SAS
RENEGATUL 2
Anchetă sângeroasă:
incredibila manipulare
demascată!
GERARD DE VILLIERS
METEOR PRESS

Gérard de Villiers

SAS

Renegatul
Vol. 2

www.virtual-project.eu

V2.0

ISBN:
973-728-483-9

Gerard de Villiers
RENEGATUL
Titlul original: *RENEGADE [2]*
Copyright © Éditions Gerard de Villiers, Paris.
Meteor Press
2010

Gérard de Villiers

SAS

Renegatul
Vol. 2

Traducere: Marian Tiu

METEOR

PRESS
METEOR PRESS
2010

CAPITOLUL I

Fascinat, Malko nu reuşea să-şi ia privirea de la vânzătoarea brunetă a galeriei „Modern Art Project”, care aşeza o statuetă în vitrină.

Era cea care răspunsese la telefon când a fost cerută Amanda Delmonico.

Înaltă, cu picioarele lungi şi subţiri, cu părul lung căzând în cascadă peste umeri, un chip frumos şi armonios. De departe, ar fi putut fi luată drept Amanda Delmonico.

Dar *nu* era Amanda Delmonico, femeia care l-a sedus pe al doilea om ca importanţă din Serviciile Secrete, însărcinate cu protecţia preşedintelui Barack Obama.

Brusc, înţelese de ce reprezenta un pericol de moarte pentru cei care organizaseră atentatul împotriva preşedintelui Statelor Unite.

Cea pe care o văzuse la Washington, în galeria de artă unde lucra şi care se presupunea că venise să locuiască la Londra, nu era vânzătoarea din „Modern Art Project”, ci o necunoscută. Dintr-odată, moartea camuflată în accident a lui Ronald Taylor, venit la Londra să o vadă pe cea de care era îndrăgostit nebuneşte, îşi găsea o explicaţie: Ronald Taylor trebuia împiedicat, cu orice preţ, să se întâlnească faţă în faţă cu această necunoscută.

Ceea ce, în mod evident, ar fi declanşat o catastrofă.

Deci, l-au eliminat.

Un claxon scurt în spatele lui îl făcu să tresară. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. O maşină de poliţie tocmai se oprise în spatele său. La Londra, semnul „no parking” era sfânt, iar infracţiunile sancţionate cu amenzi monstruoase.

Un poliţist în albastru ieşi din maşină, iar Malko făcu la fel.

Cu surâsul său cel mai umil, el susţinu că se oprise pentru câteva secunde pentru a repera unde se afla şi întinse paşaportul austriac.

Graţie staţiei radio agăţate la umăr, „curcanul” verifică documentul şi numărul maşinii şi, în final, îi permise să

plece, fără a-i da vreo amendă. Era şi timpul: un autobuz mare şi roşu îşi revendica locul printr-un şir de claxoane autoritare.

Malko demară, coborând pe strada Bayswater aproape un kilometru înainte să poată reveni pe aceeaşi rută, pentru a trece din nou prin faţa galeriei „Modern Art Project”.

Creierul îi fierbea.

Descoperirea sa însemna că FBI-ul avusese dreptate când a presupus că acea convorbire telefonică dintre Amanda Delmonico şi Ronald Taylor, din data de 15 martie, cu câteva minute înaintea sosirii preşedintelui Obama pe *South Lawn*, avea legătură cu atentatul comis cu câteva minute mai târziu.

Cu acei kamikaze care s-au prăbuşit pe *South Lawn* în aparatul Cessna 150 îndesat cu explozibil, plecaţi spre o lume mai bună, cu Ronald Taylor scos din joc, nu mai rămânea decât o singură pistă pe care se putea ajunge la sponsorii atentatului.

Amanda Delmonico, cea pe care Malko o întâlnise la Washington şi care fusese expulzată la ordinul FBI pentru că încălcase regulile de securitate purtând un dialog privat cu Ronald Taylor pe când acesta din urmă se afla pe peluza *South Lawn*, luase un avion cu destinaţia Londra.

Tocmai cu intenţia de a lucra la această galerie. A aterizat cu siguranţă la Londra, dar, după aceea, unde a dispărut?

Se afla în continuare pe teritoriul britanic sau părăsise Regatul folosindu-se de un paşaport fals? Doar Scotland Yardul şi MI 5-ul britanic l-ar putea ajuta să-i dea de urmă.

Şi cine era cea care se dădea drept ea şi răspundea pe telefonul ei mobil?

Malko trecu din nou prin faţa galeriei „Modern Art Project”, dar cele două vânzătoare erau în fundul magazinului, iar el nu reuşi să observe nimic în plus.

Pentru cei care se aflau în spatele manipulării, sosirea lui Malko la Londra era o catastrofă.

De fapt, chiar dacă FBI-ul reactiva ancheta asupra Amandei Delmonico, nu „agenţii speciali” care o interogaseră la Washington ar veni să o vadă la Londra, ci

reprezentanţii FBI din capitala britanică.

Iar aceştia nu ar sesiza nimic!

Singurul indiciu pe care îl aveau la îndemână pentru a ajunge pe urmele Amandei Delmonico era fotografia de pe paşaport. Era ca şi cum ai căuta un ac în carul cu fân.

Malko era atât de cufundat în gândurile sale, încât fu gata să rateze intrarea pe Lanesborough.

După ce-şi încredinţă Mini Cooperul valetului, se îndreptă spre salonul de ceai, chiar înainte de „The Library". Gwyneth Robertson, îmbrăcată cu taiorul său de tweed uşor uzat, citea ziarul *Times* în faţa unei ceşti de ceai. Trebuia să ai o imaginaţie bogată pentru a bănui ce târfă sclipitoare se ascundea în spatele acestui aspect cultivat, aproape auster.

Tânăra americană lăsă ziarul şi îi zâmbi lui Malko.

— Ia zi, apelul meu telefonic a servit la ceva?

Malko o rugase să o ceară la telefon pe Amanda Delmonico, pentru a o identifica de afară, când urma să răspundă.

— Absolut! confirmă Malko. Mulţumită ţie, ştiu că suntem pe o pistă bună.

El îi rezumă descoperirea sa, iar ex-ofiţerul de caz al FBI-ului aprobă din cap.

— Am impresia că ai dat peste un mare pont! Ceea ce sugerează implicarea unui serviciu mare. Mi-ai spus că îi bănuieşti pe israelieni?

— Sunt singurii care ar avea un interes în spatele acestui atentat. Problema este că a fost comis şi revendicat de membri ai Hezbollahului…

— Există cu siguranţă o explicaţie, îl asigură tânăra. Ce faci acum?

— Mă duc în Grosvenor Square[1]. La Langley, nu se ştie încă faptul că adevărata Amanda Delmonico a dispărut. Dacă FBI-ul nu s-ar fi grăbit, ea ar fi fost încă la Washington…

— Dar n-ai fi descoperit nimic, concluziona Gwyneth Robertson. Şi asta mi-a oferit plăcerea de a te revedea. Bine, eu mă duc la shopping. Acum, că am un salariu decent, mă dezmăţ. Dacă ai puţin timp liber, pe mai târziu…

1 Ambasada americană.

Privindu-l fix în ochi pe Malko, îşi încrucişă încet picioarele, ceea ce făcu ca fusta să alunece şi îi permise lui Malko să observe, chiar deasupra jartierei, o porţiune de piele. Numaidecât, Gwyneth Robertson îşi trase în mod pudic fusta până la genunchi.

— Îi cunoşti pe oamenii Mossadului de aici? o întrebă Malko.

— Nu direct, dar pot să mă interesez. Sună-mă. Vrei să te las undeva?

— Nu, o să iau un taxi.

Cei de la CIA vor sări în tavan când vor afla ce a descoperit.

Când ieşi din Hyde Park Corner, privi maşinal în jurul său. În meseria sa, din momentul în care deţineai o informaţie *foarte* sensibilă, erai adeseori în pericol de moarte.

Se aruncă într-un taxi, amintindu-şi cu temere că agenţii Mossadului erau nişte profesionişti adevăraţi şi că, dacă l-ar urmări, ar rămâne invizibili.

Până în momentul loviturii.

*

* *

Sam Wilkinson scoase înregistrarea din camera digitală care semăna cu o lampă îndreptată spre stradă, prin vitrina galeriei „Modern Art Project” şi o puse în buzunar.

Ca în fiecare seară, venise să verifice încasările de peste zi, rămânând câteva momente după plecarea celor două angajate. Închise galeria cu grijă, coborî pe strada Bayswater cam o sută de metri, până la o cabină telefonică, de unde dădu un telefon scurt. Apoi, merse la staţia de autobuz de pe cealaltă parte a străzii Bayswater.

Ajuns la galerie, vizionase pe un monitor filmul zilei. Nimic suspect, doar staţionarea, mai puţin de trei minute, a unui Austin Cooper gri, chiar în faţa galeriei, într-o staţie de autobuz.

Examinarea filmului permitea observarea conducătorului ieşit din maşină, interpelat de un poliţist, înainte ca acesta din urmă să-l lase să plece.

Altădată, acest aspect nu i-ar fi atras atenţia, dar ştia că modesta sa galerie ar putea fi ţinta unor servicii secrete.

Agentul său *katsa*[2] îl avertizase cu câteva zile înainte, dându-i această cameră de filmat cu care să supravegheze strada. Sam Wilkinson nu întrebase nimic. De altfel, nu punea niciodată întrebări.

Când se născuse, în iunie 1939, la Amsterdam, se numea Samuel Weckenstein. Tatăl său, Albert, deţinea o galerie de artă în capitala olandeză. În 1942, cei doi, urmăriţi de Gestapo pentru că erau evrei, fuseseră nevoiţi să părăsească Olanda. Îi lăsaseră în urma lor pe mama lui Samuel şi restul familiei, care fusese deportaţi de nazişti şi nu reveniseră niciodată din lagărele morţii. Ajuns la Londra, via Spania, în 1943, Albert Weckenstein iniţiase o afacere cu obiecte de artă şi luase cetăţenia britanică, la fel şi fiul său, sub numele de Wilkinson.

Albert Wilkinson murise în 1977, iar fiul său, Sam, îi preluase afacerea.

În aparenţă, era un supus al Majestăţii Sale ca toţi ceilalţi, dar nu uitase persecuţiile naziste, în fiecare an, de sărbătoarea Iom Kipur, se ducea în Israel pentru a medita îndelung la memorialul Yad Vashem, dedicat milioanelor de evrei europeni exterminaţi de nazişti.

Asta până când, într-o zi, un necunoscut deschisese uşa buticului său şi îl anunţase că lucrează pentru o organizaţie de întrajutorare a evreilor săraci ajunşi în Israel şi proveniţi din ţări arabe, de unde fuseseră expulzaţi. Sam îl primise cu braţele deschise, oferindu-i numaidecât o contribuţie de 500 de lire sterline.

Necunoscutul, care se numea Uri Yacob, îl invitase la un ceai la restaurantul Dorchester şi cei doi îşi povestiseră multe. Sam Wilkinson îi depănase viaţa sa şi îşi mărturisi dragostea pentru statul evreu.

— Dacă ar fi existat aşa ceva în 1940, concluzionase el, părinţii mei n-ar fi murit în lagărele de concentrare. Voi face orice pentru Israel.

Uri Yacob îl ascultase. Se revăzuseră şi, încet-încet, Sam Wilkinson înţelesese că asociaţia de întrajutorare a evreilor era pur şi simplu „Institutul[3]”, ce regrupa Serviciul de

2 Agent de contact al Mossadului.

3 Mossad.

Informaţii Externe şi Serviciul de Acţiune pentru Israel.

Scutul statului evreu.

Când Uri Yacob îl întrebase dacă ar fi pregătit pentru a da o mână de ajutor „Institutului”, lui Sam Wilkinson îi dăduseră lacrimile.

Consimţise fără rezerve şi, fără să-şi dea seama, devenise un „*sayan*[4]”, voluntar evreu neretribuit de Mossad.

Existau aproximativ 5000 în toată lumea, oferind diferite servicii. Adăposteau necunoscuţi, ajutându-i, în măsura posibilităţilor, pe cei care erau desemnaţi ca agenţi ai Mossadului, *katsa*. *Sayanimilor*[5] li se cerea uneori să se infiltreze în asociaţii, să culeagă informaţii, dar niciodată să execute misiuni „active”, rezervate profesioniştilor.

Uri Yacob, care nu se numea nici Uri, nici Yacob, îi prezentase un *katsa*, stabilit la Londra, care utiliza numele de cod Dan, un tânăr înalt, blond şi vesel, care râdea tot timpul şi care devenise O.L.[6]-ul său, când cel dintâi a dispărut definitiv, întorcându-se probabil în Israel…

Cu câteva luni înainte, se întâlnise în Kingston Gardens cu Dan, care îl anunţase că „Institutul” urma să utilizeze numele uneia dintre vânzătoarele sale, Amanda Delmonico, pentru o manipulare.

Dacă întreba cineva, trebuia să răspundă că era plecată în Statele Unite.

Nimeni nu întrebase de Amanda Delmonico, iar Sam Wilkinson aproape că uitase acest episod, până când Dan, omul său de legătură, cu care se întâlnise de data aceasta în Leicester Square, îl avertizase că s-ar putea să fie căutat, oferindu-i camera menită să supravegheze strada din faţa galeriei „Modern Art Project”, Sam Wilkinson nu pusese nici o întrebare, ca de obicei, vizionând conştiincios filmele în fiecare seară.

Era pentru prima oară când descoperea ceva anormal, ceea ce determinase apelul său către un număr memorat, doar pentru situaţii de urgenţă.

O oră mai târziu, un mesaj publicitar pentru un site porno

---

4 C.O. Corespondent Onorific.

5 Pluralul de la *sayan*, (n. trad.).

6 Ofiţer de Legătură.

fu recepţionat pe telefonul său.

Codul pentru o întâlnire urgentă.

Autobuzul sosi, iar Sam Wilkinson urcă în el coborând cinci staţii mai departe.

Măsura din priviri Kensington Gardens, când i se alătură un om în impermeabil care începu să meargă pe lângă el. Era Dan. Un chip atât de banal, că-l puteai uita şi după o oră petrecută împreună.

— Ceva nou? întrebă el, pe un ton vesel.

Un *sayan* nu trebuie să fie stresat niciodată.

Sam Wilkinson îi explică episodul cu Mini Cooperul.

— Nu poate fi ceva important, îl asigură *katsa*, introducând filmul în buzunar şi reflectând. De la moartea lui Ronald Taylor, „Baza” Mossad din Londra, situată într-o clădire fără ferestre, în capătul clădirii ambasadei Israelului, se aştepta la o reacţie.

Cert, problema trebuia gestionată. Mergând ca pe ace, fiindcă englezii erau foarte susceptibili faţă de serviciile străine care operau în Marea Britanie. Desigur, în aparenţă, relaţiile între Mossad şi MI 5 erau excelente, fiecare şef nou al „Bazei” având privilegiul, în general, să cineze la Traveller’s, cu omologul său de la MI 5, dar britanicii nu suportau o activitate prea intensă…

— Continuaţi! îl încurajă *katsa*, aţi reacţionat foarte bine, Sam!

Încurajat, bătrânul comerciant de artă îndrăzni să întrebe:

— Are legătură cu „călătoria” Amandei?

— Poate.

— Ce trebuie să facă, dacă vine cineva să o chestioneze?

— Va şti ce să răspundă, zise Dan, fără să înceteze să zâmbească.

În acel moment, Sam Wilkinson înţelese că Amanda Delmonico, cea care lucra la galerie, era şi ea o *sayan*. Ştia că era evreică din Argentina şi o angajase oarecum şi din acest motiv, dar nu bănuise nimic.

Ceea ce însemna că sistemul de compartimentare era respectat cu stricteţe.

După o uşoară bătaie pe umăr, *katsa* îl părăsi şi se

îndreptă spre strada Kensigton, iar Sam Wilkinson urmă traseul spre micuţul său apartament de celibatar. Mândru şi fericit că a adus servicii Israelului.

*

* *

— Vă rog să mă scuzaţi, zise Ted Boteler, în timp ce intra în sala de şedinţe din Thames House, sediul MI 5, situat la al patrulea etaj, fără vreo deschidere spre exterior, cu ieşire doar către hol. Avionul a întârziat o oră. Sosesc direct de pe aeroportul Heathrow.

— Nici o problemă! afirmă William Wolseley, directorul cabinetului „5” şi gazda acestei reuniuni.

Centrul mesei era ocupat de biscuiţi cu ciocolată, un ceainic şi ceşti. Ted Boteler, director al diviziei de operaţiuni a CIA, se simţea murdar şi obosit. Nu avusese nici măcar timp să ajungă la hotel. Se aşează lângă Richard Spicer, şeful staţiei CIA din Londra, îşi turnă puţin ceai, iar William Wolseley făcu prezentările.

— Cred că îl cunoaşteţi pe prietenul nostru, Malko, zise el zâmbind. Gentlemanul din dreapta sa se numeşte John Cobb. A fost şef de staţie la „6[7]” în Ierusalim, de două ori la rând şi este cel mai bun specialist al nostru pe Mossad. La noi este, desigur, la divizia „Orientul Mijlociu”. Brian Pendelstone conduce divizia A 4 şi probabil vom avea nevoie de serviciile sale. Mike Putney aparţine de DT[8] şi a studiat circumstanţele morţii lui Ronald Taylor. Cât despre prietenul nostru, William Marley, este ochiul lui „C” la această întâlnire.

„C” era sir George Cornwell, directorul MI 6, ramura externă a serviciilor secrete britanice. Acest apelativ data de pe vremea când numele şefului MI 6 era un secret de stat, cu mulţi ani în urmă. Acum, fotografia şi CV-ul său erau postate în toate ziarele.

Ted Boteler schimbă un zâmbet călduros cu Malko.

— Aţi avut un fler extraordinar, zise el. La Casa Albă, au înnebunit cu toţii.

Malko zâmbi cu modestie. Această reuniune îi aminti de

7 MI 6 – Serviciul de Informaţii Externe al Marii Britanii.

8 Divizia tehnică.

altele, cu doi ani în urmă, când îi ajutase pe britanici să demaşte o cârtiţă din serviciile lor[9].

Era singurul care nu avea vreun dosar în faţa lui. Cel mai gros îi aparţinea lui John Cobb, specialistul în Mossad.

Când Ted Boteler îşi termină ceaiul, William Wolseley atacă.

— Vă amintesc, domnilor, că ne-am adunat aici pentru a încerca să aflăm dacă israelienii – şi zic bine israelienii şi *nu* Mossadul – sunt în spatele atentatului din 15 martie împotriva preşedintelui Obama, atribuit Hezbollahului. Nu deţinem decât puţine elemente concrete, iar ancheta va fi una dificilă.

— Şi delicată, adăugă reprezentantul „C" ului. Dacă există cea mai mică scurgere de informaţii despre bănuielile noastre, israelienii se vor dezlănţui. Serviciul lor de dezinformare, LAP, este foarte puternic. Şi nu respectă nimic şi pe nimeni. Această operaţiune a provocat deja mai multe victime, printre care regretatul Ronald Taylor.

— Aveţi convingerea că a fost asasinat? întrebă Ted Boteler.

— Nu convingerea, ci *certitudinea*, îl corectă Mike Putney, reprezentantul diviziei tehnice. Vom vorbi şi despre asta.

Înainte de a continua, William Wolseley adăugă pe un ton neutru:

— Domnilor, vă reamintesc că tot ce are legătură cu această reuniune este clasat „*beyond secret*[10]". Aceasta pentru a-i proteja pe cei care se vor ocupa de anchetă.

Cea mai înaltă clasificare. Malko avu impresia că toate privirile erau fixate asupra lui.

Avusese câţiva asasini pe urme, dar să fii în vizorul unor ucigaşi ai Mossadului, *kidonim*, îţi dădea frisoane. Cu foarte puţine excepţii, îşi lichidau întotdeauna ţinta. Pentru protejarea Israelului.

Or, dacă statul evreu era cu adevărat implicat în atentatul împotriva preşedintelui Statelor Unite, conducătorii lui vor fi pregătiţi să omoare pe toată lumea

9 Vezi SAS nr. 106-107 *Al Qaida atacă!,* Editura Meteor Press (2009), (n. red.).

10 Mai mult decât secret.

doar ca acest lucru să nu se afle.

După cum li se repeta *kidonimilor* în formare, în baza lor militară secretă din Neguev: „Când ucideţi, nu încălcaţi legea, voi executaţi sentinţa pronunţată de primul-ministru[11].”

11 În Israel, Mossadul nu răspunde decât în faţa primului-ministru.

CAPITOLUL II

Nathan Livni, şeful „bazei” Mossad[12] la Londra, care îi conducea cu o mână de fier pe cei doisprezece agenţi ai săi, ascultă cu răbdare raportul lui Dan, *katsa* care-l preluase pe Sam Wilkinson şi care, în realitate, se numea Jagur Halevy.

— Pentru moment, situaţia este sub control, concluzionă Dan. Dar ne putem aştepta la urmări neplăcute.

— Suntem aici pentru a le împiedica, îl asigură Nathan Livni. Bătrânul Sam e valoros. Va trebui să-l invităm la noi de Pesah. O merită.

Pesah este Paştele evreiesc; *sayanimii* nu erau niciodată retribuiţi; uneori, li se rambursau cheltuielile.

În mod strict.

De fapt, singura motivaţie era patriotismul lor sionist.

— Hai să vizionăm filmul, propuse Nathan Livni. Îl chem pe Ariel.

Ariel era acel *neviot*[13] care revenise buimac de pe Heathrow, însărcinat să „se ocupe” de un agent al CIA ce sosea din Washington. O călătorie legată de operaţiunea de protecţie a galeriei din strada Bayswater. *Neviotul*, înarmat cu fotografii transmise de la baza Mossadului din Washington, nu reperase „clientul” şi făcuse un raport la întoarcerea la „bază”.

Se aflau toţi trei într-o mică sală de proiecţie. Obosit, *neviotul*, un băiat mare şi supraponderal, cu ochelari de baga, îşi târa uşor picioarele.

Până ce scoase o exclamaţie în mijlocul filmului.

— El e! Trebuie să fi luat un alt avion.

Imaginile de pe cameră arătau un bărbat blond şi înalt, lângă un Austin gri, în timp ce vorbea cu un poliţist în uniformă.

— Eşti sigur? îl întrebă Nathan.

— Sigur.

---

12 În ebraică, Ha Mossad le Teum. Institut de coordonare.

13 Agent însărcinat cu supravegherea şi filajul.

Acest lucru schimba totul. Terminaseră de examinat filmul fără a observa ceva interesant, apoi Nathan Livni îi zise lui Jagur Halevy:

— Bagă filmul în fişetul tău, eu merg să anunţ „Institutul”.

Fiecare agent dispunea de un fişet în biroul său, la care accesul se făcea cu o cartelă magnetică schimbată săptămânal. Fiecare fişet era utilizat de o singură persoană.

Nu existase nici o tentativă de penetrare, dar prudenţa era a doua natură a agenţilor Mossadului.

Rămas singur, Nathan Livni redactă un mesaj lung către Meir Dagan, al zecelea şef al „Institutului”, din 11 septembrie 2002, trimiţând o copie şi pentru Efraim Zeevi, directorul operaţiunilor externe.

La începutul mesajului, scrise menţiunea „*Sodi be yotet*[14]”, semnalul de alertă maximă. Nu cunoştea toate dedesubturile şi ramificaţiile acestei operaţiuni, doar partea care se derula la Londra. Primise ordin de la Tel Aviv să asigure un cordon de securitate în jurul galeriei lui Sam Wilkinson până la noi ordine şi să semnaleze orice eveniment suspect. Nathan Livni ştia că, în meseria sa, nu există coincidenţe. Din nefericire, filmul nu arăta numărul Austinului gri.

Decise să aloce, începând cu a doua zi, un *neviot* pentru protecţia galeriei de artă. În rest, nu-i rămânea decât să se roage. Poate că-şi făcea griji degeaba, dar ştia că nu-i aşa.

Sosirea, cu cincisprezece zile mai devreme, a celor doi *kidonim* care nu-i spuseseră nimic despre misiunea lor, îl puse în alertă. Citea ziarele – în fiecare dimineaţă un angajat al Mossadului făcea turul chioşcurilor pentru a cumpăra *toate* ziarele britanice şi arabe – şi le examina minuţios. Fragmentul privitor la moartea „accidentală” a lui Ronald Taylor îl făcuse să bănuiască motivul prezenţei *kidonimilor* la Londra. Chiar dacă nu avea nici o idee despre motivul pentru care „Institutul” şi-ar fi asumat riscul lichidării unui american aparţinând serviciilor secrete.

Fusese nevoie de un motiv mai mult decât imperios: un Motiv de Stat.

---

14 Ultrasecret.

*

* *

William Wolseley deschise discuţia, în liniştea ca de mormânt:

— Mai întâi, am pus cap la cap tot ceea ce ştim despre proprietarul acestei galerii, Sam Wilkinson. Este un evreu de origine olandeză, care se numea Samuel Weckenstein. A trăit câţiva ani în Olanda, înainte de a părăsi această ţară în 1942, împreună cu tatăl său. După ce au trecut prin Spania, s-au instalat la Londra unde aveau nişte verişori, tot în domeniul afacerilor cu artă. În 1970, a cumpărat această galerie pe care încă o exploatează. Are şaptezeci şi doi de ani. I-am întrebat pe olandezi dacă au ceva despre el. Răspuns negativ.

William Wolseley se întoarse către John Cobb, specialistul în Mossad.

— Ce părere aveţi, John?

Britanicul îşi închise dosarul.

— Nu l-am regăsit în nici o operaţiune a Mossadului, dar asta nu spune nimic. Poate fi un *sayan*. Corespunde profilului, merge în fiecare an în Israel, face donaţii către mai multe organizaţii sioniste.

— Şi această Amanda Delmonico? întrebă Malko.

— E şi mai interesant, zise Mike Putney, de la divizia tehnică. Este o evreică de origine argentiniană. A sosit la Londra în urmă cu opt ani, cu statutul de rezident. Locuieşte într-un apartament mic de pe Dorchester Terrace care a fost vizitat alaltăieri de nişte tipi de la A 4. Nu au găsit nimic.

— Nici măcar microfoane?

— Nu, nimic. De când e la Londra, nu a ieşit cu nimic în evidenţă. Nu are maşină şi e celibatară.

— Aceasta, sublinie Malko, este Amanda Delmonico care trăieşte la Londra. Ce ştiţi despre cealaltă, cea pe care am văzut-o la Washington? Cea care l-a sedus pe Ronald Taylor.

Britanicul scoase două fotografii din dosarul său şi i le întinse lui Malko.

— Cea din dreapta este Amanda Delmonico, cea „oficială”. Cealaltă este fotografia din paşaport a femeii

care circula sub acest nume, cu zborul BA 6537 de la Washington la Londra. După cum vedeţi, seamănă foarte mult, dar, dacă le examinezi de aproape, se pot observa diferenţe notabile.

— Şi paşaportul?

— Argentinian. Am verificat la argentinieni. Este un „adevărat-fals”. A fost pierdut şi „spălat”, echipat cu un nume nou şi o fotografie nouă.

— S-a folosit de el ca să iasă din ţară?

— Nu a fost folosit nici un paşaport cu acest număr, tranşă scurt William Wolseley. Nu rămân decât două posibilităţi: fie este încă în Marea Britanie, fie a plecat cu un *alt* paşaport.

Un înger trecu, rotindu-se în cerc într-o cameră fără ferestre. Acest episod aducea aminte de cazul Litvinenko, în care un agent FSB[15], ce transporta poloniu 210, ajunsese în Marea Britanie cu un paşaport leton şi plecase cu un document slovac.

Amândouă false, bineînţeles.

— Acest caz indică implicarea unui serviciu secret „mare”, concluzionă directorul cabinetului „5”.

Din nou, linişte.

Întreruptă de William Wolseley.

— Mike, spuneţi-ne tot ceea ce ştiţi despre moartea lui Ronald Taylor.

Reprezentantul diviziei tehnice scoase un set de fotografii din dosarul său şi le etală pe masă. Unele capete erau încercuite cu roşu. Începu demonstraţia.

— Aceste fotografii arată, fără îndoială, că Ronald Taylor a fost împins *intenţionat* peste şinele din staţia Oxford, chiar înainte ca trenul să sosească, de aceşti doi oameni.

Împinse către Malko şi Ted Boteler, aşezaţi unul lângă altul, trei poze. Se distingeau clar doi bărbaţi tineri, între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani, unul cu părul tuns scurt, celălalt mai „burghez”, înghiontindu-l pe american, dezechilibrându-l şi, mai apoi, pierzându-se în mulţime.

— Iată asasinii! concluzionă el. Într-un buzunar de la paltonul lui Ronald Taylor, am găsit un plan al metroului

15 Serviciul secret al Rusiei, succesorul KGB-ului.

londonez cu anumite indicaţii care trebuie să-i fi fost dictate de Amanda Delmonico. Ea i-a indicat să ia metroul la Heathrow, la linia Piccadilly, până la Piccadilly Circus, unde trebuia să schimbe pentru a merge pe linia Bakerloo până la Oxford Circus, unde schimba din nou pe direcţia Central Line până la Notting Hill Gate. Pe peronul de la Central Line a fost împins sub tren. Cei care au făcut-o aveau semnalmentele sale, cunoşteau orarul său aproximativ şi itinerarul urmat.

— Ce ştiţi despre cei doi? întrebă Ted Boteler.

Englezul ridică privirea cu un zâmbet trist.

— Nimic, *sir*. Aceste fotografii nu sunt suficient de clare pentru a putea fi comparate cu fotografii de paşaport. Nu cunoaştem nici naţionalitatea lor, nici traseul şi, bineînţeles, cu atât mai puţin identitatea lor. Pot fi încă pe teritoriul Regatului sau au şters-o.

Un înger trecu, strecurându-se ca un curent de aer prin zidul de cărămidă.

William Wolseley se întoarse către John Cobb.

— John, aveţi cea mai mică idee despre identitatea lor?

Specialistul în Mossad dădu perplex din cap.

— Metoda aminteşte de cea a *kidonirnilor*, asasinii Mossadului care acţionează la ordinul primului-ministru. Ştiu foarte bine să mascheze o crimă în accident. Sunt antrenaţi pentru asta. Dacă aşa este cazul, atunci sunt deja la căldurică, în Ierusalim. Aceşti asasini „guvernamentali” nu au fost prinşi decât de două ori: în Norvegia, la Lillehammer, unde au asasinat din greşeală un ospătar palestinian complet inocent, luându-l drept un terorist al lui Abu Nidal. Şi, în Iordania, când au încercat să-l lichideze pe Khaled Mashal, şeful Hamas, otrăvindu-l. Altfel, lovesc ca fulgerul şi dispar ca umbrele.

William Wolseley dădu din cap dezaprobator.

— Nu fi prea romantic, John. Sunt simpli asasini.

Remarca sa dădu fiori, dar continuă numaidecât:

— Acum, că au fost expuse toate datele concrete, Malko, aţi putea să ne spuneţi cum vedeţi derularea evenimentelor? Cu o implicare israeliană.

— Oricine ar fi comandat atentatul din 15 martie, zise

Malko, eu cred că falsa Amanda Delmonico a fost trimisă la Washington pentru a-l seduce pe Ronald Taylor, desemnat ca „ţintă” din cauza atribuţiilor sale la Casa Albă. Era imposibil ca, la început, să aibă un obiectiv *precis*.

Spera cu siguranţă să profite de această intimitate pentru a obţine informaţii despre deplasările preşedintelui Statelor Unite. Ceea ce a şi făcut. Apoi, îndeplinindu-şi misiunea, a dispărut, cu complicitatea involuntară a FBI-ului. Dacă ar fi rămas la Washington, nu ne-am fi gândit niciodată să anchetăm aici, la Londra, iar Ronald Taylor ar fi încă în viaţă.

William Wolseley se întoarse către John Cobb.

— Această metodă vi se pare comparabilă cu cele ale Mossadului?

— Întru totul, răspunse fără cea mai mică ezitare specialistul în Mossad. Israelienii folosesc femei ca momeală, *bat levyha*, ceea ce noi numim „honeytrap[16]”. E ceea ce au făcut în afacerea Vanunu[17], israelianul care trădase secretele nucleare ale Israelului declarând că ţara deţinea două sute de focoase nucleare. Acesta se refugiase la Londra şi i-au trimis o aşa-zisă americancă ce a reuşit să-l ademenească la Roma unde îl aştepta Mossadul. A primit doisprezece ani de puşcărie, iar acea femeie trăieşte liniştită în Florida.

William Wolseley dădu din cap cu un aer elitist şi murmură printre dinţi:

— *Disgusting*[18]!

În secret, Malko îşi zise că prietena lui, Gwyneth Robertson, făcuse exact acelaşi lucru în contul CIA, seducând un savant nuclear pakistanez. Doar că ei, în plus, trebuie să-i fi făcut o oarecare plăcere.

William Wolseley îi urmă ideea.

---

16 Capcane cu miere.

17 Mordechai Vanunu, fost inginer nuclear israelian, care şi-a declarat opoziţia faţă de armele de distrugere în masă, dezvăluind presei britanice detalii despre programul nuclear al Israelului. A fost nominalizat de câteva ori la Premiul Nobel pentru Pace, (n. red.).

18 Oribil.

— Şi eventuala folosire a *kidonimilor*, John? Se încadrează?

— Este ceva mai delicat, sir, răspunse John Cobb. *Kidonimii* sunt grupaţi într-o unitate specială a Mossadului. Sunt asasini profesionişti, care au lichidat în special arabi, palestinieni, membri Hamas, Al Qaida sau Hezbollah. Ar fi vreo şaizeci, dintre care douăsprezece femei. Nimeni, în afară de şeful Mossadului, nu cunoaşte nici chipul, nici numele lor adevărate. Părăsesc serviciul pe la treizeci de ani. În tot acest timp, uzura lor este foarte mare. Fiecare crimă trebuie aprobată de un comitet din care face parte şi primul-ministru. Sentinţa de lichidare trebuie să vizeze o persoană care reprezintă un pericol pentru Israel. *În principiu*, aceasta se referă la oameni aflaţi în afara jurisdicţiei israeliene. Israelul este singura ţară care întreţine, în mod oficial, o brigadă de asasini. Un agent Mossad mi-a zis într-o zi la Ierusalim: „*Kidonimii* sunt călăii oficiali ai statului evreu. Când ucid, nu încalcă legea, execută pur şi simplu sentinţa dictată de cabinet şi de primul-ministru.”

Sir William Wolseley ridică privirea şi trase concluzia întâlnirii.

— Avem certitudinea că Ronald Taylor a fost asasinat, dar nu ştim de către cine. Suntem la fel de siguri că adevărata Amanda Delmonico, cea care lucrează la galeria „Modern Art Project” şi-a „împrumutat” identitatea unei femei despre care nu ştim nimic. Deci, este complice. Logica ar cere ca ea să fie interogată de Departamentul Special al Yardului[19]. Cu siguranţă, are ceva să ne spună!

— Dar nu va spune nimic! replică Malko. Sunt de aceeaşi părere, este complice, dar, cu siguranţă, nu ştie *cine* este femeia care s-a dat drept ea la Washington. Dacă lucrează pentru Mossad, va rămâne mută. Ce puteţi să-i reproşaţi? Că cineva i-a preluat identitatea? Nu este un delict. Că este complice la moartea lui Ronald Taylor? Trebuie demonstrat că a avut legături cu asasinii.

— Deci, concluzionă sir William Wolseley, nu ne interesăm de ea?

---

19 Scotland Yard – Poliţia britanică.

Părea scandalizat, iar Malko îi dădu asigurări:

— Ba da, dar fără să lăsăm impresia că îi reproşăm ceva. Aş putea să o contactez pretinzând că sunt un membru al staţiei FBI din Londra, pentru a completa ancheta asupra morţii lui Ronald Taylor.

— Şi ce câştigaţi din asta? întrebă numaidecât sir William Wolseley.

Malko schiţă un zâmbet.

— Nu ştiu încă, mărturisi el, dar cred că, uneori, dacă dai un picior în muşuroi…

— Punem lucrurile în mişcare, aprobă Ted Boteler. Voi aranja acest lucru cu cei de la FBI. Altceva?

— Da, continuă Malko. Încercaţi să daţi de urma Amandei Delmonico, cea care a sosit de la Washington la Londra şi care, mai apoi, s-a evaporat. Să ştim unde se află. Şi dacă a părăsit ţara.

— Lucrăm la asta, afirmă omul diviziei tehnice. Departamentul special al Scotland Yardului tocmai ia la mână toate dosarele de imigrare din Londra, începând cu ziua în care ea a ajuns la Washington. Ştim deja că nu a folosit acelaşi paşaport. Deci, trebuie examinate milioane de documente utilizate pentru a ieşi din ţară începând cu acea dată. O să dureze câteva zile. Cu atât mai mult cu cât trebuie să luăm măsuri de securitate pentru ca această verificare să nu fie divulgată.

Malko se întoarse către John Cobb.

— Mai sunteţi în contact cu Mossadul?

— Da, bineînţeles, mă întâlnesc cu Nathan Livni, şeful Bazei de la Londra, destul de des. Este un tip rece, mincinos, dar simpatic. Totuşi, nu e cazul să abordez acest subiect cu el. Cunosc răspunsul dinainte.

O linişte grea se aşternu pentru câteva minute. Relaţiile dintre Mossad şi guvernul britanic nu au fost tot timpul dintre cele mai bune. În 1986, după descoperirea a opt paşapoarte britanice false pierdute de un agent israelian în Germania, Margaret Thatcher, „Doamna de Fier”, primise din partea Ierusalimului promisiunea solemnă că acest lucru nu se va repeta.

Doi ani mai târziu, agenţii Mossad instalaţi în Marea

Britanie derapaseră din nou, derulând activităţi ilicite pe teritoriul englezesc. De data aceasta, guvernul Margaret Thatcher ceruse practic închiderea biroului londonez al Mossadului.

William Wolseley îşi privi ceasul şi zise:

— Domnilor, ne revedem în acelaşi format în patruzeci şi opt de ore.

Toată lumea se ridică, iar William Marley, „ochiul” de la „6”, îi zise discret lui Malko:

— Sir George ar dori să ia prânzul cu dumneavoastră. Vă aşteaptă la Traveller’s, pe la ora unu.

Malko se simţi flatat de această invitaţie. Sir George Cornwell, proprietarul unui magnific castel la Twyford, în Hampshire, practica solidaritatea vechii nobilimi europene. În ochii săi, Malko era, înainte de toate, un membru şi, din acest motiv, egalul său.

De-abia ieşi pe strada Thorney, că telefonul său începu să sune.

— Ce faci diseară? îl întrebă vocea animată a lui Gwyneth Robertson. Îmi datorezi o cină.

— Cu plăcere, acceptă Malko. Unde?

— Trec să te iau la Lanesborough. La ora nouă.

Urcă în maşina ambasadei americane, după Richard Spicer. Şeful staţiei CIA părea îngrijorat.

— Sunt morţi de frică, remarcă el şi îi înţeleg: *schlomos*[20] pot deveni foarte agresivi. Avem tot interesul să găsim probe beton, înainte de a mişca lucrurile *oficial*. Pentru moment, recunoscu Malko, nu avem mai nimic. Atâta timp cât nu dăm de urma Amandei la Washington.

— Mergem la ambasadă, îl întrerupse americanul, voi pregăti interviul dumneavoastră cu „adevărata” Amanda.

Ajunşi la ambasadă, Malko se instală în biroul lui Richard Spicer, care avea o privelişte minunată spre Grosvenor Square, în timp ce şeful staţiei dispăru.

Richard Spicer reapăru douăzeci de minute mai târziu. Zâmbitor.

— Însărcinatul cu afaceri externe i-a telefonat personal acestei tinere explicându-i că autorităţile americane doresc

20 Israelienii, în argou CIA.

elucidarea tuturor circumstanţelor morţii lui Ronald Taylor, anunţă Spicer. Aceasta a acceptat să se întâlnească cu un „agent special” al FBI. Dumneavoastră veţi fi acela.

— I-aţi anunţat pe *gumshoes*[21]?

— Da. Au strâns din dinţi, dar sunt obligaţi să accepte. Este un *ordin prezidenţial*. Şi, după prima gafă, acum se fac mici, mici. Iată, sunaţi-o pe Amanda Delmonico. Aveţi aici cele trei numere: de la galerie, de acasă şi mobilul. Sunaţi-o de aici, ca o precauţie pentru cazul în care *schlomos* ar urmări apelul. Ba chiar vom merge în biroul FBI.

Malko îl urmă la etajul trei, ocupat în parte de o antenă FBI. Nu era decât o secretară, iar ei se instalaseră într-un birou gol.

Malko formă numărul galeriei „Modern Art Project” şi o voce de femeie răspunse numaidecât:

— „Modern Art Project”, vă ascult.

Malko îi explică cine era şi îi dădu numele unuia dintre agenţii speciali ai FBI staţionaţi la Londra, Larry Moore.

— Când doriţi să mă vedeţi? întrebă Amanda Delmonico.

— Când doriţi dumneavoastră.

— Lucrez aici până la şapte seara. Vreţi să vin la ambasadă?

— Va fi puţin cam târziu, zise Malko şi nu vreau să vă fac să pierdeţi vremea. Credeţi că aş putea să trec puţin înaintea închiderii şi să mergem undeva să bem ceva? Este vorba despre un interviu *neoficial*.

— În cazul acesta, veniţi la şase patruzeci şi cinci de minute, acceptă tânăra femeie şi întrebaţi de mine.

*

* *

În biroul său de la etajul şapte al sediului central al Mossadului, în centrul Tel Avivului, Meir Dagan îşi rumega furia în tăcere după ce citise telegrama trimisă de Nathan Livni. Ajuns la birou la ora şase şi jumătate, ca în fiecare dimineaţă, o găsise, împreună cu celelalte noutăţi de la cele 24 de baze ale „Institutului” din toată lumea.

Aflat de la 11 septembrie 2002 în fruntea Mossadului, Meir Dagan îi dirija cu o mână de fier pe cei 1500 de

21 Copoi, în argou.

membri ai săi şi în plus pe toţi cei ce aparţineau nebuloasei care îl susţinea.

Era un tip spartan. Mic dejun pe la ora 5 şi jumătate, după un duş rece: iaurt, tartine cu miere şi cafea neagră.

Rănit în trecut la genunchi, şchiopăta uşor când era obosit.

Opt ani se scurseseră de la numirea sa, dar avea impresia că trecuse un secol la „Institut”, atât de mare era presiunea nervoasă. Nu se aştepta să fie reconfirmat în funcţie după demisia lui Tsipi Livni, deoarece relaţiile sale cu noul prim-ministru, Benyamin Netanyahu, erau execrabile. Îl considera pe şeful partidului Likud un mincinos patentat, dar un vizionar şi la 65 de ani ar trece voluntar pe piaţa privată.

Doar că el era arhitectul unui sistem complex de sabotaj al programului militar al Iranului, printr-o reţea de societăţi paravan, agenţi dubli, „lichidări” ale ţintelor şi, astfel, reuşise să întârzie serios progresul nuclear al Iranului.

Chiar dacă nu-i plăcea, Netanyahu ştia asta. Şi l-a menţinut în post.

După ce citise „bileţelul” de la Nathan Livni, îl sună pe şeful său de operaţiuni, Efraim Zeevi şi cei doi bărbaţi discutară despre soluţiile posibile la problema ivită la Londra.

Meir Dagan nu era nici tandru, nici sentimental. Născut într-un tren care îi transporta familia din Rusia în Polonia, la finalul celui de-al Doilea Război Mondial, fusese crescut în condiţii dure şi era cunoscut pentru *hutzpah-ul*[22] său. Chiar dacă nu lua niciodată decizii în pripă. Fost membru de comando apropiat de Ariel Sharon, fost general şi el.

Cu Efraim Zeevi, se puse să studieze soluţiile la problema ridicată de prezenţa la Londra a agentului CIA. Ca doi chirurgi, cântăreau argumentele pro şi contra unei intervenţii.

Mulţumită chestionării Amandei Delmonico din Washington, ei ştiau că primise la galeria „Cherub Antiques” vizita unui „client” care corespundea din punct de vedere fizic şefului misiunii CIA. Acompaniat de o femeie

22 Tupeu.

ca acoperire.

Faptul că fusese reperat în faţa galeriei unde lucra adevărata Amanda Delmonico reprezenta un pericol enorm şi imediat. Căci, de îndată ce se va afla în faţa ei, va descoperi înşelătoria. Deschizând astfel cutia Pandorei. Şi riscând să arunce în aer toată operaţiunea.

Cel care propuse o soluţie fu Efraim Zeevi.

— Trebuie s-o aducem înapoi pe Rachel, de urgenţă şi s-o ascundem pe Amanda. Dacă se va face vreo verificare, nimeni nu-şi va da seama.

Meir Dagan aprobă.

— Înainte de toate, trebuie ascunsă Amanda.

— Cum? Britanicii au pus-o, cu siguranţă, sub supraveghere. Dacă este capturată în timp ce încearcă să părăsească Marea Britanie, va fi şi mai rău.

— Trebuie să se îmbolnăvească, timp în care nouă trebuie să ne reuşească manipularea.

— Clientul nostru va merge pe urmele ei…

Urmă un moment de tăcere grea şi plină de subînţelesuri. Cei doi oameni se cunoşteau atât de bine, că nu era nevoie să-şi vorbească.

— Nu văd decât o soluţie, concluzionă Meir Dagan. În două părţi. Mai întâi, evitarea cu orice preţ a identificării Amandei, ceea ce ar duce la o catastrofă. Într-o primă etapă, o punem la adăpost, pentru a elimina pericolul. Apoi, o transferăm, în secret.

Apoi, Rachel îi ia locul, cel puţin pentru câteva luni.

— Repetăm operaţiunea de la metrou? Riscăm să facem valuri.

Meir Dagan avu un zâmbet amar.

— În punctul în care suntem… Voi supune cazul lui Bibi.

În Israel, toate deciziile vitale aparţineau primului-ministru şi Meir Dagan i se supunea, ca toţi ceilalţi.

Cu un suspin plin de dezgust, îşi apelă secretara pe interfon:

— Lila, comunică-i lui Bibi că trebuie să-l văd de urgenţă.

Primul-ministru va fi cel care va decide dacă trebuie trimis la Londra, sau nu, braţul armat al Israelului.

Meir Dagan îşi turnă încă o cafea neagră şi privi îndelung

o fotografie aşezată pe biroul său. Cea a unui evreu, cu umerii acoperiţi cu un şal de rugăciune, îngenuncheat între doi ofiţeri SS.

Document din timpul evacuării din ghetoul Lukow, din regiunea Lublin, în Polonia.

Era în iarna lui 1942, iar bărbatul era bunicul său. Sprijiniţi de miliţia ucraineană, ofiţerii SS tocmai evacuau ghetoul. Două mii de evrei fuseseră omorâţi pe loc, ceilalţi trimişi la Treblinka, în camerele de gazare. De fiecare dată când privea acea fotografie, descoperită de un tânăr polonez după război, Meir Dagan, născut în 1945 sub numele de Oberman, îşi spunea că va face totul, până la ultima suflare, pentru ca acest lucru să nu se mai repete.

De unde şi devotamentul său fără limite faţă de statul evreu. Doar că, de când Benyamin Netanyahu îl pusese la curent cu operaţiunea de la Washington, nu-şi mai revenea. Desigur, era obligat să se supună ordinelor, pentru apărarea Israelului. Doar că dansa pe o muzică pe care nu o scrisese el şi detesta acest lucru.

CAPITOLUL III

Malko aproape că terminase micuţele sandviciuri cu castraveţi sau cu brânză Feta, specialităţile de la Traveller's Club, când silueta înaltă de bâtlan obosit a lui sir George Cornwell apăru la intrarea micii săli de restaurant ascunse de lemnăria închisă la culoare a barului.

Şeful MI 6 abandonă mantoul de caşmir în mâinile unei gazde serioase precum un arhiepiscop şi se aşează alături de Malko.

La fel de elegant ca de fiecare dată, într-un costum de la Gieves, de pe Saville Row. Cele 250.000 de lire[23] sterline pe an, reprezentând salariul său, nu îi serveau decât pentru aceste câteva fantezii, dată fiind averea sa personală.

Strânse cu căldură mâna lui Malko cu un „*Welcome back*"[24] sonor.

— Delicioasa dumneavoastră prietenă nu vă acompaniază? întrebă el. Păcat, trebuia să o fi adus.

Alexandra, „delicioasa prietenă", se plimba între Garmisch-Partenkirchen, Lech sau Oberlech, încercând şarmul noilor sale combinezoane de schi asupra numeroşilor tineri aristocraţi singuratici ai Austriei de Sus, care visau toţi să o ducă în patul lor.

Malko nu putea să creadă că, din când în când, reuşeau, atunci când ea era supărată pe el. Înainte să se facă seară, îl sunase să-i detalieze cu plăcere cum urma să se îmbrace pentru un dineu organizat în onoarea ei de baronul Wilfrid von Munstein. Proprietar al mai multor uzine mecanice şi al unei soţii absolut groaznice, care, slavă Domnului, avusese buna idee de a suferi un atac cerebral care o priponise într-un cărucior rulant. Când o întâlnea pe Alexandra, îl apucau nebuniile şi nu-şi disimula pasiunea pentru ea.

Pur sexuală.

Alexandra, în ochii săi, reprezenta târfa de familie bună,

---

23 Aproximativ 280.000 de euro.

24 Încântat să vă revăd.

complet dezinhibată. Visul imposibil al bărbatului însurat.

— *Putzi*, precizează Alexandra cu o voce mângâietoare, am găsit la Viena o pereche extraordinară de colanţi gri cu marginile albastre. I-au făcut special pentru mine. Cred că am să-i îmbrac în seara asta.

— Credeam că eşti la schi, remarcă Malko şi că porţi pantaloni de schi şi clăpari.

— *Putzi!* Seara, oamenii nu se îmbracă gros. Da, cred că am să-i îmbrac, ştii, cu fusta aceea un pic evazată care-mi permite să port jartiere fără a arăta ca o bonă, gata de aruncat în pat.

Malko şi-o imaginăîmbrăcată astfel şi inima îi tresări. Vocea amicală a lui sir George îl trezi din visul său.

— Dragul meu Malko, cred că suntem în faţa unei anchete extrem de delicate.

Era puţin spus...

Şeful de sală puse în faţa lor nişte meniuri groase precum Biblia, iar ei se cufundară în studiu. Pentru a alege recomandarea zilei: o minunată pulpă de miel, la cuptor.

Lăsând de-o parte gelatina care o acompania, era delicioasă. Cât despre sosuri şi prăjituri, englezii erau încă în Epoca de Piatră.

— Dorim un Château La Lagune 1996, dacă mai aveţi, ceru şeful MI 6.

Mai aveau.

— Aşa, zise sir George, am ţinut cu tot dinadinsul să discutăm faţă în faţă despre această afacere ciudată. Credeţi *cu adevărat* că în spatele atentatului din 15 martie se află Mossadul?

Malko nu răspunse imediat. Era o întrebare dificilă.

— La prima vedere, recunoscu el, acest lucru pare imposibil. Teroriştii erau cu siguranţă membrii Hezbollah şi au revendicat atentatul. Dar, de atunci, am descoperit o serie de ciudăţenii. În special, uciderea camuflată în accident a lui Ronald Taylor. Care îşi găseşte acum o explicaţie. Or, acesta nu a fost asasinat de Hezbollah. Este, deci, implicat un *alt* serviciu în circuitul acestui atentat. Ceea ce s-a întâmplat *cu adevărat*, încă nu ştiu.

Sir George gustă mai întâi din vinul de Bordeaux, apoi

adăugă:

Părerea dumneavoastră cu privire la deplasarea din Liban?

— Mi-au lăsat impresia că iranienii şi Hezbollahul sunt de bună credinţă…

— Ştiţi ce înseamnă dezminţirile lor…

— Evident, nu sunt atât de naiv. Dar, din punct de vedere politic, nici Iranul, nici Hezbollahul nu au interesul să comită o astfel de crimă în acest moment.

— Şi Israelul?

Malko schiţă un zâmbet.

— Sir George, sunteţi în măsură să ştiţi că problema numărul unu a Israelului este Iranul. Nu trece o săptămână fără să atace guvernul american, cerând mai multă fermitate, ba chiar o acţiune militară *preventivă*. Pentagonul a fost obligat să facă mai multe simulări ale unui astfel de atac, care se terminau toate printr-o catastrofă. Ei au tot interesul să împingă Statele Unite la crimă. Ce putea fi mai convenabil decât un atentat împotriva preşedintelui Statelor Unite, revendicat de o grupare legată îndeaproape de Iran? Cu atât mai mult cu cât Barack Obama este obligat să reacţioneze dacă nu vrea să-i ia altcineva faţa… Aproape crima perfectă.

Sir George nici măcar nu se uită la peştele afumat. Întrebă pe un ton calm:

— Puteţi să-mi explicaţi *cum* a reuşit Israelul să atragă în cursă Hezbollahul?

— Nu, recunoscu Malko. Şi asta doare cel mai tare. Continuând această anchetă, poate că vom afla. Poate că nu.

— Am discutat deja această chestiune a eliminării fizice cu responsabili israelieni, continuă şeful MI 6. A fost înaintea acestei anchete. Mi-au spus dintotdeauna şi am toate motivele să îi cred că faimoşii lor *kidonimi* nu atacă *niciodată* şefi de stat. Nici măcar din statele „criminale”.

— Îi bănuim, totuşi, că l-au otrăvit pe Yasser Arafat, zis şi Abu Amar, replică Malko tăios şi am suficiente informaţii că au încercat acelaşi lucru şi cu Hassan Nasrallah[25].

25 Hassan Nasrallah, secretarul general al organizaţiei

— Nu sunt chiar şefi de state, afirmă britanicul.

Li se aduse mielul prăjit. Începuseră să mănânce. Era cu adevărat foarte bun. După ce-l stropise cu o duşcă de Château La Lagune, sir George îşi reluă argumentaţia, aplecat peste masă, în ciuda faptului că barul era gol.

— Bineînţeles, zise el, ştiţi prea bine că Statele Unite sunt cel mai mare aliat al Israelului. În fiecare an, această ţară beneficiază de un ajutor de trei miliarde de dolari, într-o singură tranşă, ceea ce-i permite Israelului să investească aceşti bani. Tsahal[26] depinde întru totul de Statele Unite pentru armamentul său, chiar dacă Israelul deţine o importantă industrie de armament. Fără să mai vorbim de susţinerea politică, poate cel mai important aspect. *Toate* rezoluţiile Consiliului de Securitate ONU, începând cu 1973, au fost blocate de vetoul american.

Malko îşi termină mielul şi lăsă furculiţa.

— Acest lucru nu-i face recunoscători, remarcă el. Am discutat cu Ted Boteler despre această problemă. CIA ştie sigur că Mossadul cunoştea despre existenţa şi locul unde se afla disimulat camionul-capcană care, la Beirut, în 1983, a explodat în cartierul general al Batalionului 8 al Marinei, făcând 241 de victime. Nu le-a zis nimic americanilor. Doi ani mai târziu, în 1985, un analist al U.S. Navy de religie evreiască, Jonathan Pollard, a fost recrutat de Mossad şi a furat secretele militare cele mai sensibile ale americanilor. Din propriile declaraţii, israelienii desfăşoară mai multe resurse pentru a sustrage secretele militare ale Statelor Unite decât oricare alt stat, chiar şi decât Rusia.

— Ştiu toate acestea, recunoscu sir George Cornwell, doar făceam puţin pe avocatul diavolului. Israelienii sunt capabili de orice pentru a-şi proteja ţara. M-am întâlnit cu primul-ministru Ariel Sharon la Ierusalim, cu ocazia unei vizite oficiale şi mi-a spus la finalul acelui dineu: „Israelul nu poate, nu trebuie să accepte ca Iranul să ajungă în posesia armelor nucleare.” Sharon este aproape mort[27], dar cred că

---

libaneze Hezbollah, (n. red.).

26 Armata Israelului, (n. trad.)

27 Ariel Sharon se află de patru ani în comă, în urma unui atac cerebral suferit în ianuarie 2006. (n. red.)

succesorii săi au păstrat aceeaşi linie. Ceea ce face ipoteza dumneavoastră plauzibilă. Cu toate acestea, ne lipseşte ce-i mai important: *modus operandi*.

Şeful de sală se apropie, împingând un gheridon încărcat cu produse de patiserie de toate culorile. Malko se grăbi să comande o cafea.

— Malko, ţineţi-mă la curent, încheie sir George şi fiţi atent. Pentru moment, prefer să las serviciile mele în afara acestei anchete. Mai puţin cu privire la moartea lui Ronald Taylor, căci am primit o solicitare oficială de la americani. MI 5 s-a alăturat căutării acestei Amanda Delmonico. Este tot ce putem face, pentru moment.

— Este deja mult, afirmă Malko.

Sir George Cornwell ridică paharul său de Bordeaux, cu un zâmbet încurajator.

— Pentru eforturile dumneavoastră…

Nu spusese „succese”. Era un bărbat prudent.

*

* *

Malko avu grijă să treacă din nou prin Grosvenor Square pentru a lua un taxi spre strada Bayswater. Niciodată nu poţi fi suficient de prudent. Avusese sentimentul că sir George Cornwell luase şi el în calcul ipoteza israeliană, chiar dacă nu recunoscuse.

Coborî chiar în faţa galeriei „Modern Art Project” şi împinse uşa. Numaidecât, un bărbat corpolent, bătrân şi chel, gârbovit, ieşi din spatele tejghelei.

— *Good afternoon*, sir, zise el cu o voce călduroasă. Căutaţi ceva anume?

Malko scoase legitimaţia falsă de FBI şi i-o arătă bătrânului.

— Sunt „agentul special” Larry Moore, de la FBI. Am întâlnire cu domnişoara Amanda Delmonico.

— Ah, da, m-a anunţat! Din nefericire, este reţinută de un client şi nu va reveni înainte de închidere. M-a însărcinat să vă transmit că va fixa o altă întâlnire. Aş putea să vă ajut cu ceva?

— Nu, mulţumesc, zise Malko înainte de a pleca.

Lipsa ei bruscă i se părea ciudată.

Opri un taxi care trecea prin zonă.

— La Lanesborough, zise el către şofer, un jamaican cu părul numai şuviţe.

Pentru restul serii, nu-i rămânea să se ocupe decât de Gwyneth Robertson.

*

* *

Ariel, *neviotul*, oprit pe motocicleta sa, se făcea că se uită pe o hartă a oraşului. De îndată ce „clientul” său urcă în taxi, demară în urma sa, la o distanţă apreciabilă.

Nu-l scăpă din ochi decât când se opri în faţă la Lanesborough.

Ceea ce îi indică un element preţios: adresa din Londra a „clientului” său.

*

* *

Nici nu coborî bine din maşină, că un valet îi şopti la ureche:

— O tânără doamnă vă aşteaptă la Library, sir.

Fie era el în întârziere, fie Gwyneth Robertson venise mai devreme. O găsi pe tânăra americancă aşezată într-un fotoliu de catifea roşie, cu vedere la bar, în faţa unei frapiere ce conţinea o sticlă de şampanie. Ea ridică veselă cupa când îl observă.

— *Good evening*, *darling*! Aşezându-se, observă sub fusta uşor ridicată capsa unei jartiere. Gwyneth îşi pusese ţinuta de luptă. Se aplecă spre Malko, radiind.

— Este o zi mare! Am fost numită „senior analyst” în grupul meu consultativ de experţi. Asta înseamnă 15.000 de lire sterline în plus, pe an. În seara asta, eu fac cinste. Hai, mai toarnă-mi şampanie.

Malko o temperă, luându-i sticla de Taittinger Comtes de Champagne Rose din frapieră. Nu mai rămăsese multă. Ceea ce explica exuberanţa lui Gwyneth.

Aceasta privi în jurul ei.

— E sinistru aici! Nu sunt decât curve şi moşi. Hai să mergem la Chelsea!

Păşea încă drept, dar cu un uşor balans. În timp ce se îndreptau spre maşină, se lipi de Malko.

— Ai avut o idee bună să vii la Londra. Când valetul sosi cu Mini Cooperul, îi zise lui Malko:

— Tu conduci, eu te ghidez.

Se urcă la volan, inconfortabil, din cauza condusului pe partea stângă. Erau încă pe platoul din faţa hotelului, când Gwyneth se lăsă în genunchi pe podeaua maşinii. Îngrijorat, Malko o întrebă numaidecât:

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunse ea, este totul OK, dar am chef să-mi ofer o mică plăcere.

Mâinile sale se strecuraseră deja sub volan şi atacaseră fermoarul pantalonului lui Malko. Ea îi zise:

— Fii atent la drum. Dacă avem un accident, risc să te schilodesc şi ar fi păcat.

Malko începu să conducă cu prudenţă maximă, în timp ce Gwyneth îi făcea o demonstraţie uluitoare de felaţie mondenă. Mişcările sale erau reglate ca un refren muzical, deoarece nu-şi putea înălţa prea mult capul, lovind volanul la fiecare întoarcere. Malko nu putu să reziste decât până la intersecţia străzilor Brompton şi Kensington. Explodă în gura primitoare a femeii cu un strigăt sălbatic, chiar când semaforul se făcu verde.

Tânăra se ridică şi îşi reluă locul, pufnind în râs:

— Îmi doream de mult timp să fac asta, dar aveam nevoie de cineva de încredere care să conducă maşina… A doua la stânga…

Malko avea un sentiment ciudat. Pe de o parte, ştia că este în pericol de moarte, iar pe de altă parte, tocmai trăise ceva delicios: asta era viaţa sa. O alternanţă de plăcere şi pericol, ambele violente.

Supremaţia adrenalinei.

— Am ajuns, anunţă Gwyneth, arătând spre un semn negru cu auriu: „Bedford Arms.”

De-abia coborâţi din maşină, ea se lipi strâns de el.

— Am un chef nebun de sex în seara asta! murmură ea, aşa că nu mă dezamăgi.

— Dacă vrei, te duc într-un loc care te va amuza, propuse Malko. Un club *foarte* privat.

— Mai întâi să mâncăm. Mi-e foame.

*

* *

Deşi se aflau la sfârşitul lui martie, nu era prea cald în Neguev. Mai ales în baza militară a Armatei a 23-a israeliene. Pe lângă unitatea de frontieră, aceasta găzduia unitatea cea mai secretă a Mossadului: centrul de formare a *kidonimilor*. Aici erau învăţaţi să omoare în toate modurile. Metodele mergeau de la glonţul în ceafă, tras cu arma „standard” a *kidonimilor*, Bereta calibru 22, la otrăvire, trecând prin sugrumarea cu firul de oţel.

Centrul ocupa mai multe clădiri dintr-un colţ îndepărtat al bazei şi nu avea nici un contact cu militarii care ştiau doar de existenţa unei unităţi secrete.

Erau atât de multe lucruri secrete în Israel, încât unul în plus nu mai conta.

La finele acestei seri, mai era un singur birou luminat în bază: cel al „dispecerului”, care avea legătură directă criptată cu cel al lui Meir Dagan.

Faxul scuipase cu câteva ore mai devreme un număr de ordine, care fusese mai târziu validat pe o altă linie.

Un ordin de misiune, Moshe, „dispecerul”, făcuse selecţia printre *kidonimii* disponibili. Conform ordinelor, era nevoie de un bărbat şi o femeie.

Femeile nu erau prea numeroase: vreo zece de toate. Două erau deja în misiune, iar Moshe alesese dintre cele disponibile pe cea care corespundea profilului cerut de „Institut”: aproximativ douăzeci şi cinci de ani, foarte frumoasă, obişnuită să se învârtească într-un mediu mai degrabă luxos.

Esther – evident, nu era numele ei adevărat – corespundea perfect profilului. Absolut splendidă, senzualitatea în sine, buze cărnoase, un bust generos şi o siluetă venusiană.

Nimeni nu putea bănui că această tânără, care se dădea drept cover-girl, era, în interior, rece ca icebergul. Cei recrutaţi pentru a fi *kidonim* erau avertizaţi că nu trebuiau să-şi lase niciodată sentimentele personale să interfereze cu misiunea lor. Iar femeile erau atenţionate că vor fi puse probabil în situaţia de a face dragoste cu „ţinta” lor.

Asta făcea parte din antrenamentul lor.

Ele trebuiau să se comporte cu naturaleţe ca nişte dame de companie.

Esther era maestră în această artă. Precedenta victimă – un tânăr arab sigur pe el, finanţator al terorismului, avusese timpul să profite de ea înainte de a fi pulverizat cu un spray mortal dintr-o sticlă de parfum. Până la acel moment, fusese convins că îşi luase o târfă magnifică, căreia îi dăruise 2000 de dolari pentru a-şi satisface capriciile sexuale.

Nimeni nu cunoştea viaţa privată a Estherei. Nici nu se ştia dacă avea una.

Pentru camarazii ei, era un robot bine dresat în serviciul Israelului. Foarte puţine persoane cunoşteau cauzele reale ale angajării sale.

Zvi avea un parcurs clasic. Evreu din Yemen, se contopea de minune în lumea arabă, vorbind perfect această limbă. Urmase o pregătire de comando în celebra unitate Sayret Maktai, echivalentul SAS-ului britanic, riscându-şi frecvent viaţa în misiuni secrete. Învăţase atâtea metode de a ucide, încât îi era greu să aleagă una singură.

Şi el se afla în repaus după o misiune reuşită în Congo, unde eliminase un şiit libanez, susţinător activ al mişcării Hezbollah.

*

* *

Esther şi Zvi intrară la interval de câteva minute în biroul lui Moshe, „dispecerul” şi se aşezară pe scaune. Întrucât aveau de îndeplinit o misiune împreună, trebuiau să se pună de acord.

Moshe îi anunţă pe un ton calm:

— Iată hârtiile voastre. Sunteţi căsătoriţi, de naţionalitate egipteană. „Legenda” voastră e aici. Trebuie să o învăţaţi înainte de a pleca. Veţi decola mâine în direcţia Delhi şi de acolo veţi lua un zbor spre Europa. Iată în ce constă misiunea voastră.

Îl ascultară în linişte, punând doar rar întrebări. Faptul că împărţeau o viaţă de cuplu nu-i deranja deloc: fuseseră antrenaţi pentru acest gen de situaţii.

Kidonimii nu acţionau niciodată singuri. Dacă se iveau probleme, trebuia să existe încă unul, care să-i asigure spatele celuilalt. În principiu, bazele Mossadului nu erau la curent, dar aceştia aveau un cod de urgenţă pentru a se putea replia dacă se impunea.

Când Moshe termină expunerea, Esther adăugă:

— Nu ne-ai spus unde mergem.

— La Londra, îi anunţă „dispecerul”.

CAPITOLUL IV

Gwyneth Robertson se aşează pe trotuarul din faţa restaurantului „Bedford Arms” şi îi făcu cu ochiul lui Malko.

— Ai zis ceva de un loc „interesant”, adineauri. Mă simt în plină formă.

Băuse mult vin roşu şi radia a sex. De mai multe ori, în timpul cinei, Malko îi remarcă privirea şi ceea ce se citea era foarte expresiv. Dacă alte femei sunt cuprinse brusc de frenezia shoppingului, pe Gwyneth o apuca pofta de sex. În timpul cinei, nu încetase să-i facă ochi dulci unui tânăr însoţit de logodnica lui, trimiţându-i ocheade explicite. Furioasă, tânăra blondă scurtase şederea şi plecaseră înaintea lor.

— Este un loc special, avertiză Malko, nu aş vrea să te şochez...

O dusese acolo, cu doi ani în urmă, pe femeia pe care trebuia să o supravegheze în contul MI 5, o pakistaneză îndrăgostită de un trădător, dar care nu a putut rezista ambianţei.

Gwyneth Robertson izbucni în râs.

— În seara asta, nimic nu poate să mă şocheze!

Erau în Mini. Tot Malko conducea, în timp ce Gwyneth se machia cât de bine putea, cu fusta ridicată foarte sus peste coapsele minunate.

Malko şi el, era într-o stare aparte. Prezenţa invizibilă a pericolului îi ascuţea şi mai mult simţurile. Pe de o parte, încerca să se concentreze la misiunea sa, iar pe de alta, îşi spunea că orice plăcere este bine-venită.

Carpe diem...

Găsi un loc aproape de poarta neagră, de pe pustia stradă Brooks. De-abia apăsă pe soneria aproape invizibilă, că uşa se deschise în faţa unui pakistanez îmbrăcat în tunică albă. Malko îi comunică numărul său de membru al clubului, iar acesta îl invită să coboare scările adăpostite de un zid din catifea roşie. Se auzeau vag acorduri de jazz. Pătrunseră în ceva ce semăna cu o discotecă, cu bănci ce

înconjurau ringul de dans, un bar pe toată lungimea şi lumină difuză.

Două cupluri dansau, aproape imobile, alţii flirtau în separeuri, iar mai mulţi clienţi stăteau în coate la bar.

Fură instalaţi la marginea ringului, iar Malko comandă o sticlă de Champagne Taittinger Brut, pentru a spăla vinul roşu.

Gwyneth făcu ochii mari.

— Ăsta e locul tău special? întrebă ea. Nu e nimic aici!

Efectiv, în afară de un cuplu care flirta de zor, ai fi zis că e o petrecere oarecare.

— Aşteaptă, zise Malko.

Gustară şampania, iar Gwyneth vru să danseze. Lipită strâns de el. Dintr-odată, îl sărută pe Malko, cu abdomenul lipit de el şi murmură:

— Of, Doamne, am chef de…

Nu termină fraza. O tânără cu o rochie lungă, mulată, frumoasă, cu privirea sigură, veni şi începu să danseze singură lângă ei. Lansându-i ocheade, nu lui Malko, ci lui Gwyneth. În cele din urmă, aceasta se apropie de Gwyneth şi îi zise pe un ton mângâietor:

— *Good evening*, *young lady*! Nu v-am mai văzut pe aici…

— E normal, replică Gwyneth, e prima dată.

— Ah, da! Aş putea să stau cu voi.

Fără să aştepte vreun răspuns, se lipi numaidecât de spatele lui Gwyneth Robertson, mulându-şi pubisul de pulpa acesteia. Aşa cum ar face cu un bărbat.

Dansau aproape imobili, pe melodia „Blue Moon”. Brusc, Malko observă cum mâinile necunoscutei îi cuprinseră încet sânii lui Gwyneth, strângând sfârcurile între degetele sale. Remarcă privirea, complet dezorientată, a „ex-ofiţerului de caz” al CIA.

Efectiv, oscilau în trei pe ring. Asta dură câteva clipe, apoi bruneta şopti la urechea lui Gwyneth:

— Am chef să dansez puţin cu dumneavoastră…

Tânăra femeie avu un gest de recul şi protestă.

— *No not a dike*[28]!

28 Nu sunt lesbi!

— Nici eu! zâmbi bruneta. Cu privirea spre Malko, întrebă: *May I?*[29]

O luase deja în braţe pe Gwyneth. Amuzat, Malko se întoarse la masă, întrebându-se ce se va întâmpla.

*

* *

— Aţi venit să discutaţi sau v-o trageţi? întrebă bruneta. Mă numesc Sherry. Dumneavoastră?

— Gwyneth.

— Sunteţi frumoasă.

Mâinile îi alunecau în lungul trupului, iar degetele îi ajunseră la jartiere. Zâmbi.

— E bine. Sunteţi rafinată. Este amantul dumneavoastră?

— Uneori, spuse Gwyneth, puţin jenată.

— Este gelos?

— Nu ştiu…

Mai dansară puţin, apoi Sherry îi spuse la ureche:

— Permiteţi-mi să vă conduc în salonul roşu.

— Ce este în salonul roşu?

Gura i se apropie şi mai mult de ureche.

— Câţiva băieţi dotaţi ca nişte măgari şi îndopaţi cu Viagra. Dar nu sunteţi obligată să profitaţi. Veniţi.

O luă de mână şi o trase spre capătul barului. Gwyneth se întoarse şi aruncă o privire tristă spre Malko, care o asigură cu un zâmbet. Totuşi, începu să fie excitat. În separeul alăturat, un gentleman grizonat îşi strecurase mâna între coapsele vecinei sale şi o mângâia liniştit.

Cele două femei pătrunseră într-o încăpere şi mai puţin luminată, mobilată cu o canapea lungă şi mai multe saltele aşezate direct pe sol.

Nu trecuseră nici treizeci de secunde de când erau acolo, că apăru un bărbat complet gol. Tânăr, blond, cu părul ondulat, cu trăsături regulate. Gwyneth aplecă privirea şi văzu că îşi ţinea în mâna dreaptă la orizontală sexul, de o mărime neobişnuită. Se opri în faţa ei şi începu să se mângâie încet, privind-o direct în ochi.

Fascinată, Gwyneth nu reuşea să-şi ia ochii de pe membrul care părea gata să o despice în două.

---

29 Îmi permiteţi?

Cu un gest plin de tandreţe, Sherry îi ridică fusta, descoperind colanţii şi jartiera. Blondul creţ se apropie şi mângâie nailonul de deasupra sexului ei. Gwyneth crezu că-i vor cădea ovarele pe jos. Sherry îi murmură la ureche:

— Cred că James are chef să vă cunoască, îi foarte blajin.

În acelaşi timp, îşi strecură mâna mai sus, atingând sexul lui Gwyneth. Aceasta, înnebunită, simţi că i se înmuiară picioarele. Cu gingăşie, Sherry o prinse de mâini şi i le aşeză pe impozantul baston de carne. Maşinal, îşi strânse mâinile în jurul lui.

Sherry îi dădea stringul jos. Îşi zise că va leşina, când un strigăt răguşit venind dinspre canapea îi atrase atenţia.

Privi în penumbră şi zări o femeie îmbrăcată, aplecată peste un bărbat gol, aşezat, înghiţind cu lăcomie sexul masiv. Era de un erotism absolut, dar Gwyneth simţi cum i se înmuiară genunchii când observă un jamaican atletic, ieşit din umbră şi apropiindu-se de femeia în plină felaţie.

Calm, acesta îi ridică fusta şi Gwyneth îi văzu sexul care i se păru monstruos.

Bărbatul se plasă între fesele necunoscutei şi, cu o mişcare lină şi puternică, se împinse între ele. Brusc, ea ridică capul, scoţând un strigăt răguşit.

Sherry îi şopti lui Gwyneth:

— Este Mary. Vine des. E dependentă... John adoră să o penetreze acolo. Zice că e chiar strâmtă.

Cu o mână apăsându-i pe ceafă, bărbatul îi trase din nou capul peste sexul său, iar ea îl înghiţi docil. John se retrase în întregime şi împinse cu toată lungimea sa, obligând-o pe Mary să scoată un strigăt înfundat.

Gwyneth simţi degetele delicate ale lui Sherry cum îi coborau stringul de-a lungul coapselor, apoi pe picioare.

Blondul o mânca din priviri, cu sexul îndreptat spre vintrele ei.

— Hai, zise Sherry, nimeni nu va intra vreodată aşa de adânc în abdomenul tău.

— E prea mare! bolborosi Gwyneth.

Înnebunită.

— Îl preferi pe acesta? îi şopti Sherry.

Îi luă mâna lui Gwyneth şi i-o puse peste rochia sa, iar

aceasta simţi un sex de-a lungul abdomenului său. Incredibil. Privi chipul bine machiat, sânii enormi şi înţelese: Sherry era transsexual.

Tipul blond se apropie. O împinse uşor de perete şi, cu mâna stângă, îi ridică fusta. Gwyneth simţi capătul sexului ridicat între coapsele sale şi înţelese că o va penetra cu toată lungimea lui. Sexul ei era inundat. Închise ochii şi îşi imagină mădularul lung de carne zdrobindu-i abdomenul. Lipită de fesele ei, Sherry se freca uşor, pregătită şi ea, să o penetreze.

Brusc, i se făcu frică.

Dintr-o singură mişcare, ea îi îndepărtă pe agresori şi alergă spre sala principală. Excitată şi înspăimântată în acelaşi timp. Se prăbuşi lângă Malko şi îi spuse pur şi simplu cu o voce absentă:

— Ia-mă! Rapid. Altfel, o să fac prostii.

Cu picioarele desfăcute, se oferea rezemată de banchetă. Membrul lui Malko se desfăşură cu viteza luminii. Nu trebui decât să se lase peste ea. Cu un picior pe cotieră, Gwyneth scoase un sunet scurt şi începu să juiseze, înainte ca el să fi pătruns întru totul în vintrele ei.

*

* *

Lui Malko îi fu greu să se concentreze. Băuse dintr-o înghiţitură cafeaua neagră şi tare oferită de Richard Spicer. Dormise puţin. După popasul din strada Brooks, Gwyneth, dezlănţuită, revenise la Lanesborough, iar aici, Malko o posedase din nou, în toate modurile posibile.

Vocea şefului staţiei CIA îl scoase din somnolenţă.

— Ce credeţi despre această întâlnire anulată?

— Nimic încă, recunoscu Malko. Poate fi adevărat că...

Lăsă fraza în suspans, iar Richard Spicer continuă:

— Voi cere „verişorilor” să facă în aşa fel încât să nu poată ieşi din ţară. Dar cred că nu va încerca: ar fi o recunoaştere a vinovăţiei.

— Dacă nu sună până mâine, mă duc direct la galerie.

— Bineînţeles, continuă Richard Spicer, este de ajuns să-l aducem aici pe agentul special al FBI care a interogat-o la Washington, dar la ce bun? Odată ce bagi FBI-ul pe fir, nu

mai scapi de el.

— Nu cred că joacă rolul central în această operaţiune, remarcă Malko. E o simplă *momeală*! OK, rămâne pe mâine.

*

* *

Amanda Delmonico privi textul ce se afişase pe ecranul telefonului său. O reclamă pentru tarife telefonice speciale.

Îl şterse şi se îmbrăcă. Nu mai trecuse pe la galerie de seara trecută, la ordinul omului ei de legătură. Ieşi din casă, merse o sută de metri şi se furişă într-o cabină telefonică cu pereţii plini cu afişe de call giris.

Formă cu grijă un număr din memorie, complet securizat, supravegheat în timp real, apoi îl dădu pe cel de unde suna şi închise.

Două minute mai târziu, telefonul sună. O voce de bărbat care zise pur şi simplu:

„Fortum and Mason. Etajul trei. Ora zece.”

Închise, oarecum încrezătoare. În ciuda credinţei sale în Israel, îi era puţin teamă. Era pentru prima dată când depăşea utilizarea normală a *sayanimilor*. Din seara trecută, avea impresia că a trecut într-o cu totul altă lume, mult mai periculoasă. Din ordinul primit de la *katsa*, nu venise la galerie să-l întâlnească pe agentul special al FBI.

Pentru a-şi face curaj, se gândi la tinerii israelieni care, în 1948, au făcut scut împotriva armatelor arabe. Adesea cu preţul propriei vieţi.

*

* *

Malko urcă pe strada New Bond, rătăcind prin faţa vitrinelor. Înainte de a părăsi Grosvenor Square, Richard Spicer îl obligase să ia cu el un Glock de 9 mm pe care i l-a strecurat în buzunarul pardesiului. Era încă frig la Londra.

Glock-ul nu-l asigura decât pe jumătate. Cu israelienii, nu risca să aibă de-a face cu un kamikaze nestăpânit, care să se năpustească asupra lui cu o secure sau un cuţit. Ucigaşii Mossadului erau mult mai sofisticaţi şi o armă de mână putea să nu-i servească prea mult.

*

* *

Amanda Delmonico apăsă pe butonul etajului trei. Fortum and Mason, spre Piccadilly, semăna cu o bombonerie, mult mai mică decât Harrod’s, dar la fel de elegantă. Se opri la etajul cu fursecuri şi, imediat, îl zări pe omul ei de legătură.

În ce-l privea, nu-i cunoştea decât prenumele, cu siguranţă fals, Ben. Era un bărbat la vreo patruzeci de ani, seducător, întotdeauna bine îmbrăcat. Se exprima când în engleză, când în ebraică, atunci când nu risca să se facă auzit de urechi indiscrete. Ben se apropie de ea cu un zâmbet încrezător şi zise şoptit:

— E bine, n-ai fost urmărită!

Tresări. Această eventualitate nici măcar nu-i trecuse prin cap.

Ben o luă de braţ, trăgând-o în faţa unei mese pline de cutii cu ciocolată.

— Nu te întorci la galerie pentru câteva zile, o anunţă el pe un ton paşnic. Te vei îmbolnăvi…

Amanda Delmonico îl privi nedumerită.

— Bolnavă? Voi rămâne acasă?

—Nu.

Scoase un plic din buzunar şi îl strecură în mâna femeii.

— Vei sta aici pentru câteva zile. Ai toate indicaţiile în interior. Nu suni pe nimeni. Îţi voi da eu alte ordine. Vei pleca direct de aici. la metroul. Coboară la South Kensington. Pe curând.

Îi adresă un zâmbet şi se îndreptă spre scări.

Lăsând-o pe tânăra femeie perplexă.

*

* *

Esther şi Zvi se acomodaseră cu greu în minuscula cameră de la hotelul Millenium Knightbridge. Totul era mic în acest hotel, chiar şi preţurile.

132 de lire sterline camera, ceea ce era minunat pentru Londra. În plus, hotelul era foarte bine plasat, la mai puţin de un kilometru de Lanesborough, unde stătea ţinta lor.

Din strada Sloane, se putea ajunge pe jos. Zvi îşi luă canadiana pe el.

— Mă duc să mă întâlnesc cu Moshe, anunţă el.

Moshe era *katsa* care urma să-i dea toate informaţiile despre omul pe care veniseră să-l asasineze în numele statului evreu.

CAPITOLUL V

De-abia ieşit de sub duş, Malko îl sună pe Richard Spicer. Ziua de ieri se scursese încet, fără nici o veste de la Amanda Delmonico. Cât despre Gwyneth Robertson, după orgia sa sexuală, se aruncase în muncă din plin, pentru a-şi justifica noua funcţie.

— Nu am nici o veste, îl informă şeful staţiei CIA, de îndată ce-l avu pe Malko pe fir. Am verificat cu *gumshoes*.

Deci, Amanda Delmonico făcea pe moarta.

— Foarte bine, concluzionă Malko, merg pe strada Bayswater.

O jumătate de oră mai târziu, era în taxi. La prima vedere, galeria „Modern Art Project" părea goală, dar, de îndată ce împinse uşa, bătrânul pe care îl văzuse înainte apăru din spatele buticului.

— Domnişoara Delmonico nu este aici? întrebă Malko.

Sam Wilkinson arboră o expresie dezolată.

— Nu, m-a sunat să-mi spună că e bolnavă. Nu poate vorbi. A răcit. Dar e o chestiune de câteva zile. Îi voi aminti să vă sune de îndată ce se va simţi mai bine.

Malko nu insistă şi, cum ieşi, luă un alt taxi spre Grosvenor Square.

Această răceală bruscă semăna mai degrabă a diversiune.

*

* *

— Îi previn pe „verişori" să pună un dispozitiv în jurul domiciliului acesteia, concluzionă Richard Spicer. Oricum, nu poate părăsi teritoriul.

— Sper că sunt eficienţi, remarcă Malko. Pentru că, dacă nu o văd, nu mai am ce face la Londra. Nici în altă parte. Prima Amanda s-a volatilizat, dacă şi a doua face la fel…

— Pentru moment, este tot ce putem face, recunoscu Richard Spicer.

*

* *

Esther termină de aranjat. Adusese la Londra o garderobă ce corespundea personajului pe care urma să-l încarneze: o demimondenă de origine marocană, care şi-a exersat talentul în Dubai, întreţinută din plin.

Se privi în oglindă. Taiorul cu cordon şi umerii largi, cămaşă în care se mula un bust mare, machiajul puternic, fără a fi scandalos, buzele desenate cu grijă, colanţi negri, cizme ascuţite, câteva bijuterii şi un enorm ceas Breitling Callismo împrumutat din „magazinul” *kidonimilor*, făceau din ea o apariţie extrem de apetisantă.

Se întoarse către Zvi.

— E bine?

— Ai aerul unei târfe de lux, zise el, fără să zâmbească.

Nici unul nu avea vreun sentiment pentru celălalt. Erau simpli soldaţi în misiune. El tocmai se întorsese de la o şedinţă de informare de jumătate de oră despre „ţinta” sa, elemente culese de la un *katsa* întâlnit la Harrod’s, care trăia la Londra şi ţinea legătura cu „baza”.

Pentru moment, rolul lui Zvi era unui pur pasiv. Eventual, să asigure securitatea partenerei sale. Cum deocamdată nu era cazul, urma să mănânce şi să se culce.

— Plec, zise Esther.

Luă o haină de blană, o poşetă şi coborî. Parcurgând câţiva paşi pe strada Sloane înainte de a lua un taxi.

Slavă Domnului, la Londra erau suficiente.

— La Carlton Towers. Anunţă ea.

Aici urma să se întâlnească cu un *sayan* care avea s-o sprijine în misiunea ei. Fără să ştie în ce consta. Primise ordin de la „agentul de legătură” să se întâlnească cu Esther şi să facă ceea ce îi cerea. Era un evreu irakian instalat la Londra de câţiva ani, devotat întru totul cauzei Israelului, văduv, bogat şi care se plictisea.

La cei peste şaizeci de ani, se mulţumea cu concerte, restaurante bune şi călătorii regulate în Israel, unde mai avea rude. Locuia într-un apartament situat în West End unde îşi petrecea cea mai mare parte a timpului.

Când Esther intră în barul din Carlton Towers, îl reperă numaidecât şi se îndreptă spre el cu un zâmbet mirific.

El era deja în picioare şi o îmbrăţişă.

— Eu sunt Esther, şopti ea.

— Nu aveam dubii. Bem ceva?

— Nu aici.

În ebraică, ea îi explică ce aştepta de la el. Era destul de uşor. Douăzeci de minute mai târziu ieşiră la braţ. Barmanul îi privi şi îşi spuse că trebuia să fie plăcut să fii bogat. La vârsta clientului său, nu avea cum să-şi plătească o curvă atât de frumoasă, cuplul urcă în primul taxi staţionat în faţa hotelului, iar Esther îi zise şoferului:

— La Lanesborough.

*

* *

Meir Dagan era într-o dispoziţie groaznică, după o nouă întrevedere cu primul-ministru, Se gândise să-şi prezinte demisia, dar celălalt nu ar fi acceptat-o.

Trebuia să meargă până la capăt.

Adică să se implice într-o misiune riscantă pentru interesele Israelului, puţin justificabilă pe plan moral şi chiar periculoasă pentru doi dintre *kidonimii* săi. Desigur, aceştia erau obişnuiţi cu misiuni periculoase, dar în cazul de faţă riscau să dea nas în nas cu profesionişti ca şi ei.

De obicei, ţintele lor erau arabi, puţin sofisticaţi şi mai degrabă imprudenţi, chiar şi cu gărzile de corp.

Şi, în plus, pentru această misiune comandată de primul-ministru, a trebuit să mobilizeze un dispozitiv important, ce număra o duzină de agenţi de diferite niveluri. O risipă. Doar că, în cursul ultimei conversaţii cu Benyamin Netanyahu, înţelesese că şi acesta din urmă era la fel de constrâns ca el: focul ajunsese la casă şi trebuia stins, cât mai repede cu putinţă.

El, la fel ca Barack Obama cu Afganistanul, moştenise o situaţie putredă, pentru care nu existau decât soluţii proaste.

Furios, bău puţină cafea fără zahăr şi se cufundă în rapoartele trimise de la Londra.

*

* *

Malko avea întâlnire la „Library”, la o cină, cu Richard

Spicer, sperând la veşti de la MI 5.

Ajunse în barul de la Lanesborough, aproape gol şi reperă de îndată o brunetă splendidă, cu taiorul deschis peste o cămaşă ai cărei nasturi stăteau să cedeze sub presiunea unui piept opulent.

Însoţită de un „ofilit” buzat, chel, fălcos, cu privirea libidinoasă.

Cu un zâmbet subînţeles, gazda hotelului îl conduse pe Malko până la masa de lângă cuplu.

În trecere, bruneta îi aruncă o privire scurtă înainte de a întoarce capul.

O târfă de toată frumuseţea.

Comandă o vodcă Russki Standart şi privi în jurul lui. Spectacolul obişnuit: businessmeni, fete, unele mai superbe ca altele, cu meserii uşoare, toate câştigându-şi viaţa, în realitate, cu sudoarea coapselor.

Cum vecinii săi vorbeau cu voce tare, realiză foarte repede că se exprimau în arabă. Nu înţelegea ce spuneau, dar tonul părea destul de încordat. Se certau, era evident.

Bruneta se ridică şi ieşi cu pas grăbit în afara barului. Malko crezu că plecase, dar reapăru, cu un aer furios, aruncându-i în trecere o privire scurtă, dar intensă. În mod vizibil, nu era satisfăcută de compania actuală.

Bărbatul, cu o mână posesivă aşezată pe coapsa ei, îi vorbea şoptit, cu o privire şmecheră. Malko nu văzu mai mult.

— *Good evening*! zise Richard Spicer, zâmbind. Pot să mă aşez?

Malko îi arătă fotoliul din faţa sa, iar americanul comandă un Chivas Regal cu sifon şi gheaţă, măturând barul cu o privire gurmandă.

— E simpatic aici! remarcă el. Ar trebui să vin mai des. Vorbi mai încet şi întrebă:

— Creatura din dreapta dumneavoastră este pe piaţă?

— Pe jumătate, zise Malko pe acelaşi ton. Dar trebuie să fie foarte scumpă.

— Şi foarte abordabilă, completă şeful staţiei CIA cu o privire dezgustată spre bătrânul arab care strângea în continuare piciorul cuceririi lui.

Îşi umezi buzele în whisky, se întoarse spre Malko şi zise:

— Veşti bune şi veşti rele.

— Vestea rea, întâi, zise Malko.

— Prietenii noştri de la MI 5 au primit un raport de la GEHQ din Cheltenham. Care semnala o intensificare a mesajelor între Tel Aviv şi Londra.

— Ce înseamnă acest lucru?

— Că Mossadul are o misiune în desfăşurare aici. S-ar putea să nu aibă nimic de-a face cu dumneavoastră, dar...

— Nu reuşiţi să le decodaţi?

Americanul dădu din cap.

— *Schlomos* ăştia sunt foarte, foarte buni în informatică şi coduri.

— Ce legătură are asta cu mine?

— În aceste condiţii, după avizarea din partea celor mai înalte autorităţi, MI 5 a decis să vă ofere protecţie. Discretă, prin divizia A 4. Nu şi-ar dori să pierdem o a doua persoană. Cazul Ronald Taylor i-a traumatizat. Detestă faptul că cineva a venit la ei să asasineze oameni şi bănuiesc că israelienii ar fi pe fir.

— Şi care este vestea cea bună?

— Amanda Delmonico i-a trimis un SMS lui Larry Moore, agentul special al FBI, pentru a-i spune că este bolnavă şi fără glas, dar că va suna de îndată ce se va simţi mai bine.

— Ciudat! zise Malko.

— Cu atât mai mult cu cât *ştim* că aparţine Mossadului. Trebuie să ajungem la persoana de contact.

Lângă ei, tonul discuţiei urcase. Bruneta încercă să se ridice, dar bătrânul arab o forţă să se aşeze. Se certau din ce în ce mai tare.

— Aş vrea să vorbesc arabă, suspină Malko.

Nervoasă, bruneta era şi mai frumoasă. Cinci minute mai târziu, bătrânul se ridică, puse un teanc de bancnote pe masă şi ieşi din bar.

Malko se aştepta ca bruneta să rămână, dar se ridică şi îl urmă.

Nici unul dintre cei doi nu reapăru.

Richard Spicer ridică din cap.

— S-au împăcat. Mâncăm?

— OK.

*

* *

După show-ul de la „Library”, Esther se despărţise de *sayan* şi reveni la Millenium Knightbridge. Întinsă pe pat, se uita la televizor. Odată misiunea începută, nu-i mai rămânea decât să urmeze planul stabilit.

Zvi deschise uşa, iar ea îl puse la curent cu prima sa prestaţie.

Trebuiau să aştepte unda verde definitivă de la „Institut” pentru a acţiona, dar ştiau cu siguranţă cum o vor face.

Odată misiunea îndeplinită, itinerarul de expediere era pus la punct. Vor pleca separat, cu două curse Eurostar. Unul cu destinaţia Rotterdam, celălalt spre Paris.

Erau mai puţine controale în trenuri decât în avioane.

Tânăra israeliancă era foarte calmă, foarte detaşată. Era evident mult mai uşor să efectuezi o misiune în Marea Britanie decât într-o ţară arabă unde, în cazul în care apăreau probleme, viaţa lor era în pericol.

Chiar şi în caz de arest, *kidonimii* vor fi eliberaţi câteva luni mai târziu, cu multă discreţie. Niciodată, nici unul dintre ei nu fusese ucis în cursul vreunei misiuni.

*

* *

Malko se trezi cu o senzaţie ciudată de disconfort. Cina cu Richard Spicer nu adusese nimic nou. În afară de înmânarea unui *beeper*[30] care îi permitea să comunice cu agenţii diviziei A 4 din MI 5, protecţia sa era invizibilă. În afară de asigurarea că se afla sub protecţia MI 5 şi că o supraveghere discretă era repartizată la domiciliul Amandei Delmonico. Era condamnat la inactivitate pentru câteva zile: timp în care Amanda Delmonico să se „vindece” de lipsa de voce.

Doar dacă nu dorea să declare război FBI-ului, era obligată să reapară…

Malko nu înţelegea prea bine motivul acestei eclipse. Doar dacă nu părăsise deja Marea Britanie, ceea ce era în

30 Dispozitiv de avertizare, (n. trad.).

principiu imposibil, din cauza supravegherii a cărei ţintă o constituia însăşi Amanda Delmonico, la frontierele Regatului.

Era sigur că se învârtea în jurul dispozitivului responsabil de atentatul asupra lui Barack Obama. Şi din ce în ce mai mult, indiciile conduceau spre statul evreu. Fără cea mai mică probă, fără nici un indiciu material.

Cu excepţia Amandei Delmonico, veriga lipsă care ar putea conduce mult mai departe.

CAPITOLUL VI

Meir Dagari deschise plicul pe care îl scosese din fişetul său şi aruncă pe birou toate fotografiile pe care le conţinea. Toate îl înfăţişau pe acelaşi om: Malko Linge, şeful de misiune al CIA. Primele fuseseră făcute în Liban, altele la Washington şi ultimele la Londra.

Acestea din urmă îl interesau cel mai mult. Chiar dacă era sigur, dorea să verifice pentru ultima dată că era vorba despre ţinta vizată, înainte să asmuţă *kidonimii* pe el.

Prima serie: fotografii extrase de pe camera de supraveghere a lui Sam Wilkinson. Nu prea clare, dar permiteau totuşi recunoaşterea lui Malko Linge, în picioare, lângă o Mini Cooper gri.

A doua serie: acelaşi om coborând dintr-un taxi, intrând în galeriile „Modern Art Project", apoi ieşind şi luând un alt taxi.

Acestea erau perfecte.

Nu exista, deci, nici o îndoială: omul care se prezentase la galerie drept agentul special FBI Larry Moore *era* Malko Linge.

Care investigase la Beirut o posibilă implicare a Hezbollahului şi a iranienilor în atentatul din 15 martie asupra lui Barack Obama şi care, în plus, nu era un necunoscut pentru Mossad, căruia îi provocase deja, în trecut, unele probleme.

Şeful Mossadului privi gânditor pozele etalate în faţa lui. Nu avea nici un resentiment faţă de acest om, agent de informaţii ca şi el. În astfel de cazuri, lua deciziile în funcţie de un singur criteriu: protecţia Israelului.

Sigur 150% de „identificarea pozitivă", puse fotografiile înapoi în plic, pe acesta în fişet şi se aşeză pentru a redacta un mesaj scurt pentru echipa sa stabilită la Londra, pe care îl duse personal în sala cifrului. Codurile israeliene nu fuseseră niciodată descifrate, ceea ce îi oferea o anumită linişte sufletească.

Cu o oră mai devreme, avusese o şedinţă restrânsă cu

primul-ministru, deoarece avea nevoie de undă verde pentru astfel de acţiuni, care nu erau niciodată decise uşor.

Eliminarea fizică a unui membru al unui mare serviciu şi pe deasupra al unei ţări prietene, nu era o decizie uşor de luat. În cazul de faţă, acest bărbat se apropia prea mult de interesele vitale ale Israelului. Ceea ce justifica, în ochii primului-ministru şi alor săi. O decizie rapidă.

La fel ca în cazul unui incendiu: dacă ataci focul repede, te fereşti de multe probleme.

Se întoarse în biroul său, bău puţină cafea neagră şi privi Mediterana. Pe moment, resimţi o oboseală grea, ca şi cum povara tuturor deciziilor dificile pe care a trebuit să le ia pe parcursul carierei sale în serviciul secret apăsa pe umerii săi.

Din fericire, avea în subordine nişte oameni excepţionali, precum acei *katsa* şi *sayanimi* care lucraseră la cazul din Londra.

De acum înainte, intra în funcţiune braţul armat al statului evreu: *kidonimii*.

Meir Dagan închise biroul, coborî la maşină şi plecă spre sud. Avea obiceiul să meargă să se roage într-o sinagogă mică şi liniştită unde regăsea pacea. Nu pentru că era prea religios, ci pentru că-şi încălzea sufletul spunându-şi că Dumnezeu era cu el.

*

* *

Prins într-un ambuteiaj la Park Lane, Malko privea distrat faţadele înstărite ale acestui cartier luxos cum defilau exasperant de încet.

Richard Spicer îi ceruse prin secretară să treacă de urgenţă pe la ambasadă. Poate apăruse Amanda Delmonico. Sau, Imigrările au dat de urmele celeilalte Amanda, la ieşirea din Marea Britanie. Îl găsi pe şeful staţiei CIA înconjurat de documente de avizat şi fu nevoit să aştepte ca acesta să-şi termine calvarul înainte de a se angaja în discuţii.

Un licăr de înflăcărare sclipea în privirea americanului.

— Amanda Delmonico a ieşit la suprafaţă? întrebă Malko.

— Nu, am verificat de dimineaţă cu *gumshoes*.

— Aţi dat de urmele celeilalte, cea din Washington?

Şeful staţiei dădu din cap.

— Nu şi nu cred că vom obţine rezultate. A putut să iasă cu orice paşaport, sub orice identitate. Nu se fotografiază toate paşapoartele.

— Atunci, ce se întâmplă?

— Am primit de dimineaţă un mesaj lung de la Langley. Acolo, continuă să sape peste tot, cu numele pe care le-am dat. Şi, introducând numele de Sam Wilkinson în *Walrus*, calculatorul central al agenţiei, au descoperit două lucruri. Mai întâi, că-l bănuiau de multă vreme că ar fi *sayan* al Mossadului, de aceea se află pe acele liste. Apoi, că posedă patru galerii: cea din Washington, alta la New York, pe Upper Broadway, cea din Londra şi una la Ierusalim.

Malko nu înţelese imediat.

— Nu-i nimic extraordinar că are una şi la Ierusalim, remarcă el. Merge frecvent acolo?

— Nu ştim, recunoscu Richard Spicer, dar asta ne dă poate o pistă să o regăsim pe Amanda Delmonico, cea care s-a evaporat. E logic să se fi refugiat la Ierusalim.

— Este o posibilitate, recunoscu Malko, dar greu de exploatat... Ar trebui mai întâi reluat dialogul cu cea din Londra.

— Bineînţeles! afirmă Richard Spicer. Voi verifica mai întâi la staţia din Tel Aviv dacă această galerie mai există, adresa şi maximum de informaţii. Pentru Amanda Delmonico „a noastră”, va trebui să insistăm pe „Modern Art Project”. Între timp, aveţi frâiele în mână. De îndată ce am răspunsurile de la staţia din Tel Aviv, vă luaţi zborul spre Tărâmul Făgăduinţei...

Mai făcea şi glume.

*

* *

La Harrod’s, marele magazin londonez, aveai chef să cumperi totul! Mecca shoppingului, pe şase etaje cu galerii imense. Egyptian Hali, decorat în cel mai pur stil kitsch, cu faraonii săi de şase metri înălţime, oferea tot ceea ce puteai visa în materie de cadouri de lux. De la broşe fantezie, dar drăguţe, la 15 lire, până la diamante roz de 20 de carate,

trecând prin toate creaţiile sofisticate.

În ciuda preţurilor nebuneşti practicate, era plin şi Malko a trebuit să dea din coate pentru a ajunge la colţul cu bijuterii-fantezie, atât de elegante, că păreau autentice. Înainte de a pleca în Israel, intenţiona clar să facă o mică escală prin Austria, pentru a o saluta pe Alexandra.

Privea o minunată broşă emailată reprezentând un urs panda, când mirosul unui parfum tare îl făcu să se întoarcă.

Nu văzu mai întâi decât un palton de astrahan negru foarte lung şi un profil de femeie. Un nas uşor acvilin, părul negru căzut în valuri peste blană, buze groase şi foarte roşii.

Necunoscuta era şi ea în plină contemplare a vitrinei. Apoi, întoarse uşor capul în direcţia lui, iar privirile lor se intersectară.

Era o femeie foarte frumoasă, tipul oriental, foarte machiată, cu buze bine conturate şi tone de rimei subliniind ochii ca migdala. Malko simţi numaidecât senzaţia de „deja-vu”. Apoi, prodigioasa sa memorie se puse la lucru: era necunoscuta însoţită de un bătrân arab zărită cu o seară înainte la „Library”, barul din Lanesborough. Cea care se certa cu aşa-zisul ei amant.

Părea că l-a recunoscut şi ea. Femeia schiţă un surâs uşor şi zise:

— Mi se pare că vă cunosc.

— Şi mie, zise Malko. Aţi fost ieri-seară la barul din Lanesborough cu un domn care părea să vă agaseze.

Colţurile buzelor tinerei femei se lăsară într-o grimasă plină de dispreţ.

— Da, e adevărat! Khaled este un mare porc şi crede că-şi permite orice pentru că are mulţi bani. Este un nemernic fără pereche…

Se întoarse pentru a fi cu faţa la Malko. Prin paltonul întredeschis, acesta zări o bluză care promitea mult, o fustă scurtă neagră şi colanţi asortaţi. Talia îi era strânsă de o centură lată cu o cataramă enormă de argint. Îl fixa cu un zâmbet ambiguu. Interes sau plăcere, urma să afle.

— Mă bucură această întâmplare, zise el zâmbind.

— De ce?

— V-am considerat deja încântătoare, când v-am văzut la Lanesborough. Sunteţi mai frumoasă decât în memoria mea.

Era plat, dar instinctul său de vânător se trezise în faţa acestei magnifice femei, aparent disponibilă, dar, foarte posibil, veninoasă.

— Mulţumesc, spuse necunoscuta. Căutaţi un cadou pentru prietena dumneavoastră?

— Aş fi încântat să vă ofer unul, ocoli Malko răspunsul.

— Adevărat?

— Bineînţeles!

— Ei bine, să căutăm împreună…

Ea nu pierdea vremea degeaba. El îşi spuse că probabil avea un contor între picioare, dar era atât de seducătoare…

Se apropie şi mai mult de el. Malko privea mâna cu unghiile lungi şi roşii pe vitrină, când o vibraţie uşoară venind din fundul buzunarului îl făcu să tresare. Uitase complet de *beeperul* încredinţat de responsabilul echipei A 4 din cadrul MI 5 care veghea asupra lui de la distanţă.

Şi care nu se declanşa decât pentru a semnala un pericol iminent. Cu toţi muşchii încordaţi, auzi cu greu vocea necunoscutei zicând:

— Îmi place mult această broşă cu negru şi email roşu. Este amuzantă.

*

* *

Barry Beads – cel puţin aceasta era identitatea de pe paşaportul său canadian – îşi urmărea „ţinta” de la sosirea în magazinul Harrod’s. Făcea parte din echipa de şase *kidonimi* trimişi la Londra pentru a îndeplini dorinţele primului-ministru Netanyahu: lichidarea unui agent al CIA care punea în pericol securitatea Israelului.

Acest om fusese luat în grijă de alţi membri ai echipei care nu-l scăpau din ochi. Doi dintre ei aşteptau într-o maşină parcată pe strada Brompton, pentru a-l îndepărta pe asasin, odată ce şi-a îndeplinit misiunea.

Barry Beads, pe numele adevărat Zvi, strângea în fundul buzunarului o armă neobişnuită: un aerosol conţinând un gaz hipertoxic, preparat într-un laborator al Mossadului, cu

sprijinul unor dezertori ai KGB. Ruşii erau de multă vreme maeştrii acestei forme de asasinat, a căror victimă, cea mai cunoscută, a fost un transfug bulgar pe nume Gregori Markov, asasinat la Londra cu înţepătura unui vârf de umbrelă îmbibat în otravă. A murit în chinuri groaznice, câteva zile mai târziu.

Mossadul perfecţionase metoda în centrul său de cercetări de la Nesziona, specializat în arme biologice şi chimice, utilizând otrava sub formă de aerosol: era suficient s-o vaporizezi pe piele pentru ca victima să moară câteva zile sau câteva luni mai târziu.

Ghedeon[31] se ţinuse la o distanţă apreciabilă de ţinta sa până când a observat *kidona* ce lucra în tandem cu el. Rolul ei era simplu: deturnarea atenţiei victimei, astfel încât Zvi să poată să se apropie şi să acţioneze.

Ea nu va avea nici un contact cu ţinta şi îşi va continua shoppingul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Putea fi controlată, interogată: legenda ei era perfectă. În câteva zile va părăsi Anglia şi va ajunge în Israel pe un itinerar securizat.

Sigur, rolul ei nu era total indispensabil, dar aveau de-a face cu un profesionist şi nu-şi permiteau nici o greşeală.

Alţi doi *kidonimi* se aflau în mulţime, gata să creeze o diversiune dacă ucigaşul era reperat.

Zvi se furişă prin mulţime. Era la mai puţin de un metru de „ţinta” sa. Aceasta pălăvrăgea cu *kidona* care îşi etala tot şarmul pentru a-i atrage atenţia. Cu fizicul ei, era relativ uşor. Încet, Zvi scoase mâna din buzunar şi o lăsă să cadă natural de-a lungul corpului; recipientul cu gaz era aproape invizibil, ascuns între degetele sale.

Ocoli o femeie care îl separa încă de bărbatul pe care urma să-l omoare şi ridică mâna dreaptă cu un gest natural…

Proiectarea aerosolului mortal nu dura decât câteva secunde. Apoi, se va pierde în mulţime. În timp ce mâna lui se ridica încet, nu lăsa din ochi ceafa „ţintei” sale. Locul unde aerosolul trebuia proiectat.

---

31 Figură biblică, judecătorul Israelului. Numele lui înseamnă „Distrugătorul” sau „Marele războinic”, (n. red.).

CAPITOLUL VII

Dispozitivul de alarmă suna insistent în buzunarul lui Malko. Acesta, cu stomacul strâns, se întoarse brusc. Dintr-o privire, percepu ochii aproape ficşi ai unui tânăr cu figura pătrată. În acelaşi moment, necunoscutul ridică mâna dreaptă în direcţia sa, ţinând un obiect pe care nu reuşi să-l identifice imediat.

Se auzi un fâsâit foarte slab, pierdut în zgomotul magazinului şi Malko simţi o senzaţie de frig la ureche. Instinctiv, el apucă încheietura mâinii necunoscutului pentru a i-o întoarce. Acesta, în mod vizibil nervos, apăsă încă o dată pe butonul recipientului, declanşând un nou jet de aerosol.

Pe care Malko îl evită, dar care o lovi în plină figură pe tânăra brunetă de lângă el. Ea scoase un ţipăt şi se trase înapoi.

Necunoscutul care vaporizase sprayul mortal nu avu timp să dispară. Un bărbat masiv îl apucă de la spate, în timp ce un al doilea îi trase o lovitură seacă în mână, făcându-l să scape recipientul cu aerosol.

Alţi doi poliţişti în civil ieşiră din mulţime, depărtând braţele şi formând un cerc de securitate în jurul lui Malko. Bărbatul de la pământ era deja încătuşat, cu mâinile la spate. Fu ridicat şi cercetat, fără a se găsi altceva decât bani, cărţi de credit şi un paşaport canadian.

Flegmatic, unul dintre poliţişti arătă mulţimii o legitimaţie a Scotland Yardului şi spuse:

— *Ladies and gentlemen*, daţi-vă înapoi, vă rog, este vorba de un incident fără gravitate.

Foarte palidă, tânăra brunetă se sprijinea de vitrină pentru a nu cădea. Unul dintre poliţişti o remarcă şi se îndreptă spre ea:

— Nu vă simţiţi bine?

Ea scutură din cap şi, fără să spună ceva, leşină şi alunecă pe sol.

Celălalt poliţist se apropie de Malko şi îl întrebă:

— *You are OK, sir*?

Malko încercă să surâdă şi spuse cu o voce slabă:

— Nu chiar, simt ceva ciudat. Un bubuit în ureche. Şi mi-e greu să respir.

— Am chemat ambulanţa, sir. Veţi fi transportat la Westminster Hospital.

Un alt poliţist ridicase bomba cu aerosol şi o împachetase într-un şerveţel. „Bobbies” în uniformă apărură şi stabiliră un cordon de securitate.

Malko se simţea din ce în ce mai rău. Unul dintre poliţiştii de la A 4 se apropie şi îi explică:

— Îl reperasem pe acest bărbat, sir. De ceva timp vă urmărea. Îmi pare rău că nu am reuşit să acţionăm mai din timp.

Malko nu răspunse. Avea impresia că întreg corpul îi era parcurs de o descărcare electrică. Auzi brusc o voce care spunea:

— *My God*! *He is passing out*[32].

*

* *

Cei doi bărbaţi ai echipei de sprijin a Mossadului ieşiră de la Harrod’s pe două uşi diferite şi se alăturară celor doi *kidonimi* care-i aşteptau în Roverul lor.

— Plecăm! spuse unul dintre ei în ebraică. Zvi a fost arestat. De poliţie.

— Unde mergem?

— La ambasadă.

De pe mobilul său criptat, îl avertizase deja pe şeful bazei de la Londra. Trebuia acţionat repede.

*

* *

— Analizăm în acest moment aerosolul, anunţă şeful serviciului de urgenţă al spitalului Westminster. Cred că vom găsi antidotul.

William Wolseley, directorul cabinetului „5”, scutură din cap:

— Îi sun pe nenorociţii ăştia de israelieni. Tipul a

32 Dumnezeule. Leşină.

recunoscut. Era în misiune pentru Mossad. Nu a vrut să-şi dea identitatea adevărată, dar puţin ne pasă.

Mobilul său sună.

— Sunt Nathan, anunţă o voce tensionată. Vreau să vă explic cum stau lucrurile...

— Nu-mi explicaţi nimic! i-o tăie omul de la MI 5 cu o voce glacială. Ştiu cum lucraţi dumneavoastră. Aveţi cu siguranţă la Londra o doză de antidot, în cazul în care ar fi fost un accident cu unul dintre asasinii dumneavoastră. Vreau acest antidot într-o *oră* aici, la spitalul Westminster. Vom sta de vorbă mai târziu.

— Voi face ce este necesar, făcu israelianul cu o voce albă.

Era cea mai proastă zi din viaţa sa.

Omul de la MI 5 adăugă imediat:

— Nathan, dacă Malko Linge moare, omul vostru îşi va petrece restul zilelor într-un penitenciar din această ţară. Vă jur. Nu va exista nici un schimb, nici un aranjament.

*

* *

Gwyneth Robertson îl privea pe Malko la reanimare, cu lacrimi în ochi. Era asistat respirator, înconjurat de tuburi, ecrane de control, perfuzii. Doi medici erau la căpătâiul său, ţinând legătura cu laboratorul de otrăvuri.

Nu se ştia încă dacă era vorba de sarin, tabun ori ricin.

Cele trei erau mortale.

— Va scăpa? îl întrebă americanca pe medicul cel mai apropiat.

— Nu ştim încă nimic! recunoscu practicianul. Din fericire, nu a primit întreaga doză, altfel, nu ar fi rămas decât să ne rugăm pentru liniştea sufletului său... Dacă primim antidotul în timp util, şansele sunt, să spunem, de 70%. Aparent, are o constituţie robustă.

— Când îl veţi primi?

— Nu ştim, MI 5 se ocupă de asta. Cred că răscolesc cerul şi pământul.

Gwyneth Robertson îl privi pe Malko: ochii închişi, palid, era imobil, însă pieptul i se ridica ritmic, graţie aparatului care îi insufla oxigen în corp, în locul muşchilor săi

respiratori, paralizaţi de otravă.

— Puteţi pune un pat alături? întrebă ea.

— Fără nici o problemă, Miss. Dar veţi dormi prost.

Gwyneth Robertson schiţă un surâs trist:

— Nu are importanţă. Vreau să fiu aici când va deschide ochii.

*

* *

— Premierul nostru l-a sunat pe Benyamin Netanyahu, amenințându-l că va închide din nou secţia Mossadului de la Londra. Cred că ultimul îşi va aminti de această conversaţie. S-a încurcat în scuze şi ajurat că este vorba despre o greşeală.

— Ce greşeală? ţipă Richard Spicer.

Şeful MI 5 îl primise în biroul său, la ora opt dimineaţa. *Early morning tea*...

— Primul-ministru israelian pretinde că au confundat persoana. A recunoscut că a trimis o echipă de asasini la Londra pentru a lichida un bărbat implicat în furnizarea de material nuclear Iranului.

— Dacă se apucă să-i omoare pe toţi cei care ajută Iranul, vor avea nevoie de personal, făcu Richard Spicer.

— Pretinde că individul a fost avertizat în mai multe rânduri şi că a refuzat să înceteze colaborarea cu Teheranul.

— Numele lui?

— A refuzat să-l dezvăluie.

Americanul scutură din cap.

— *Bullshit*! îl vizau pe Malko şi nu pe altcineva. În plus, noi ştim şi de ce.

— De ce?

— A demascat-o pe falsa Amanda Delmonico. Sau pe cea adevărată. Este un martor incomod. Şi vor să ne facă să pricepem că această afacere este de o importanţă deosebită pentru ei.

— Atentatul împotriva preşedintelui?

— Da. Şi-au semnat crima.

Urmă un moment de tăcere.

— Aveţi probe pentru ceea ce spuneţi? întrebă britanicul.

Richard Spicer dădu din cap.

— Nu, bineînţeles. Doar deducţii. Încă nu am aflat cum au reuşit israelienii să manipuleze Hezbollahul, dar nu avem altă ipoteză; atât timp cât nu l-am descoperit, suntem cu mâinile şi picioarele legate… Iar tocmai la asta lucra Malko…

Din nou linişte.

— Ce spune acest *kidori!*

— Nimic. Este mut ca un peşte. De îndată ce Nathan Livni a adus antidotul la spital, i-am permis să-l întâlnească. Faţă în faţă…

— Şi ceilalţi? Nu era singur.

— Bineînţeles că nu. Dar au dispărut în peisaj. Nu avem nici un element de identificare. Nu există decât un singur suspect.

— Cine?

— Femeia cu care Malko stătea de vorbă când celălalt a încercat să-l ucidă. Este o egipteancă, după paşaport. Un fel de demimondenă, dar prezenţa sa este suspectă. Când îşi va reveni o vom lua la întrebări. A fost atinsă în mod accidental de sprayul otrăvit şi i s-a administrat şi ei antidotul. De altfel, mă întreb dacă israelienii nu ne-au dat acest antidot atât de repede pentru a o salva şi pe *ea*.

— Cum se simte Malko?

Britanicul schiţă un surâs.

— Mai bine. I s-a administrat antidotul ieri seară către ora optsprezece. De atunci, starea lui s a ameliorat. Medicii spun că îşi va reveni complet în trei sau patru zile. A scăpat destul de ieftin. De obicei, nu se sfârşeşte aşa de bine.

Richard Spicer dădu din cap şi mormăi printre dinţi.

— *Motherfuckers*[33]…

Omul de la MI 5 îl privi:

— În orice caz, dacă şi-au asumat un astfel de risc, înseamnă că pentru ei este un interes vital…

Richard Spicer aproape că se înecă.

— Imaginaţi-vă reacţia preşedintelui Obama când va afla că *aliaţii* săi israelieni au încercat să-l asasineze…

— Preşedintele vostru nu va bombarda totuşi Israelul…

---

33 Nenorociţii.

— Evident că nu, există numeroase mijloace de a riposta. Politice, financiare şi militare. OK, plec la spital. Să mă ţineţi la curent cu reacţia guvernului dumneavoastră. Important este că Malko va scăpa.

*

* *

De o oră, îi luaseră masca de oxigen şi respira normal. Bineînţeles, se simţea încă extrem de slăbit, dar migrenele încetaseră, ca şi bizara senzaţie că era legat de o priză electrică.

Medicul ieşi după o ultimă examinare şi spuse:

— În două zile ieşiţi din spital. Dar va trebui să vă odihniţi…

— Voi avea grijă, promise Gwyneth Robertson.

Dormise puţin şi prost, dar strălucea de bucurie după ce a observat că privirea lui Malko prinsese viaţă.

Se aplecă deasupra lui şi introduse o mână aventuroasă sub cearceafuri, dând la o parte tunica albă care servea de pijama.

— Eşti mai bine? întrebă ea.

— Puţin.

El se sforţă să surâdă şi tresări. Degetele lui Gwyneth se strânseră în jurul sexului său adormit.

— Te voi ajuta să-ţi revii, spuse ea cu un surâs plin de înţeles.

Aşezată pe un scaun, ea începu să-l mângâie. Puţin câte puţin, căldura degetelor ei, vederea sutienului negru prin haina ei de caşmir, privirea tinerei, toate acestea contribuiau la redeşteptarea libidoului său. Sub degetele abile ale lui Gwyneth, sexul său creştea.

Ridicând cearceaful, ea se aplecă peste el şi îl luă încet în gură. Malko îşi spuse că nici în cele mai bune *finishing schools* nu se preda modul de administrare a unei felaţii unui muribund.

Mângâierea oferită de gura lui Gwyneth era perfectă, însă lui îi era greu să se concentreze şi nu reuşea să se trezească… Gwyneth continuă curajos, dar el simţi că ar fi fost în van; îi luă capul cu blândeţe şi spuse:

— Inutil! Nu mă simt încă destul de bine. Dar rămâne pe

altă dată…

Ea tocmai îi reaşeza cearceaful, când Richard Spicer intră în cameră. Bineînţeles, observă cămaşa desfăcută până la talie şi privirea arzătoare a femeii, dar nu făcu nici o remarcă.

— Te simţi mai bine? îl întrebă pe Malko.

— Puţin, dar mai am de recuperat.

— OK, mai rămâneţi aici încă două zile şi apoi mergeţi la Lanesborough până ce vă veţi repune pe picioare. Oricât timp va fi necesar. Şi, vă pot garanta că nimeni nu se va putea apropia de dumneavoastră.

— Nici chiar eu? întrebă Gwyneth, conspirator.

Malko se ridică puţin.

— Cred că misiunea mea se termină aici… remarcă el. În acest sens, este un succes, i-am forţat pe israelieni să se deconspire.

— Mai mult decât vă puteţi imagina, completă Richard Spicer. MI 5, intrigat de absenţa prelungită a Amandei Delmonico *a noastră*, a efectuat o vizită la domiciliul ei din Notting Hill Gate. Nu se afla acolo şi nu mai trecuse de ceva vreme.

— Israelienii au căutat-o…

— Cu siguranţă. Nu cred că o vom mai revedea curând. Probabil că deja a părăsit ţara, nu ştiu prin ce mijloace. Dacă nu, se află cu siguranţă ascunsă într-o „safe-house” a Mossadului.

— Şi bătrânul Sam Wilkinson?

— Jură că nu ştie nimic. Credea că este la ea acasă, dar nu a fost să verifice.

Malko dădu din cap.

— Cred că dacă lovitura de la Harrod’s ar fi reuşit, ea ar fi reapărut.

— Nu în mod obligatoriu! obiectă americanul. Oricum, trebuie să ne gândim la viitor. Chiar dacă acum suntem convinşi că israelienii sunt în spatele atentatului de la 15 martie, încă nu ştim *cum* au reuşit să manipuleze Hezbollahul. Or, este un aspect crucial. Atât timp cât nu vom lămuri acest lucru, suntem neputincioşi. Am discutat ieri seară cu John Mulligan. Preşedintele Obama este nebun

de furie. Vrea rezultate.

— Şi israelienii?

— Şeful bazei lor, Nathan Livni, jură pe Tora că nu dumneavoastră aţi fost ţinta. Ci un traficant de material nuclear care lucra cu Iranul şi care seamănă cu dumneavoastră ca două picături de apă. Bineînţeles, este un basm, dar imposibil de demonstrat contrariul.

— În orice caz, concluzionă Malko, mulţumiţi-i echipei A 4. Fără ei, eram mort.

— Aţi avut timp să vedeţi că femeia cu care vorbeaţi a primit şi ea spray?

— Nu neapărat. De ce?

— A trecut şi ea prin momente grele, dar va scăpa graţie antidotului. MI 5 crede că făcea parte din echipa de *kidonim*, dar nu au nici o probă împotriva ei. Cred că era însărcinată cu deturnarea atenţiei dumneavoastră.

— Cum veţi proceda?

— „Verişorii" o vor interoga, dar se gândesc că nu vor afla nimic. Cu siguranţă are o „legendă" beton.

Malko îşi spuse că, la o adică, prezenţa acestei frumoase necunoscute la Harrod's, chiar în momentul în care s-a încercat asasinarea sa, era o coincidenţă destul de mare…

Închise ochii.

Încă era foarte obosit.

Vocea lui Richard Spicer îl făcu să-i deschidă din nou.

— Apropo, am primit noutăţi de la Ierusalim. Staţia a verificat şi încă mai există galeria lui Sam Wilkinson. Chiar în faţa hotelului King David, la Ierusalim…

Malko tresări.

— Doar nu vreţi să mă trimiteţi acolo! M-au ratat aici, dar acolo, sunt la ei acasă.

Richard Spicer dădu din cap.

— Dragul meu Malko, aceasta este ultima pistă care ne rămâne. Să o găsim pe Amanda Delmonico de la Washington. *It's worth a try*[34]. Şi vă voi spune un lucru. *În acest moment*, Israelul este cel mai sigur loc din lume pentru dumneavoastră. Sunt sigur că Shin Beth vă va oferi o protecţie apropiată. Nu uitaţi că au pretins că a fost vorba

34 Merită încercat.

de o eroare, că nu aţi fost vizat. *Două* erori, una după cealaltă, ar fi prea de tot; greu de explicat.

Malko scutură din cap.

— Nu-i cunoaşteţi pe israelieni. Sunt capabili să-mi provoace un cancer.

— Cancerul nu este transmisibil…

— L-ar putea face transmisibil…

— OK, gândiţi-vă, concluzionă şeful staţiei. Pentru moment, *take it easy*[35].

Malko îl privi cum iese din cameră. În ciuda afirmaţiilor lui Richard Spicer, Israelul era un loc foarte periculos pentru el. Un pericol mortal chiar.

— Sper că nu te vei duce acolo! lansă Gwyneth Robertson, indignată. În mod clar, agenţia nu s-a schimbat de la plecarea mea. Vă stoarce mereu ca pe o lămâie…

Malko surâse:

— Gwyneth, tu ai făcut avere. Eu am un castel şi o logodnică exigentă de hrănit; mă tem că voi fi obligat să spun „da”.

35 Luaţi-o mai uşor.

CAPITOLUL VIII

Doi ultraortodocşi, purtând câte o mică *kipa* tricotată, cu redingotele negre fluturând în vânt şi bărbi furioase, îşi adresau violent invective, pe traseul viitorului tramvai modern din Ierusalim care trecea prin Vechiul Oraş până la poarta Damasc. Acest proiect ambiţios nu adusese locuitorilor Oraşului Sfânt decât o creştere a ambuteiajelor, clasate deja printre cele mai dificile din lume. Astfel, strada Jaffa, desfundată pe toată lungimea sa, nu mai era decât o gaură imensă, iar automobiliştii erau obligaţi să se strecoare prin labirintul de mici străzi vecine acestui cartier popular.

Malko, aşezat alături de Charles Jourdan, adjunct al şefului staţiei CIA de la Tel Aviv, trimis în post la consulatul american din Ierusalimul de Est, se întoarse către american.

— De ce se ceartă?

— Probabil că diferă interpretările lor asupra unei fraze din Tora. Sunt oameni foarte religioşi.

Înaintau la pas în spatele unui taxi galben precum afişajul său. Circulaţia era infernală la finalul unei zile. Toţi evreii care trăiau în Ierusalimul de Est şi lucrau în vest se grăbeau să ajungă la casele lor. Şi, în schimb, palestinienii care lucrau în est se deplasau către vest...

Malko sosise cu o seară înainte de la Viena, fiind primit la aeroportul Ben Gurion de un membru al staţiei care îl şi luă în grijă.

După cele întâmplate la Londra, era inutil să te joci cu mănuşi cu Shin Beth-ul.

Charles Jourdan coborî geamul pentru a surprinde disputa celor doi oameni în negru. Vorbind perfect ebraica, evreu laic, era cea mai bună achiziţie a staţiei, cunoscând Israelul ca pe buzunarul său şi având aici, de altfel, rude.

Brusc, un lucru straniu se petrecu.

Şoferul taxiului oprit în faţa celor doi oameni, care stăteau în echilibru pe şine, le strigă ceva. Aceştia se

calmară pe loc, se priviră, strigară în cor „*Toda la lei*”[36] şi luându-se de braţ începură să danseze şi să sară, răsucindu-se pe barele de oţel.

— Ce le-a spus? întrebă Malko.

— Că primul-ministru a autorizat construirea a 15 000 de locuinţe evreieşti în Ierusalimul de Est... Pentru naţionaliştii religioşi, Iudeea şi Samaria fac parte integrantă din Marele Israel – *Eretz Israel* – şi orice progres în acest scop este o sursă de bucurie.

— Şi arabii?

Iudeea şi Samaria erau teritoriile ocupate în războiul din 1967, în ciuda voinţei Naţiunilor Unite şi a comunităţii internaţionale. Israelienilor le păsa prea puţin de diplomaţi şi anexaseră Cisiordania, divizând-o în zeci de mici bantustane[37] separate de străzi rezervate israelienilor, „colonii” israeliene şi posturi militare. Charles Jourdan suspină: – Cei mai moderaţi spun că ar trebui trimişi pe lună, extremiştii spun că în infern... Când Barack Obama, în discursul său de la Cairo, a cerut israelienilor stoparea colonizărilor, unele cercuri israeliene au declarat că este un antisemit de prima clasă. Un rabin s-a rugat chiar public ca focul cerului să-l facă praf...

Şirul de maşini avansa cu câţiva metri pe strada Sultan Sulaiman şi dansatorii cu *kipa* tricotată dispărură din câmpul lor vizual.

Charles Jourdan putu în sfârşit să întoarcă spre strada Bar Lev, marele bulevard cu două benzi care ducea către nord. Cu vocea sa profundă şi calmă, accentul său ebraic puternic, el respira calm şi inspira respect, detestat totuşi de numeroşi israelieni care îl considerau trădător: cineva care nu credea că un arab bun este unul mort trebuia lapidat.

Revenirea la putere a lui Benyamin Netanyahu, susţinut de cei mai extremişti dintre israelieni, nu rezolvase lucrurile.

---

36 Binecuvântat fie Domnul.

37 Denumirea unor teritorii din Africa de Sud, populate de etnii indigene şi care beneficiază de o anumită autonomie internă, (n. red.).

Totuşi, maşina urca către cartierul *American Colony*, din Ierusalimul de Est, o enclavă într-o zonă palestiniană.

Ce departe părea Londra, în mijlocul kefliyeh-urilor, bărbilor şi redingotelor negre, a oamenilor grăbiţi, morocănoşi, prea puţin primitori! Cu riscul de a trăi în stare de asediu, israelienii deveniseră paranoici, privind orice străin non-evreu ca pe un inamic. Şi, în mod special, pe cei care îndrăzneau să pretindă că palestinienii erau fiinţe umane ca oricare altele.

Malko petrecuse încă cinci zile la Londra înainte de a fi în totalitate refăcut după tentativa de otrăvire. Ultimele două zile au fost o plăcere cu o Gwyneth Robertson care trecuse prin toate fantasmele sale sexuale cu o atitudine de amorezată.

Diferendul dintre Marea Britanie şi Israel se reglase discret, dacă nu chiar calm. *Kidonul* care încercase să-l ucidă pe Malko fusese urcat într-un zbor El-Al către Tel Aviv, precum şi femeia care era suspectată de implicare în deturnarea atenţiei lui Malko. Ea fusese expediată în Egipt, fără a i se aduce vreo acuzaţie. Bineînţeles, britanicii prelevaseră tot ce se putea: amprente digitale, iris, ADN, diverse semne distinctive.

Dacă era un *kidon*, cariera sa luase sfârşit.

Bineînţeles, biroul de paşapoarte şi imigrări trimisese ambasadei Canadei paşaportul fals utilizat de *kidon*, iar canadienii lansaseră imediat un protest oficial, de care israelienilor nici nu le păsa.

În schimbul mărinimiei lor, britanicii ceruseră israelienilor să lase să intre în Gaza o misiune a MI 6, pe care Shin Beth a trebuit să o accepte strângând din dinţi. Pe scurt, totul mergea de minune în cea mai bună dintre lumi.

Malko revenise la Harrod’s, protejat ca un şef de stat, pentru a cumpăra broşa pe care o reperase pentru Alexandra.

Întâlnirea lor, de la Liezen, fusese fructuoasă şi profitaseră pe deplin de „camera lor de dragoste” de la primul etaj al castelului.

Malko nu se sătura niciodată să violeze fundul magnific al eternei sale logodnice, atât pentru plăcerea pe care o

resimţea personal, cât şi pentru a ei... Din păcate, fusese nevoit să plece.

Îşi jurase că sejurul la Ierusalim nu va fi lung. Erau 99 la sută şanse să fie inutil. Misterioasa Amanda Delmonico de la Washington, în mod sigur o *katsa* a Mossadului, avea un avans de câteva săptămâni.

Charles Jourdan întoarse pe strada moscheii Şeikh Jarzag, iluminată cu neoane roşii şi se angajă câţiva metri mai încolo spre intrarea de la American Colony Hotel, un vechi palat otoman din secolul al XIX-lea. Cel mai frumos din Ierusalim. Clădirea principală, construită în jurul unui patio unde se putea lua masa, avea vizavi o mare anexă din granit roşu, unde fusese instalat Malko. Cameră spaţioasă, vedere către colinele golaşe.

Charles Jourdan se opri pe verandă.

— Ne vedem la bar.

*

* *

Israelienii frecventau puţin acest hotel situat în zona palestiniană, unde puteau fi imediat reperaţi. Malko urcă până în camera sa de la etajul doi, se spălă pe mâini şi coborî, trecând prin faţa micii terase şi a barului exterior, unde se simţea deja o temperatură primăvăratică.

Charles Jourdan îl aştepta în „Cellar bar” de la subsol. În faţa unui scotch.

— Vodcă?

Ciocniră. Malko începu să se destindă. Charles Jourdan îi aruncă o privire piezişă:

— *You are fucking lucky*! făcu el. *These bastards are mighty good at killing people*[38].

— Nu a fost ziua mea, făcu simplu Malko.

— Cred că au avut un motiv întemeiat să vă urmărească, adăugă americanul... Mai ales în Anglia.

Charles Jourdan nu era la curent cu legătura dintre atentatul împotriva preşedintelui american şi misiunea lui Malko. Era încă un secret de stat.

— Sper că nu vor reîncepe aici... zise Malko.

---

38 Aveţi noroc! Nenorociţii ăştia sunt extraordinar de buni asasini.

Americanul scutură din cap.

— *Nope*. Nu vor face nimic. Toată lumea ştie că cer documentele chiar şi unui câine vagabond. Aici ei controlează tot. Cel puţin oficial, pentru că sunt douăsprezece mii de palestinieni care lucrează ilegal în Ierusalimul de Vest. Evident, nu e vorba de terorişti, ci de săraci care nu vor decât să-şi hrănească familiile. Şi acceptă chiar, în calitate de zidari, să construiască casele destinate israelienilor pe teritoriile „confiscate" de la „fraţii" lor palestinieni. În final, prezenţa lor foloseşte tuturor. Ei trec prin găurile din cordonul de securitate, ori trec dincolo de Zidul Ruşinii[39]. În acest timp, puţin câte puţin, israelienii pun stăpânire pe Ierusalimul de Est.

Charles Jourdan comandă al doilea scotch, luă o lingură mare de humus şi întrebă:

— De ce vă aflaţi aici?

— Pentru motivul pe care vi l-a spus staţia din Londra. O caut pe o anume Amanda Delmonico, care se afla la Washington cu un paşaport fals argentinian şi a cărei identitate reală nu o cunosc. Probabil că a lucrat sau lucrează la o galerie de artă din Ierusalim.

— Am localizat galeria, confirmă Charles Jourdan. Se numeşte „Avidan" şi se află chiar în faţa hotelului King David. Vinde obiecte destul de urâte şi aparţine unei firme controlate de un anume Sam Wilkinson. Are dublă cetăţenie, britanică şi israeliană, dar trăieşte la Londra.

— Aţi dat de urma persoanei pe care o caut?

— Nu ştiu încă nimic. Am trimis-o pe cea mai bună „stringer" a mea, Deborah, o *lubavitch*[40], pe care am recrutat-o pentru că are nevoie de bani ca să-şi crească copiii. Nu e idioată, nu arată nici rău, dar sper că nu ne va duce de nas.

— O vom întâlni?

— Nu. Trebuie să mă sune. I-am dat un Blackberry securizat. O vom vedea în oraş. Veniţi să luăm masa.

Sala de mese era sinistră, aproape goală, cu excepţia câtorva turişti olandezi roşii la faţă, epuizaţi de periplul prin

39 Linia de demarcaţie între israelieni şi palestinieni (n. red).

40 Ramură ultraortodoxă.

Vechiul Oraş. Bucătăria era orientală, puţin mai bună decât cea cuşer.

Prudent, Malko se aşeză la masă.

Charles Jourdan începu să mănânce un pui, probabil venit pe jos din Neghev, având în vedere musculatura sa, când mobilul îi sună. Un SMS.

— Debo ne aşteaptă în singurul colţ puţin mai animat din Ierusalim, anunţă el. În Nahlat Shiva. O discotecă unde nu vezi nimic, Bonito.

Într-o oră.

*

* *

Cina preparată de un bun *falacha*[41] nu-ţi delecta simţurile: o supă, o salată, peşte, bere şi apă minerală.

Dar nu acesta era motivul pentru care Meir Dagan, *memuneh*[42] al Mossadului, avea o faţă lungă.

Venise de curând de la biroul său din Tel Avi v, ceea ce reprezenta o oră şi jumătate de condus pe una dintre cele mai aglomerate autostrăzi din lumea occidentală, pentru a cina faţă în faţă cu primul-ministru Benyamin Netanyahu, în modestul său apartament din strada Aza, din Ierusalim.

Un loc unde puteau discuta liniştiţi.

— Ţi-ai recuperat oamenii? întrebă paternal „Bibi”.

— Toţi, dar sunt doi care-şi vor termina cariera în acest birou. Nu mai sunt operativi. Britanicii i-au deconspirat.

— Nu este vina lor, remarcă primul-ministru.

Meir Dagan ridică o privire sumbră şi spuse:

— Nu, este a ta. N-ar fi trebuit să mă supun niciodată ordinelor tale stupide.

„Bibi” se împotrivi.

— Este vorba de securitatea Israelului, ştii asta.

— Trebuia să ne fi gândit mai devreme la asta…

Atmosfera era încărcată. Pentru a mai degaja tensiunea, Netanyahu întrebă:

— Şi *schmock*[43]?

---

41 Evreu din Etiopia.

42 *Primus inter pares* („primul între egali").

43 Dobitoc, în argou idiş.

— A venit ieri dimineaţă de la Viena şi ia cina cu acest bastard de Charles Jourdan. Acesta nu merită să fie numit evreu… L-a instalat la American Colony.

— Evident, la arabi…

Meir Dagan nu mai spuse nimic, ocupându-se de peşte. Bibi profită pentru a întreba pe un ton indiferent:

— Ce facem?

Şeful Mossadului ridică spre el o privire care ar fi fulgerat şi un mamut.

— Nimic! făcu el, cu o voce care ar fi spart o dală de beton.

— Nu a venit aici pentru turism, obiectă Benyamin Netanyahu. Cunoşti riscurile.

— Spune-i asta nebunului tău de Isser.

Isser Serfaty, cel mai apropiat consilier al primului-ministru. Şoim între şoimi. Când Benyamin Netanyahu preluase puterea, îl sfătuise să atace Iranul şi Siria *în acelaşi timp*, bombardând totodată şi Libanul pentru a deturna atenţia…

Un extremist periculos după părerea celor mai mulţi oameni, dar prieten intim al lui „Bibi” şi mai ales al tatălui acestuia, care împlinise o sută de ani. Benyamin Netanyahu ţinea mult la el, ceea ce era spre onoarea sa. Dar tatăl său, un sionist visceral, îi spusese într-o zi: „Fiul meu, dacă renunţi la un centimetru pătrat din Iudeea şi Samaria, voi interzice să mai vii la înmormântarea mea şi te voi blestema înainte de a ajunge la Dumnezeu…”

Erau cuvinte care nu te lăsau indiferent… Şi, care, mai mult, veneau în sensul convingerilor lui Benyamin Netanyahu. Isser Serfaty era acolo pentru a veghea ca bătrânul Netanyahu să moară în pace.

Decis să-i ucidă pe toţi cei care doreau să ia acest pământ sacru de la israelieni pentru a-l da arabilor.

Aceştia din urmă puteau să fluture toate titlurile de proprietate date de Imperiul Otoman, Isser Serfaty considera că Dumnezeu dăduse acest pământ evreilor, cu două mii de ani înainte şi că doar Dumnezeu putea să li-l ia înapoi.

Or Dumnezeu nu era arab…

„Bibi” trecu cu vederea reticenţa lui Meir Dagan cu un gest agasat.

— Când vinul este tras, trebuie băut.

— Am băut o cupă măricică! spuse şeful Mossadului. M-am supus ordinelor tale. Am riscat viaţa oamenilor mei. Ajunge. De altfel, îţi aduc aminte că acest *schmock* se află aici în Israel, teritoriu care nu intră în atribuţiile mele. Du-te şi te plânge lui Yuval.

Yuval Diskin, noul şef al Shin Beth-ului, serviciul de securitate internă a Israelului, numit de Benyamin Netanyahu.

Punând capăt discuţiei, Meir Dagan se ridică şi îşi luă servieta.

— *Sabbath shalom*! Trebuie să mă întorc la Tel Aviv.

Benyamin Netanyahu îl conduse şi reveni la birou. Luă agenda electronică şi formă numărul lui Yuval Diskin.

Acesta răspunse imediat.

— Trebuie să te văd, ceru primul-ministru. Poţi să treci mâine dimineaţă pe la birou. La ora nouă.

În final, Meir Dagan îi dăduse o idee excelentă. Nu trebuia lăsat acest *schmock* să-şi bage nasul prin toate colţurile, cu riscul de a descoperi lucruri jenante.

CAPITOLUL IX

— I se spune „Piaţa pisicilor”, anunţă Charles Jourdan, ieşind din parcarea subterană.

— De ce a „pisicilor”? întrebă Malko.

— Pentru că toate fetele din Ierusalim vin să piardă vremea pe aici, pentru a căuta un bărbat... Este cartierul Nahlat Shiva, aproape singurul loc viu din Ierusalim.

După traversarea pieţei, ieşeai către strada Joseph Rivlin, o străduţă îngustă care urca spre strada Jaffa, mărginită de cafenele, de discoteci, de buticuri cu tot felul de lucruri. O mulţime pestriţă ocupa cele două străzi, cu paharul în mână. Tineri, fete în blugi şi cu pulovere minuscule, cu cercei în buze, bascheţi în picioare. Nemachiate; fumând ca nişte pompieri.

Charles Jourdan pătrunse pe stradă, arătând intrarea în discoteca din care se auzea o muzică infernală.

— Debo trebuie să ni se alăture la Bonito. De acolo, vom merge apoi pe strada Jaffa, în caz că...

Urcară pe străduţa îngustă, strecurându-se printre grupuri de tineri. Era aceeaşi animaţie pe stradă ca şi prin baruri. La capătul străzii, nişte bariere interziceau intrarea pe strada Jaffa, desfundată de lucrări.

— OK, făcu Charles Jourdan, putem să ne întoarcem...

Pavajul inegal era alunecos. Imposibil de observat în această mulţime de oameni dacă erau urmăriţi. O fată în negru le extorcă 40 de shekeli pentru a-i lăsa să intre în Bonito. În interior, cu excepţia stroboscoapelor strălucitoare şi a unor ghirlande luminoase, nu era nici o sursă de lumină. Cupluri fumau, beau şi flirtau în toate colţurile. Există puţine ţări în care femeile sunt aşa de libertine ca în Israel. Aici, toată lumea se culcă cu toată lumea, cu excepţia religioşilor, bineînţeles.

Într-un con de umbră, un băiat şi o fată erau strânşi unul peste altul şi, după mişcarea bazinelor lor, Malko se întrebă dacă nu făceau chiar dragoste. Alţii flirtau în gura mare, fără a se preocupa de vecinii lor.

Charles Jourdan ajunse la bar, o zonă relativ liberă. Muzica era asurzitoare şi, cu excepţia lor, nu erau decât tineri.

Când vru să comande, americanul urlă la urechea lui Malko:

— Iat-o.

Malko ghici o siluetă în penumbră, care se apropia de ei. Proiectorul din bar lumină o fată înaltă cu chip puţin cabalin, cu părul despletit ieşind de sub un fel de pălărie rotundă, îmbrăcată cu o vestă lungă şi o rochie care-i cobora până la glezne, încălţată cu balerini.

Nemachiată, dar cu o gură roşie, frumoasă şi ochi mari căprui, puţin cam proeminenţi.

Femeia schimbă câteva cuvinte cu Charles Jourdan în ebraică şi se întoarse spre Malko, întinzând o mână lungă, diafană:

— *Shalom*! Eu sunt Deborah. Dar toată lumea îmi spune Debo.

Ea comandă un suc din ceva roşu şi începu să se legene în ritmul muzicii. Cu o anumită senzualitate. Marea stea a lui David, agăţată la lanţul din jurul taliei sale, oscila în ritm de reggae. Părea ruptă de realitate. Se întrerupse din dansul solitar şi îi spuse câteva cuvinte lui Charles Jourdan.

— A luat urma cuiva care ar putea fi cea pe care o căutaţi, anunţă americanul. Vă va explica.

Deborah îl luă pe Malko de mână şi îl conduse pe pista de dans. Începu să se legene la câţiva centimetri de Malko şi îi spuse:

— Îmi place foarte mult muzica asta!

— Şi mie, o asigură Malko. Charles mi-a spus că aţi dat de Amanda Delmonico.

— Nu este sigur. Am trecut pe la galeria de la King David. Era o vânzătoare simpatică, Neta. I-am spus că am întâlnit o fată drăguţă, la Washington, dar că nu-mi mai amintesc numele ei. Mi-a spus că lucra la această galerie.

— Şi atunci?

Deborah se apropie şi mai mult, aproape atingându-l.

— Neta mi-a spus că o fată care a lucrat la Washington a stat o săptămână la galerie şi apoi a plecat să trăiască într-

o colonie…

— O colonie?

— Da. Se numeşte Rachel şi este o evreică religioasă, ortodoxă. Cum a observat că şi eu sunt practicantă, mi-a acordat încredere.

— Cum arată această Rachel?

— Nu mi-a spus.

Malko era uimit. Parcă nu semăna cu Amanda Delmonico din Washington, care părea foarte „liberală”. Dar existau totuşi câteva puncte comune.

Stând tot în faţa lui, Deborah se ondula din ce în ce mai mult, frecându-se de el la fiecare balansare.

Cu gura întredeschisă, privirea extatică, ea părea că se impregnează cu muzica jamaicană.

Malko era ca pe cărbuni încinşi.

Îşi trecu braţul în jurul taliei tinerei israelience pentru a-şi apropia capul de al ei.

— Unde o pot găsi? ţipă la urechea ei.

Deborah se opri din dans, cu bazinul brusc sudat de al lui. Ca şi cum se cunoşteau de mult timp.

— Nu va fi uşor, făcu ea. Această Rachel a plecat să trăiască într-o colonie ultraortodoxă. Khokav Yakov, nu departe de Ierusalim. La zece kilometri de aici, dar este foarte dificil de intrat pentru un străin. Coloniştii sunt temători.

Ca şi cum ar fi spus destul, reîncepu să se legene în ritmul reggae, fără a părea să realizeze că bazinul său se freca de cel al lui Malko. Acesta îi simţea osul dur al pubisului. Sub rochia sa lungă, nu avea mare lucru…

Dansul dură câteva minute, apoi Deborah se retrase brusc, cu privirea schimbată. Îi trebuiră câteva secunde pentru a reveni pe pământ şi, din nou, îşi lipi gura de urechea lui Malko:

— O cheamă Rachel Sherut. Nu ştiu de ce o căutaţi, dar să nu spuneţi nimănui că aţi aflat de la mine. Ar fi periculos pentru mine. Shabak[44] nu iubeşte oamenii care vorbesc prea mult. Vă amintiţi de Vanunu.

Vanunu era omul de ştiinţă israelian, pacifist convins,

44 Acronimul israelian pentru Shin Beth. (n. red.).

care spusese lumii că Israelul acumulase două sute de focoase nucleare.

Fugit la Londra, fusese răpit de o echipă a Mossadului la Roma şi petrecuse 18 ani în închisoare. Eliberat de puţin timp, nu avea nici măcar dreptul să se adreseze unui străin, sub ameninţarea reîntoarcerii în puşcărie.

Deborah se afunda deja în mulţimea de pe ringul de dans. Malko se întrebă dacă ea nu profitase de dansul lor pentru a-şi provoca un orgasm discret.

Reveni la bar şi îi povesti lui Charles Jourdan ce îi spusese „stringerul" CIA. Americanul dădu din cap aprobator.

— E bună, Deborah! Sper că nu a fost întoarsă de ceilalţi.

— Vă spune ceva colonia Khokav Yakov?

— Bineînţeles, sunt colonişti religioşi care militează pentru *Eretz Israel*. Fac parte din mişcarea rabinului Naor Dov.

— Cine-i acesta?

Charles Jourdan îşi puse patru cuburi de gheaţă în scotch şi spuse:

— Un personaj interesant... El a lansat un *„Psak Halakha"* împotriva lui Yitzak Rabin. Chiar înainte ca acesta să fie asasinat de un evreu ultraortodox, Yigal Amir.

— Ce este un „*Psak Halakha*"?

— Un fel de *fatwa*. Un ordin aşa-zis comunicat de Dumnezeu. Naor Dov este unul dintre rabinii cei mai extremişti din ţară. Oficiază la Hebron, în inima Teritoriilor Ocupate şi primeşte în sinagoga sa pe cei mai extremişti religioşi. În fiecare sâmbătă, zi de Sabat, merge să se roage la micul cimitir din Kyriat Arba, enorma colonie din Hebron, la mormântul doctorului Baroukh Kopel Goldstein. El a pus să fie gravată o inscripţie pe acest mormânt: „Sfântului Baroukh Goldstein, care şi-a dat viaţa pentru poporul evreu, pentru Tora, pentru Israel."

Baroukh Goldstein era medic la Kyriat Arba. De la strângerea de mâini din 13 septembrie 1993, pe peluza Casei Albe, dintre primul-ministru Yitzak Rabin şi Yasser Arafat, şeful Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei, Baroukh Goldstein credea că Israelul căzuse în păcat. Că seminţele creării unui stat palestinian pe pământul sfânt

Eretz Israel erau semănate. Că era necesară o lovitură spectaculoasă pentru a întrerupe procesul de pace.

Ceea ce doctorul Baroukh Goldstein a şi decis să facă. Vineri, 25 februarie 1994, a plecat de acasă cu un rucsac în care avea o armă de asalt Galii, încărcătoare şi o armă albă. Pentru a merge la rugăciune la Cavoul Patriarhilor, loc sacru atât pentru evrei, cât şi pentru arabi. Goldstein a intrat în sala unde doar musulmanilor le este permis să se roage. A golit cele trei încărcătoare ale armei sale Galii, ucigând 29 de bărbaţi şi copii, înainte de a fi ucis cu lovituri de bare de fier, de către supravieţuitori.

Malko rămase mut.

În mijlocul muzicii antrenante, a ambianţei festive, invocarea acelui masacru era şi mai înspăimântătoare. În mod clar, nebunii lui Dumnezeu erau împărţiţi în mod egal în cele două tabere.

Charles Jourdan încheie povestirea sa cu un surâs amar.

— În ochii unor oameni de genul lui Naor Dov, a ucide un arab este mult mai puţin grav decât a zdrobi un câine.

— Aţi vorbit de Yitzak Rabin, remarcă Malko. Nu era arab.

— Nu, dar în ochii lui Naor Dov trebuia să moară, pentru că promisese americanilor că va reda Teritoriile Ocupate. Sfânta Iudeea-Samaria. Tot Israelul ştie că rabinul a jucat un rol major în asasinarea lui Rabin. L-a primit în sinagoga sa pe asasin, Yigal Amir şi i-a permis să mediteze în faţa unei pagini deschise din Tora, în care era descrisă pedeapsa care-i aşteaptă pe cei care trădează *Eretz Israel*. A fost ca şi cum l-ar fi binecuvântat.

De altfel, Yigal Amir, care se află în închisoare de atunci şi chiar s-a căsătorit, nu a regretat niciodată gestul său, fiind convins că a îndeplinit voia lui Dumnezeu…

Malko îşi spuse că, dacă s-ar căsători un om de acest gen cu o kamikaze islamistă, copiii ar ieşi interesanţi…

— Nimeni nu ştie?

— Bineînţeles că da! făcu Charles Jourdan. Este un secret pe care-l ştie toată lumea. Chiar Shimon Peres, primul-ministru instalat după asasinarea predecesorului său Yitzak, a împiedicat ancheta care începuse. Pentru a nu semăna zâzanie printre evrei, a pretins el. În realitate, pentru că nu

dorea să se descopere complicitatea dintre extremiştii religioşi şi stat, poliţie şi servicii secrete. Atunci, în mod oficial, Yigal Amir l-a ucis pe Rabin singur, fără ajutor. Ceea ce este o plăsmuire…

Malko era stupefiat. Mai comandă o vodcă şi întrebă:

— După această lovitură de senzaţie, acest rabin a mai făcut ceva?

— Da, a emis o „*Psak Halakha*" împotriva lui Barack Obama, în urmă cu câteva luni, când acesta din urmă a cerut israelienilor să evacueze Teritoriile.

— Şi nimeni nu a reacţionat?

— Unii au aplaudat. Aici, religioşii sunt intangibili.

Malko nu mai auzea gălăgia provocată de muzica tehno. De la începutul anchetei sale, era prima dată când se contura o legătură concretă între atentatul împotriva preşedintelui american şi femeia suspectată că ar fi participat la el.

O legătură strânsă, cu certitudine.

— O extremistă religioasă ar putea să lucreze pentru Mossad? întrebă el.

— În nici un caz, tranşă problema imediat Charles Jourdan. Sunt două lumi diferite.

Adevărul se îndepărta…

— Acest rabin, Naor Dov, este încă activ? continuă el.

— Mai mult ca oricând. Este în graţii cu guvernul actual. Îl sărută pe Avidgor Lieberman pe gură şi petrece anumite seri de Sabat cu consilierul special al lui Netanyahu, Isser Serfaty, un alt nebun furios, care are avantajul de a avea biroul alături de cel al primului-ministru. V-am mai spus asta.

Avidgor Lieberman era ministrul Afacerilor Externe al lui Netanyahu, *persona non grata* în cele mai multe ţări, ca urmare a opiniilor sale extremiste. El propusese ca toţi palestinienii din Teritoriile Ocupate să fie deportaţi în Iordania vecină, la care ar fi adăugat şi palestinienii care deţineau paşaport israelian, pentru a obţine un stat etnic pur, care ar fi conţinut doar evrei.

Charles Jourdan spuse:

— Trebuie să mergem! Trebuie să ajung mâine dimineaţă

la Tel Aviv. Aici se pierde mult timp pe drum. Staţia este împărţită în trei. Eu sunt arondat consulatului din Ierusalimul de Est, aproape de hotelul dumneavoastră, colegul meu Dean se află în Ierusalimul de Vest şi grosul trupelor la ambasada din Tel Aviv.

Afară, pe strada Joseph Rivlin, se aflau încă destui oameni, care fumau şi beau, bine îmbibaţi cu bere. Dar, în afara acestui colţ viu, Ierusalimul era la fel de mort ca un oraş abandonat.

În timp ce rulau de-a lungul străzilor din oraşul Vechi, traversate de liniile de tramvai care nu vor vedea niciodată lumina zilei, Malko remarcă:

— Amica dumneavoastră, Deborah, este specială, nu?

Charles Jourdan avu o tresărire discretă.

— Este tipică pentru aceşti extremişti religioşi: împărţită între o credinţă devoratoare şi nişte ovare în perpetuă stimulare. Cum este măritată şi nu vrea să fie repudiată, se descurcă. V-a făcut faza cu dansul din buric?

— Oarecum, da.

Ieşeau din vechea parcare subterană din apropiere de „piaţa pisicilor” şi Charles Jourdan avu un fel de izbucnire veselă:

— A rămas foarte tânără în spirit şi se mulţumeşte cu puţin.

— În orice caz, este posibil să fi dat de urma acestei Amanda, concluzionă Malko. Cum ar trebui să procedez pentru a urma această pistă?

Charles Jourdan reflectă până la American Colony. Abia când opri în faţa intrării îi răspunse lui Malko.

— Este un tip care v-ar putea ajuta. Un alt „stringer” de-al nostru. Avidgor Bilum. Un apărător fanatic al coloniştilor din Cisiordania. A scris şi o carte despre ei, iar aceştia îl adoră.

— Şi lucrează pentru voi?

— Îi facem anumite favoruri, dar ne este de ajutor pentru a obţine informaţii despre colonişti. Nimic vital, dar asta ne permite să facem rapoarte mai bune.

— Nu se teme?

— Nu îi cerem nimic extraordinar şi are nevoie de bani. În

acelaşi timp, trebuie să mai toarne uneori ceva şi la Shin Beth. Din păcate, nu avem altă sursă. Este singurul care v-ar putea ajuta să o găsiţi pe această Rachel Sherut. Acolo unde este, după spusele lui Deborah, străinii sunt primiţi cu focuri de armă… Deci, trebuie să găsim o legendă.

— Spuneţi-i că este vorba de ceva „particular”. O fată pe care am întâlnit-o la Washington şi pe care aş dori să o reîntâlnesc.

— Dacă îl plătim bine, nu va pune prea multe întrebări, concluzionă Charles Jourdan. Îl contactez mâine dimineaţă şi îi voi da numărul din camera dumneavoastră de hotel.

Plecă, iar Malko traversă parcarea pentru a intra în anexa vechiului palat otoman. Magazinele erau închise şi nu mai era nici o „pisică” vizibilă. Îşi spuse că era locul ideal pentru a fi atacat. Din fericire, cele două uşi, de la parter şi de la etajul unu, care dădeau în anexă, erau închise cu cheia.

Malko se culcă, dorind ca previziunile optimiste despre securitatea sa, enunţate de Richard Spicer, să se verifice. Se simţea cam gol, în această ţară ostilă, fără nici o altă armă în afara unei pile de unghii. Chiar dacă, conform şeful staţiei de la Londra, Mossadul veghea asupra sa ca asupra unui copil…

*

* *

Lumina zilei îl trezise de mult pe Malko când sună telefonul. Linia era aşa de proastă, că abia înţelese cine îl suna. În plus, omul vorbea engleza cu un accent ebraic foarte puternic. Malko înţelese totuşi „*Bilum*” şi „*noon at hotel*”[45].

Era bărbatul care trebuia să-l ducă la Amanda Delmonico.

45 La amiază la hotel.

CAPITOLUL X

Avidgor Bilum semăna cu un şobolan care părea atins de o maladie gravă a pielii ce-i provoca pustule repartizate inegal pe ceea ce îi mai rămăsese din chip.

Scund, prost îmbrăcat, un palton descheiat, o veche *kipa* pusă câş peste părul său cu breton, Avidgor îl aştepta pe Malko în holul de la American Colony, citind o carte în ebraică. Într-un fotoliu care semăna, cu formele sale drepte, cu un scaun electric.

Malko strânse o mână moale şi umedă şi se prezentă. Imediat, Avidgor Bilum îi întinse o carte.

— Domnul Jourdan m-a sfătuit să vă aduc cartea mea, *De ce coloniştii*?

Luă lucrarea. Lumea întreagă ştia cine erau coloniştii, dar se pare că Avidgor Bilum încă îşi mai punea această întrebare.

— Costă douăzeci de shekeli, anunţă el.

— Ce-aţi zice să mergem să luăm masa, sugeră Malko. Aici, nu este rea mâncarea.

Israelianul scutură din cap.

— Nu mănânc decât cuşer. Cunosc un restaurant pe Nahlat Shiva, Gabriel. Este foarte bun.

— Mergem acolo, acceptă Malko.

Luară un taxi: să circuli în centrul Ierusalimului era un miracol. Malko îşi lăsă maşina închiriată la American Colony.

Restaurantul se găsea pe strada Shimon ben Shatach, în apropiere de „Piaţa pisicilor”.

Malko evită carnea, care nu avea niciodată gust. „Cuşer” însemna ca animalele să fie ucise prin tăierea gâtului, astfel încât să se scurgă tot sângele. În tradiţia evreiască, sângele reprezenta sufletul animalului.

Alese un peşte.

Antreuri le erau deja acolo: falafel, humus, salate care păreau prăfuite. Vinul era *tot* cuşer…

Abia când ajunseră la salata de fructe, Avidgor Bilum ridică o privire tulbure de după ochelarii săi.

— Domnul Jourdan mi-a spus că doriţi să întâlniţi pe cineva care locuieşte în colonia mea. Este uşor, cunosc mulţi oameni în acest mediu.

Malko îl corectă surâzând.

— Nu vreau să întâlnesc pe oricine. Caut o femeie pe care am cunoscut-o la Washington. Rachel Sherut. După spusele uneia dintre prietenele sale, locuieşte într-o colonie nouă în faţa oraşului Sderot, Kokhav Yakov.

— Ştiu, confirmă israelianul. Este pe şoseaua nr. 1. Nu foarte departe. Sunt oameni foarte religioşi.

— Îi cunoaşteţi?

— Ei mă cunosc... Dar sunt foarte suspicioşi. Ce doriţi de la această femeie?

— Doar să-i spun că sunt la Ierusalim şi să o revăd.

— Este căsătorită?

Malko rămase mut, nu se gândise la acest obstacol.

— Când am întâlnit-o la Washington, trăia singură, afirmă el.

Avidgor Bilum îi aruncă o privire intrigată.

— Aţi făcut tot acest drum pentru a o revedea? Sau sunteţi la Ierusalim pentru alt motiv?

Malko simţi că este momentul să-l motiveze.

— Bineînţeles, vă voi plăti pentru timpul acordat.

— Cu ziariştii, iau 300 de shekeli pe zi, spuse israelianul.

— Nici o problemă, făcu imediat Malko.

Malko puse imediat trei bilete de o sută de shekeli pe masă şi plăti consumaţia.

— Mergem?

— Aveţi o maşină?

— Da, bineînţeles. Trebuie să trecem din nou pe la hotel.

Îi căzuse deja greu la stomac ceea ce mâncase. În schimb, vecinul său de masă linsese farfuria. Ca peste tot în Israel, preţurile erau mari.

Îşi spuse că poate va pune în sfârşit mâna pe misterioasa femeie care-l „abordase” pe Ronald Taylor. Falsa Amanda Delmonico. Faptul că era vorba de o ultrareligioasă îl intriga: nu se potrivea cu portretul tinerei femei pe care o văzuse la galeria „Cherub Antiques” din Washington.

*

* *

Yuval Diskin, şeful, serviciului de securitate internă israelian, Shin Beth, află că întâlnirea sa cu Benyamin Netanyahu fusese amânată în ultimul moment din motive necunoscute şi reprogramată pentru după-amiază. Venit în mod special la Ierusalim pentru această întâlnire, era furios la gândul că va pierde timpul. Reuşise totuşi să rezolve de pe mobil câteva probleme importante.

În anticamera biroului primului-ministru, citea în *Maariv*, un mare cotidian israelian, un articol scris de un fost agent Mossad devenit jurnalist, Gad Shimron, ale cărui analize erau deseori pertinente.

În contact permanent cu palestinienii, Yuval Diskin era mult mai la curent cu realitatea decât mulţi dintre politicieni.

Uşa biroului lui „Bibi" Netanyahu se deschise în sfârşit şi primul-ministru îl primi cu căldură. Se instalară în birou, în faţa unei mese joase şi a unui ceai. Premierul părea nervos.

Îl asculta distrat pe Yuval Diskin care-i vorbea de noutăţile din Cisiordania: sute de microcredite acordate de noul prim-ministru, Salam Fayyad, care devenea din ce în ce mai popular.

Mult mai popular decât Mahmoud Abbas, discreditat de slăbiciunea şi corupţia Autorităţii Palestiniene; sau decât Marwan Bargouthi, popular, dar ispăşind mai multe pedepse pe viaţă într-o închisoare israeliană…

Era vizibil că subiectul nu-l pasiona pe Netanyahu. Nu avusese niciodată intenţia de a negocia cu adevărat cu palestinienii şi nu-i păsa de noile lor celebrităţi politice.

— Te-am convocat pentru o problemă importantă, anunţă el. În acest moment, se află în Ierusalim un individ care reprezintă o potenţială ameninţare gravă pentru securitatea noastră.

— Un umanitar?

— Nu, un austriac care lucrează pentru CIA.

Şeful Shin Beth-ului rămase impasibil: avea relaţii excelente cu CIA care, ascultând de ordinele guvernului american, nu-i făcea nici un fel de probleme. Agenţii săi se deplasau, sau erau lăsaţi să se deplaseze şi niciodată nu

încercau să forţeze barajele. Mai mult, colaborarea lor era preţioasă pentru lupta antiteroristă.

— Vrei să vorbesc cu şeful staţiei? Este un prieten, propuse el. Ce face?

— Nu-ţi pot spune. Este cineva periculos care desfăşoară o anchetă, al cărei rezultat ne-ar putea pune într-o mare încurcătură.

Yuval Diskin îl privi pe primul-ministru, neîncrezător. Benyamin Netanyahu era cunoscut pentru loviturile sale ascunse şi pentru iniţiativele uneori obscure. Avea impresia că, încă o dată, intrase, de bunăvoie, la ananghie.

— Cum îl cheamă?

— Malko Linge, stă la American Colony. Camera 27. Noua clădire. Conduce o Honda închiriată de la Avis, parcată la hotel.

Şeful serviciului Shin Beth nota. Ridică privirea.

— Ce aşteptaţi de la mine?

— Vreau să ştiu ce face.

— Este uşor. Îi voi pune o „ploşniţă” în maşină. Vom şti în timp real unde merge. Îi pot pune una sau două echipe pe coadă. Vorbeşte ebraică?

— Nu, nu cred.

Era liniştit că nu i se cerea mai mult. Se ridică să plece, când Benyamin Netanyahu lăsă să cadă:

— Nu este un oarecare. Am avut deja o problemă cu el la Londra…

Primul-ministru realizase că, având în vedere osmoza dintre Shin Beth şi Mossad, Yuval Diskin ar fi aflat repede cu cine are de-a face.

— Londra nu este teritoriul meu, replică Diskin. Ce s-a întâmplat?

— Nişte *kidonimi* l-au ratat…

Yuval Diskin tresări. Ca toată lumea, auzise de problema londoneză. Ridică ochii către Benyamin Netanyahu. *Kidonimii* nu acţionau niciodată fără acordul său. Nu era o misiune de rutină ce i se cerea.

— Trebuie să-mi spuneţi mai multe, ceru el.

Benyamin Netanyahu scutură din cap.

— Nu pot. Este „top secret”. Dar înţelege că este

important să ştim unde merge acest om, cu cine se întâlneşte şi chiar mai mult…

— Veţi şti, afirmă Yuval Diskin. Dacă doriţi, vă trimit un raport în fiecare dimineaţă. Dar să nu-mi cereţi mai mult; dacă nu face nimic ilegal, rămânem la „măsurile pasive”.

— Este tot ce doresc, afirmă „Bibi” Netanyahu, gândind exact pe dos…

Din păcate, trebuia să pară foarte grăbit. Îşi acompanie vizitatorul pe culoar, conştient de faptul că a făcut totul. Pentru moment, pericolul fusese circumscris… Ce şi-ar fi dorit să fi putut refuza acordarea vizei lui Malko Linge! Dar, după Londra, era imposibil.

*

* *

Ieşind de la American Colony la volanul Hondei sale, Malko urmă şoseaua nr. 1 pe o distanţă de trei kilometri, străjuită la stânga de vechi case palestiniene şi, la dreapta, de clădiri opulent de noi israeliene.

Întoarse apoi la stânga pentru a merge un kilometru de-a lungul Zidului Ruşinii până la punctul de control din Kalandiya, care separa Ierusalimul de Teritoriile Ocupate, pe drumul care ducea la Ramallah, oraşul palestinian cel mai important, unde se afla sediul Autorităţii Palestiniene.

Peisajul îţi dădea frisoane, în ciuda soarelui arzător: până la orizont, coline fără nici un fel de vegetaţie. Straniu acest Pământ al Făgăduinţei…

Practic, pe vârful fiecărei coline se afla o „colonie” israeliană, arborând un imens drapel israelian de mai mulţi metri pătraţi. Blocuri de locuinţe trase la indigo, curate, noi. Ansamblul era înconjurat de ziduri de piatră, parapete ranforsate cu contraforturi şi proiectoare. Cel mai mic dram care ducea la colonie era apărat de enorme rulouri de sârmă ghimpată.

Bineînţeles, toţi locuitorii acestor colonii purtau arme. În Israel, israelienii cumpărau arme de război la fel de uşor ca pâinea. Fiecare colonie era un ghetou apărat cu severitate, izolat total de lumea exterioară.

La picioarele colinelor, satele palestiniene erau şi ele semănate cu „check-points”, întăritori şi contraforturi, dar

erau cele ale armatei israeliene, care controla deplasările.

Tot peisajul forma un soi de pictură de minighetouri, unele ale evreilor, altele ale arabilor, cu două populaţii care se ignorau total şi, în general, se urau.

Diferitele ghetouri erau legate printr-o reţea de drumuri, unele rezervate israelienilor, altele mixte, tăiate de nenumărate baraje, „check-points”, ori controlate. Doar evreii care deţineau maşini cu plăci de înmatriculare galbene puteau circula uşor. Pentru palestinieni, fiecare deplasare era un coşmar, cu abominabilul zid şerpuind cât vedeai cu ochii – opt metri înălţime, cu desene şovine de ambele părţi – care separa uneori satele palestiniene de pământul lor. În numele securităţii, statul evreu „încercuia” locuitorii arabi din Cisiordania în batustanele lor. Doar cei care posedau o carte de identitate din Ierusalimul de Est puteau circula aproape normal.

Şi toate acestea nu serveau la mare lucru... În fiecare dimineaţă, mii de palestinieni luau cu asalt Zidul. Nu pentru a comite atentate, ci pentru a munci clandestin în Ierusalim. Profitau de breşele din zid, de locurile în care nu era terminat sau de cele unde doar o îngrămădire de pietre servea drept zid, pentru a se strecura în teritoriul israelian. Revenind apoi seara acasă.

Un parcurs epuizant pentru a câştiga câteva zeci de shekeli...

— Ne apropiem! anunţă Avidgor Bilum. Va trebui s-o luăm la stânga.

Era mereu acelaşi peisaj: coline golaşe cât vedeai cu ochii şi blocuri albe de locuinţe construite de israelieni.

În faţa acestor lucruri, Malko îşi spuse că niciodată Cisiordania nu va fi vreodată independentă. Nu se putea găsi o soluţie pentru acest puzzle israelo-palestinian, coloniile fiind totuşi construite în cea mai mare ilegalitate în ochii legislaţiei internaţionale. Rezoluţiile O.N.U. Se acumulau pe biroul premierilor israelieni, care le considerau hârţoage fără importanţă.

Atât timp cât Statele Unite se opuneau prin veto în Consiliul de Securitate pentru a bloca orice rezoluţie împotriva colonizării, Israelul putea dormi liniştit.

La dreapta, se întindea o mare colonie. Spilcuită, spoită, aproape elegantă: Sderot.

Urmând indicaţiile lui Avidgor Bilum, Malko se angajă la stânga, într-un şantier prăfuit care şerpuia pe flancul unei coline pietroase.

Drumul se termina la un kilometru depărtare, în gol. Oprit de o barieră albă, apărată de un post de gardă pe care flutura un enorm drapel israelian.

— Iată colonia Kokhav Yakov, anunţă Avidgor Bilum. Trebuie să cerem autorizaţia de a intra.

— Dar noi nu suntem arabi, protestă Malko. Iar *dumneavoastră* sunteţi israelian.

— Parcaţi acolo! îi ordonă Avidgor Bilum indicând un loc mai jos. Sunt foarte suspicioşi. Mă duc să văd.

Malko se supuse şi îl privi cum o ia la picior către bariera albă. Aproape că-şi pusese mâinile pe cap. Această colonie, chiar dacă era mai mică decât Sderot, era la fel de cochetă.

Acolo se ascundea probabil cea care se numea la Washington Amanda Delmonico.

CAPITOLUL XI

Rămas la volan, Malko îl observă pe Avidgor Bilum conversând aprins cu un bărbat care ieşise din postul de gardă. După câteva minute, israelianul reveni, cu figura inexpresivă.

— Rachel Sherut nu este acolo! anunţă el.

— Nu locuieşte în această colonie?

— Ba da, dar este la Ierusalim astăzi.

— Şi când revine?

— Mai târziu.

— Vom reveni…

— Dacă doriţi, dar nu este sigur că ne vor lăsa să intrăm.

Malko avu brusc o idee.

— Îl cunoaşteţi pe rabinul Naor Dov?

Avidgor Bilum îi aruncă o privire cercetătoare.

— Cel din Kiryat Arba?

— Da. Aş vrea să-l întâlnesc.

Întrebarea sa părea să-l fi lăsat perplex pe Avidgor Bilum.

— Este un om sfânt, spuse el, dar nu primeşte mulţi străini. Mai ales goys[46].

— Nu avem altceva de făcut, replică Malko, decât să mergem la Hebron. Şi, dacă vom reuşi să-l vedem, vă promit un „bonus” important.

Slavă Domnului, ţara era minusculă, ceea ce facilita deplasările.

— Bine, vom încerca, acceptă israelianul. Trebuie să ne întoarcem, pentru a ajunge pe „Tunnel Road”. Hebronul este la sud.

Se aflau acum la nord de Ierusalim, în timp ce Hebron era la sud, precum şi colonia Kiryat Arba unde oficia rabinul Naor Dov.

Peisajul era acelaşi, monoton, cu o vegetaţie pitică, sate din piatră aproape invizibile, din cauza culorii lor, care se confunda cu solul: ceea ce mai rămânea din palestinieni.

---

46 Non-evrei.

Tunnel Road era „mixt”, ceea ce însemna că palestinienii şi israelienii se întâlneau sub supravegherea numeroaselor patrule ale armatei israeliene. Ocoliră Bethleemul, complet tăiat de restul lumii de o reţea de puncte de control ale armatei israeliene. Mici negustori ambulanţi ofereau la marginea şoselei portocale prăfuite, fructe, legume şi pui. Mulţi israelieni se opreau pentru a face cumpărături, pentru că preţurile erau mai mici decât la Ierusalim.

Se apropiau de Hebron, „oraşul însângerat”. Acolo unde trăiau cinci sute de colonişti „religioşi” ultranaţionalişti, în mijlocul a 35.000 de arabi, într-un ocean de ură. Împinşi unii către alţii, legaţi inextricabil. Fără armata israeliană, de mult cei cinci sute de colonişti ar fi fost exterminaţi.

Ca în 1929, când 67 de membri ai unei vechi şi pioase colonii evreieşti au fost masacraţi de arabii din Hebron.

Abia în 1980, primul-ministru de atunci, Menahem Begin, a dat autorizaţia ca evreii să se reinstaleze chiar în centrul Hebronului. Colonia vecină, Kiryat Arba, exista din anii 1970.

De treizeci de ani, ura reîncepuse să se manifeste pe străduţele din Hebron, provocată de atentatele palestiniene şi represaliile coloniştilor.

O enormă aglomerare ocupa o colină ce domina oraşul vechi Hebron, care apăru la dreapta. Kiryat Arba, colonia israeliană. Părăsiră drumul principal pentru a o lua pe un drum care cobora până la intrarea în colonie.

Un grilaj impresionant apărat de douăzeci de camere.

— Rămâneţi în maşină, îl sfătui Avidgor Bilum. Mă duc să cer informaţii.

Trecu de intrarea pietonală, după ce se identifică la un interfon şi dispăru în clădirea de la intrarea în Kiryat Arba.

Ieşi abia peste douăzeci de minute.

În timp ce urca în Honda, arboră o expresie pioasă.

— Sfântul rabin nu vrea să primească pe nimeni, anunţă el. Totuşi, mă cunoaşte. Se roagă în acest moment. Secretarul său m-a sfătuit să îi telefonez.

Malko se aştepta şi se resemnă imediat.

— Perfect, spuse el, ne întoarcem la Kokhav Yakov.

Avea impresia că se afla într-o lume străină şi începea în

mod serios să se îndoiască de rezultatul anchetei sale. Cele câteva femei care trecuseră pe lângă maşina sa în timp ce aştepta, cu bonetele lor din lână multicoloră pe cap până deasupra ochilor, absenţa machiajului, fustele lungi până la glezne şi cu bocancii de infanterie model 1914, nu aveau nimic de-a face cu vânzătoarea sexy, în pantofi escarpen, din Washington.

*

* *

Un bărbat înalt cu *kipa*, o armă de asalt M.16 pe umăr, barba blondă, privirea limpede, trecu pe lângă ei fără să-i vadă, ducând de mână un puşti.

Chiar şi în interiorul coloniei Kokhav Yakov, israelienii nu renunţau la arme.

Printr-o favoare excepţională, gardianul le dăduse autorizaţia să aştepte în faţa barăcii sale întoarcerea Rachelei. Sedus de pietatea lui Avidgor Bilum, în care recunoştea un alter ego. Cei doi oameni sporovăiau în ebraică, în şoaptă, în timp ce Malko rămăsese în maşină, ascultând „Nostalgie", legătură neînţeleasă cu lumea exterioară.

Câţiva copii ieşiră ţipând cu bucurie dintr-o mică *yeshiva*[47], conduşi de un tânăr rabin în negru.

O maşină urca pe drumul care ducea la colonie. Gardianul o privi şi îi adresă câteva cuvinte lui Avidgor Bilum.

— Crede că este Rachel Sherut, îl anunţă acesta.

Malko simţi cum îi creşte pulsul. Drumul de la Washington până la această gaură din deşertul Palestinei fusese lung.

Bariera se ridică imediat, maşina fiind prevăzută cu o legitimaţie electronică. Gardianul făcu semn şoferului să oprească.

Aplecat peste geamul deschis, îi adresă câteva cuvinte. Malko număra aproape o jumătate de duzină de pasageri, bărbaţi şi femei, tasaţi în break. Portiera din spate se deschise şi ieşi o femeie, acoperită cu un „clapon" din lână, tras până la urechi, nemachiată, cu o fustă lungă până la

47 Şcoală religioasă.

glezne şi încălţăminte sport.

Malko tresări, fără să scape din priviri chipul necunoscutei. Comparându-l în minte cu cel al Amandei Delmonico.

Semăna destul de bine şi îi distingea bine nările clar conturate.

După ce schimbă câteva cuvinte cu Avidgor Bilum, Rachel Sherut avansă către Malko şi îi adresă câteva cuvinte în ebraică.

— Întreabă cine sunteţi, traduse Avidgor Bikini.

— Am întâlnit-o la Washington, făcu Malko. Lucra într-o galerie de artă, „Cherub Antiques”.

Avidgor Bilum traduse. Ca şi cum ea nu vorbea decât ebraică. Rachel Sherut îl învălui pe Malko cu o privire lungă şi ostilă şi spuse câteva cuvinte pe un ton răstit, înainte de a urca în break.

— Spune că nu vă cunoaşte, traduse israelianul.

Break-ul pleca deja către colonie. Malko privi praful care înconjura placa sa galbenă.

Sigur că Rachel Sherut era chiar Amanda Delmonico pe care o văzuse la galeria „Cherub Antiques”.

Femeia care-l sedusese pe Ronald Taylor.

Din nenorocire pentru el.

*

* *

Avidgor Bilum îl trase de mânecă.

— Veniţi, gardianul nu este mulţumit, spune că va suna la poliţia militară. Zice că sunteţi cu siguranţă un umanitar din mişcările acelea pro-palestiniene care-i detestă pe colonişti.

— Nu, a fost doar o eroare, asigură Malko. Îmi pare rău.

Se îndepărtară, sub privirile furioase ale gardianului. Nu schimbară nici un cuvânt până la Ierusalim. Abia coborât din maşină, Avidgor Bilum dispăru ca şi cum ar fi avut un kamikaze pe urme.

Finalul unei foarte frumoase amiciţii.

Malko parcă Honda şi plecă pe jos până la consulatul american, pentru a discuta cu Charles Jourdan.

*

* *

Isser Serfaty ajunsese la Ierusalim către orele şapte dimineaţa, ca în toate zilele, cu excepţia Sabatului, când se închidea la vila sa din Hertzliya, la nord de Tel Aviv.

Pregătindu-se pentru restul săptămânii, când avea o activitate debordantă.

După ce bătu la uşă, secretara lui Benyamin Netanyahu intră şi îi întinse un dosar albastru.

— Din partea lui „Bibi”! anunţă ea.

Israelianul îl deschise, descoperind două rapoarte ale filajului efectuat asupra agentului CIA, Malko Linge. Shin Beth îl supraveghea atent. O „ploşniţă” fusese instalată în maşina sa, cu un GPS, ceea ce permitea supravegherea deplasărilor sale în timp real. În plus, echipele Shin Beth încercau să-i cunoască activităţile.

Isser Serfaty simţi cum i se accelerează bătăile inimii citind raportul vizitei lui Malko Linge la colonia Kokhav Yakov. Bineînţeles, după vizita agentului CIA, oamenii din Shin Beth veniseră pentru a culege date şi gardianul le spusese totul.

Consilierul primului-ministru lăsă documentele, cu un nod în gât. Cum reuşise acest mic nenorocit să dea de urma Rachelei Sherut?

Cu siguranţă, pe el nu îl putea întreba şi era absolut sigur pentru ea. Dar prezenţa lui Malko Linge la Kokhav Yakov era *foarte* neliniştitoare. Era în plină zonă roşie.

Ce ştia el cu *exactitate*?

Fostul şef al Mossadului, preşedintele consiliului naţional de securitate israelian, consilierul politic al lui „Bibi” ştia că era suficientă o mică breşă într-un baraj pentru ca acesta să cedeze.

Dacă Malko Linge ajunsese până aici, probabil că ştia şi alte lucruri mult mai compromiţătoare.

Elemente care îl puteau orienta spre *pistă*. Ajunsese deja *prea* departe.

Îşi turnă un pahar de ceai şi începu să reflecteze. Imposibil de contat pe Shin Beth pentru o operaţiune „borderline”. Putea să se ocupe armata, dar ar fi cerut explicaţii.

Era exclus apelul la Meir Dagan, care era deja „ars” şi îl detesta pe Isser Serfaty. Nu rămâneau decât circuitele celui din urmă, în care investise deja pentru a ajunge aici.

Lectura raportului primit de la Shin Beth îi dăduse o idee.

În loc să dejuneze, merse la Hebron pentru a se întâlni cu cei pe care putea conta. Pentru a încerca să rezolve problema o dată pentru totdeauna.

Charles Jourdan părea uimit şi chiar îngrijorat.

— Aţi avut noroc că aţi putut vorbi cu această femeie, dar unde v-a adus acest lucru?

— Nicăieri! recunoscu Malko, doar că suntem siguri că Israelul are o oarecare legătură cu atentatul împotriva preşedintelui Obama. Fără a putea înţelege încă în ce scop.

— Nu îi putem reproşa nimic acestei femei, remarcă americanul. Nu a comis nici un delict. FBI a suspectat-o doar pentru că a dat un telefon, dar nu există nici o probă. Este o fundătură.

— Dumneavoastră, care cunoaşteţi ţara, întrebă Malko, ce vă evocă acest lucru?

— Nebuloasa grupurilor extremiste religioase, aflate în legătură cu coloniştii şi extrema dreaptă. Cei care l-au asasinat pe Yitzak Rabin. Au ramificaţii în Mossad, poliţie, Shir, Beth, armată. Nu se cunoaşte numărul tinerilor ofiţeri care, în forul lor interior, nu se supun decât rabinului lor. Sunt oameni foarte periculoşi, dar nu au lovit niciodată în afara Israelului. Se mulţumesc să asasineze palestinieni sau chiar lideri israelieni pe care îi consideră trădători ai *Eretz Israel*, dar nu au legături în afară.

— Au un şef?

— Mai mulţi rabini, oameni în negru, care scuipă deseori pe Statul Israel, dar devin furioşi când se pretinde că Israelul nu trebuie să se întindă de la Mediterana la Iordan. Ghidul lor, dacă există unul, ar fi Isser Serfaty, consilierul politic al lui „Bibi”, extremist şi el, care incită la crimă în permanenţă. Cum biroul său se află faţă în faţă cu cel al primului-ministru, are o mare capacitate de influenţă. Noi îl suspectăm că este implicat în asasinarea lui Rabin. Dar din păcate, este intangibil… Dar, la Shin Beth, există o secţiune care are sarcina de a infiltra mişcările extremiste pentru a

evita ca „evreii să ucidă alţi evrei” sau să provoace grave incidente cu palestinienii... Unii dintre aceşti nebuni vor să facă să sară în aer domul din Rocher sau moscheea Al Aqsa...

— Şi dacă este Isser Serfaty cel care-i protejează pe acei oameni? întrebă Malko.

— Este un „secret” cunoscut de toţi. De altfel, noi îl supraveghem cu echipele noastre de „stringers”. Nu se ascunde, circulă cu un Cadillac negru, de la domiciliul său din Hertzliya la Ierusalim. Este pasionat de muncă, ajunge la birou la ora şapte, vorbeşte cu Benyamin Netanyahu şi apoi pleacă să-şi facă lobby-ul.

— L-aţi supravegheat recent?

— Depinde de oamenii disponibili. De ce?

— Puteţi lansa o „campanie” împotriva lui, cât sunt eu aici. Nu se ştie niciodată.

— OK! promise Charles Jourdan, voi încerca. Şi dumneavoastră?

— Nu ştiu unde să mai merg! mărturisi Malko. Avidgor Bilum mi-a scăpat printre degete. Şi nu văd nici o modalitate de a o recontacta pe Rachel Sherut. Oricum, n-ar folosi la nimic.

— Ce căutaţi mai exact? întrebă Charles Jourdan.

Malko ezită, apoi îşi spuse că, dacă dorea să primească ajutor, trebuia să-l lămurească pe Charles Jourdan. La urma urmelor, era un şef al staţiei CIA care prezenta totală siguranţă.

— Îi bănuim pe israelieni că au fost implicaţi în atentatul împotriva lui Barack Obama, de la 15 martie.

Charles Jourdan îl fixă cu privirea, consternat.

— Dar l-a revendicat Hezbollahul! Am vorbit cu omologii mei din Mossad: pentru ei, nu există nici un dubiu şi se miră că preşedintele american nu a avut nici o reacţie.

— Barack Obama nu a reacţionat pentru că nu este sigur dacă este vorba de iranieni sau de Hezbollah, explică Malko. Am efectuat o lungă anchetă la Beirut şi am sfârşit prin a avea şi eu dubii. De când am găsit-o pe Rachel Sherut şi de când sunt sigur că am văzut-o la Washington sub identitatea Amandei Delmonico, sunt convins că israelienii

sunt implicaţi în această afacere. FBI este practic sigur că Amanda Delmonico este cea care a dat „startul” atacatorilor kamikaze din Hezbollah.

Charles Jourdan părea din ce în ce mai bulversat.

— Ştiau cu cine au vorbit?

— Evident că nu! Dar, ea vorbeşte cu siguranţă araba, precum mulţi dintre israelieni. Sunt încă multe lucruri pe care nu le ştim şi speram că vizita mea aici mă va lumina…

Americanul dădu din cap, neîncrezător.

— Este imposibil ca Mossadul să se fi lansat într-o astfel de afacere, chiar dacă vom ajunge să explicăm revendicarea atentatului de către Hezbollah. Meir Dagan are defecte, dar nu este un nebun violent. După opt ani la Mossad este viclean şi prudent. Cred că sunteţi pe o pistă falsă. Aveţi o probă *absolută* care să indice implicarea Amandei Delmonico într-un complot?

— Nu, trebui să recunoască Malko, dar amantul său, Ronald Taylor, a fost asasinat, după toate probabilităţile, de Mossad.

Americanul dădu din cap.

— Se pare, sublinie el. Nu cred asta. Chiar „Bibi”, care este niţel nebun, nu s-ar lansa într-o afacere de acest gen. Îi este teamă de americani…

— OK, concluzionă Malko, decepţionat. În acest caz, nu am să mai îmbătrânesc mult timp pe la Ierusalim.

— Trebuie să mă văd cu nişte tipi de la CNN care sunt stabiliţi în Afganistan, diseară, îl anunţă Charles Jourdan. Vechi amici. Vreţi să cinăm împreună?

— Da, dar nu cuşer…

*

* *

Cina într-o cârciumă din Nahiat Shiva nu fusese dezagreabilă: peşte la grătar şi legume, bere. Unul dintre cei doi băieţi de la CNN era un personaj uimitor: fost puşcaş marin, era încartiruit în Qatar, unde se îndrăgostise nebuneşte de o algeriancă răpitoare, care lucra de asemenea pentru CNN.

Şi care pusese o singură condiţie căsătoriei lor: ca el să se convertească la Islam.

El cedase. Discret, dar nu mai bea alcool şi îşi făcea rugăciunile în mod regulat.

Malko simţea nevoia să se frece la ochi: acest bărbat masiv de 1,90 metri, blond, tatuat, 150% american, trecuse oarecum de Partea Cealaltă. Revenea dintr-un reportaj în Afganistan, într-o unitate de puşcaşi marini faţă de care se ferise să vorbească de noua sa religie…

La exterior, nimeni nu putea bănui convertirea sa. Dar era ceva care dădea frisoane… Malko îşi spuse în timpul mesei că, într-o zi, acest tânăr bărbat blond va intra într-un loc în care va avea acces, cu o centură de explozibil şi se va arunca în aer strigând: „Allahu Akbar”.

Mobilul său sună. Recunoscu cu greu vocea lui Avidgor Bilum. Israelianul părea că sună din fundul unei peşteri.

— Rabinul Naor Dov a acceptat în sfârşit să vă vadă pentru a vă prezenta punctul său de vedere, anunţă el triumfător. Ne va primi la ora trei astăzi.

Malko nu refuză invitaţia. Ce îi va spune acestui rabin extremist care nu îi va dezvălui cu siguranţă nici un secret?

— Voi veni să vă iau la ora două, continuă Avidgor Bilum. Nu se ştie niciodată: dacă sunt baraje, am putea pierde timp.

Până la urmă, îşi spuse Malko, acest rabin părea să fie un personaj ieşit din comun. Dacă îl va întâlni, nu se putea spune că a venit degeaba la Ierusalim.

CAPITOLUL XII

Şoseaua „tunelurilor” şerpuia traversând colinele golaşe din sudul Cisiordaniei, aglomerată de vechi maşini palestiniene cu numere verzi, 4X4 deosebit de noi ale coloniştilor cu numere galbene, vehicule militare şi camioane. Singura arteră pentru a parcurge cei 36 de kilometri care separau Hebronul de Ierusalim.

Malko ocolise Bethleemul rupt de lume prin puncte de control ale armatei israeliene, care filtrau cu o lentoare exasperantă rarii turişti străini şi chiar pe locuitorii micii enclave palestiniene. Brusc, apăsă frâna în mijlocul unui viraj.

Un Mercedes vechi era răsturnat pe şosea, cu roţile în aer, o familie de palestinieni resemnaţi în jurul maşinii, aşteptând în van un depanator.

Mai mulţi soldaţi israelieni, coborâţi dintr-un vehicul de patrulă, vegheau locul accidentului, rezolvând problemele de circulaţie.

Israelienii şi palestinienii se ignorau. Militarii Tsahal, cu figuri dure, blindaţi cu veste antiglonţ, încărcaţi cu muniţie, căşti, înarmaţi, păreau că merg pe lună.

Ţeava armelor lor de asalt Galii era întoarsă către sol, dar pregătită să reacţioneze la cea mai mică provocare. Aici, nu li se mai aruncau pietre: palestinienii realizaseră în sfârşit că nu folosea la nimic.

Avidgor Bilum se întoarse către Malko şi remarcă:

— Aţi avut noroc! Rabinul Dov nu primeşte decât foarte puţini străini. Cineva a intervenit pentru dumneavoastră.

Malko nu vedea cine ar fi făcut-o. Douăzeci de minute mai târziu, vedeau Kiryat Arba. Se angajă pe drumul în pantă care ducea la intrarea principală a enormei colonii şi opri în faţa grilajului.

Imediat, un difuzor îi interpelă în ebraică, apoi în engleză, dându-le ordinul să coboare.

— Voi anunţa postul de gardă, anunţă Avidgor Bilum.

Plecă la picior către zidul impresionant din fier şi beton,

contraforturi, proiectoare şi camere de vederi. Exceptând cazul în care te-ai fi prezentat cu un tanc, nu vedea ce ar fi putut risca locuitorii. Flancurile colinei vecine fuseseră transformate în piatră, vegetaţia tăiată, pentru a degaja câmpul de tragere pentru eventuale tiruri.

Aici, israelienii erau într-un mediu ostil, protejaţi doar de Tsahal.

Avidgor Bilum ieşi din clădire şi îi făcu semn lui Malko, care avansă până la grilajul întredeschis. Un colonist bărbos, cu ochelari, cu un Galil pe umăr, luă loc în spatele Hondei pentru a-i ghida prin imensul complex…

Sinagoga şi *yeshiva* rabinului Naor Dov se găseau chiar în capăt. O mică clădire care arbora drapelul israelian, cu un singur etaj, cu ziduri acoperite cu inscripţii în ebraică.

„Ghidul” lor bătu la poartă şi un rabin tânăr le deschise. Fără nici un cuvânt, îi conduse într-un fel de salon prost luminat, cu candelabre cu şapte braţe, pe pereţi din piatră. În mijlocul camerei, instalată pe un mare pupitru, se afla Tora, bogat ilustrată. Nici un zgomot exterior nu ajungea până acolo.

Rabinul Naor Dov ieşi tăcut, îmbrăcat în negru, cu barba tăiată frumos, privirea pătrunzătoare şi le făcu semn să se aşeze.

Rabinul tânăr aduse ceai şi pâine nedospită, precum şi portocale. Rabinul Naor Dov spuse câteva cuvinte.

— În urmă cu două mii de ani, evreii cultivau viţă-de-vie la Hebron, traduse Avidgor Bilum. Este din ce în ce mai frumoasă.

Malko vru să-l provoace puţin.

— Şi palestinienii cultivau viţa-de-vie, remarcă el.

După ce remarca sa fu tradusă, Naor Dov mătură palestinienii cu un gest definitiv şi Avidgor Bilum traduse răspunsul său.

— Palestinienii nu au habar de agricultură! Când, graţie lui Dumnezeu, am revenit aici, acest pământ nu era decât un deşert. Noi am făcut un paradis de lapte şi miere. Ce întrebări vreţi să-mi adresaţi?

Malko nu ezită.

— Ce credeţi despre preşedintele Barack Obama?

Rabinul îi aruncă o privire întunecată şi întrebă brusc în engleză:

— Sunteţi american?

— Nu, austriac.

Rabinul medită pentru câteva momente, apoi se lansă într-o lungă diatribă în ebraică, tradusă pe cât posibil de Avidgor Bilum.

„Iudeea şi Samaria ne-au fost date de Dumnezeu, în urmă cu mai mult de două mii de ani, exclamă el cu o voce nazală. Am rămas mereu aici, amestecaţi cu arabii. Totuşi, Dumnezeu ne-a ascultat rugile şi ne-a redat pământul care ne aparţine pentru totdeauna."

Tăcu şi Malko, prin intermediul lui Avidgor Bilum, puse din nou întrebarea.

Privirea rabinului Dov arunca fulgere şi trânti o frază seacă precum o rafală de Kalaşnikov.

— Pentru a face plăcere arabilor, preşedintele american a pretins că noi trebuie să evacuăm pământul sacru al Iudeei şi Samariei. Pentru aceasta, el merită pedeapsa lui Dumnezeu.

Se ridică brusc şi se apropie de marea Tora deschisă pe pupitru. Avidgor Bilum şi Malko îl urmară. Rabinul Naor Dov puse atunci indexul pe textul ebraic.

— Scrie în această Sfântă Tora că Dumnezeu îi va pedepsi aspru pe cei care iau partea adversarilor lor, necredincioşii, care vor să ne ia Pământul de Lapte şi Miere. Graţie lui Dumnezeu, există în jurul acestui preşedinte american oameni care cred cu adevărat şi care îl vor împiedica să meargă prea departe.

Se întoarse către Malko, fulgerându-l cu privirea sa întunecată.

— Mai aveţi şi alte întrebări?

Avidgor Bilum începu să fie în mod vizibil nervos. Malko decise să scurteze vizita. Nu ar fi scos nimic de la acest rabin fanatic. Vru totuşi să ajungă la capăt cu întrebările.

— Sunteţi un om al păcii, aţi deplâns uciderea celor 29 de palestinieni asasinaţi de doctorul Goldstein?

Avidgor Bilum traduse cu o voce prost controlată.

— Am deplâns arabii, precum deplâng şi muştele, lansă

rabinul. Respectăm toate fiinţele vii.

Malko puse ultima întrebare. Cea care motivase călătoria sa la Hebron.

— Unii pretind că aţi fost implicat, în urmă cu mai mulţi ani, în asasinarea premierului Yitzak Rabin, continuă el. Este adevărat?

De această dată, vocea lui Avidgor Bilum tremura de-adevăratelea…

Rabinul nu păru deranjat.

— Nu mă amestec în politică. Apoi spuse: sunt un om al religiei.

— Îl cunoaşteţi pe tânărul Yigal Amir, asasinul său? Se pare că v-a făcut o vizită.

— Primesc mulţi oameni, făcu evaziv rabinul Dov înainte de a o lua către uşă, ceea ce semnala finalul întâlnirii.

Chiar înainte de a deschide uşa, se întoarse către Avidgor Bilum şi puse o singură întrebare în ebraică. Malko auzi numele lui Barack Obama.

— Întreabă dacă preşedintele Obama este cu adevărat musulman, traduse Avidgor Bilum. Acest lucru ar explica atitudinea sa.

— Din câte cunosc eu, nu, răspunse Malko.

— De ce, insistă rabinul, are un prenume arab? îl cheamă Hussein…

Rabinul pronunţase acest nume cu un dezgust evident.

— Cred că tatăl său a fost musulman, explică Malko, dar toate aceste lucruri au fost prezentate de presă.

Rabinul Naor Dov nu mai insistă şi spuse simplu:

— *Shalom*.

„Ghidul” lor îi aştepta la exterior şi îi conduse la poarta de acces în Kiryat Arba. Când erau din nou pe drum, Avidgor Bilum întrebă:

— Sunteţi mulţumit?

— Absolut! recunoscu Malko. Mi se pare a fi un om periculos.

Avidgor Bilum păru şocat de această remarcă nepotrivită.

— Rabinul Naor Dov este un om sfânt! replică el. Este respectat de toţi coloniştii şi, contrar altor rabini, recunoaşte existenţa Israelului.

— Ah, există rabini care nu recunosc Israelul? întrebă Malko, stupefiat.

— Da! Unii extremişti consideră că este un păcat că a fost creat Statul care regrupează toţi evreii din lume. Acest lucru nu ar fi trebuit să se întâmple decât la revenirea lui Mesia.

Din ce în ce mai bine.

— Putem merge la Hebron? întrebă Malko.

Avidgor Bilum manifestă un entuziasm moderat.

— Nu avem autorizaţie. În plus, cetăţenii israelieni nu au dreptul să intre, este prea periculos. Ne întoarcem la Ierusalim.

*

* *

Chiar înainte de satul Beit Oumma, ghemuit între nişte coline, la stânga şoselei „tunelurilor”, drumul făcea o curbă destul de strânsă, la dreapta.

Malko trebui să încetinească, cu atât mai mult cu cât un autobuz plin, cu numere verzi, era oprit în viraj, lăsând pasagerii să coboare.

Ceea ce se petrecu fu atât de brusc, încât nu realiză imediat ce se întâmpla: o rafală de lovituri seci pe caroserie. Parbrizul Hondei se umplu de cioburi şi, brusc, volanul deveni foarte dur. Instinctiv, Malko se aplecă, ceea ce probabil că îi salvă viaţa.

Lângă el, Avidgor Bilum scoase un ţipăt ascuţit şi căzu în faţă, cu chipul plin de sânge.

Honda făcu câteva schimbări de direcţie. Malko, incapabil să o controleze, sfârşi prin a se înfige în spatele autobuzului. Mai urmară câteva focuri de armă, care făcură să explodeze geamul din spate şi geamurile portierelor din spate, apoi se lăsă liniştea.

Ameţit, Malko văzu sânge sub pumnul său şi avu o senzaţie bizară undeva la nivelul gâtului. Duse mâna şi i se umplu de sânge. Probabil că fusese atins de un glonţ care-i trecuse pe lângă carotida stângă. Nu avu nici măcar timp să-i fie teamă.

Şoferul autobuzului palestinian veni să vadă pagubele şi, constatând că vehiculul său nu avea nimic, îi aruncă o

privire ostilă lui Malko, după care urcă la volan şi demară într-un nor de fum negru.

Malko se aplecă către Avidgor Bilum, căzut pe locul său.

— Eşti bine?

Israelianul nu răspunse: cu capul în piept, părea că doarme.

Malko coborî pe şosea. Mai multe vehicule palestiniene trecură fără să oprească. Apoi apăru o 4X4 cu numere galbene care se opri. Coborî un bărbos masiv, cu arma de asalt în mână şi îl interpelă în ebraică, vizibil agitat.

Malko îl arătă pe Avidgor Bilum şi răspunse în engleză.

— *Call an ambulance*, *he louks seriously wounded*. *We have been shot at*[48].

O femeie cu o căciulă de lână, cu o rochie lungă, ieşi din 4X4 şi se apropie de Avidgor Bilum, încercând în van să-l facă să reacţioneze.

Bărbosul flutură arma către coline strigând injurii.

Brusc, trei vehicule militare kaki ieşiră din viraj şi se imobilizară de-a curmezişul străzii, blocând circulaţia şi deversând soldaţi israelieni care purtau berete[49] curioase, ce-i făceau să semene cu vânătorii de munte.

Unii plecară în fugă în direcţia satului Beit Oumma, desfăşuraţi în evantai. Un altul, ghemuit pe şosea, vorbea febril la staţia sa radio. Alţii scoaseră cu precauţie corpul lui Avidgor Bilum din Honda şi îl întinseră pe şosea.

Un militar tânăr bărbos, cu ochelari cu rame de oţel, se apropie de Malko şi îl întrebă în ebraică, apoi în engleză:

— Ce s-a întâmplat?

— S-a tras asupra noastră, explică Malko, din direcţia aceea.

Arătă terenul din jurul satului.

Ofiţerul israelian dădu din cap.

— Nenorociţi de arabi! Se apropie de şosea şi trag în maşini. Sau asupra oamenilor izolaţi. Sunteţi străin?

— Da, austriac.

---

48 Sună după o ambulanţă. Pare că este rănit grav. S-a tras asupra noastră.

49 În realitate, erau plase de camuflaj destinate a ascunde silueta.

— De unde veniţi?

— L-am vizitat pe rabinul Naor Dov, la Kilyat Arba. Cu interpretul meu.

Ofiţerul dădu din cap, înţelegător.

— Este un om sfânt, dar aţi scăpat cu bine. Sunt atacuri dese pe această rută. Veniţi, vom avea grijă de dumneavoastră.

— Şi interpretul meu?

— Vom chema un elicopter. Va fi aici în zece minute.

Malko se urcă în spatele jeepului şi se lăsă pe mâinile unei infirmiere umflate din cauza uniformei, care abuzase probabil de falafel. Îi puse două pansamente enorme, unul pe gât şi altul la mână şi ţinu să-i facă o injecţie antitetanos.

Se simţea OK. Capul îi vâjâia. Un soldat se apropie de ofiţer şi spuse câteva cuvinte.

— Sunt 17 găuri în caroseria maşinii dumneavoastră. Au vrut să vă omoare cu adevărat... De Kalaşnikov ori de Galii.

— Palestinienii au Galii?

— Toţi, din cauza contrabandei, mormăi ofiţerul. Staţi la Ierusalim?

— Da.

— Va trebui să vă prezentaţi la postul de poliţie pentru a da o declaraţie.

Se auzi zgomotul elicelor unui elicopter care se apropia. Pe stradă ateriză un Blackhawk camuflat, din care coborâră brancardieri. Avidgor Bilum, încă inconştient, fu pus pe o targă. Era alb ca varul. Ofiţerul avu o grimasă îngrijorată.

— Îl ducem la spitalul din Hadassa, la Ierusalim, dar are un glonţ în cap. Dacă este prost plasat...

— Pot veni cu el? întrebă Malko. Maşina mea este incapabilă să mai ruleze.

— Dacă o lăsaţi aici, arabii vor fura tot...

— Este o maşină închiriată...

Soldaţii plecaţi în căutarea trăgătorilor se întoarseră. Dezamăgiţi. Unul dintre ei îi arătă ofiţerului un pumn de cartuşe.

— Sunt de Galii, concluzionă acesta din urmă. Au tras tot încărcătorul. Probabil că sunt ascunşi în sat. Voi face un raport la Shabak, pentru a-i scutura pe nemernicii aceştia.

Puţin câte puţin, circulaţia se relua. Malko se aplecă pentru a urca în Blackhawk, care se ridică imediat.

Abia ajuns în aer, îl sună pe Charles Jourdan.

*

* *

— Se întâmplă des! concluzionă calm Charles Jourdan. Cu cât sunt mai mult maltrataţi palestinienii, cu atât au mai mult chef să se răzbune. Evident, nu au cum să înfrunte Tsahal direct şi atunci întind ambuscade coloniştilor izolaţi, sau trag asupra maşinilor. Anumite rute le sunt interzise, pentru a se evita astfel de incidente.

Malko nu reuşea să gândească, era încă şocat. Şeful staţiei CIA venise să-l recupereze la coborârea din elicopter şi îl condusese direct la consulatul american din Ierusalimul de Est.

— Cum se simte Avidgor Bilum? întrebă Malko.

— Nu foarte bine. Este în comă şi, pentru moment, nu se poate extrage glonţul.

— Dacă nu mă aplecam, aş fi fost în locul lui, remarcă Malko. Am totuşi o impresie bizară. Nu mai cred de mult în coincidenţe.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Poate că sunt paranoic, mărturisi Malko, clar sunt mai multe lucruri care mi se par ciudate. De altfel, de ce a acceptat acest rabin care nu primeşte străini să mă vadă? Nu mi-a declarat nimic extraordinar, doar cuvintele obişnuite ale unui extremist. M-am tot gândit la o frază a lui Avidgor Bilum care era mirat că rabinul m-a primit: „Probabil că i s-a cerut să vă primească.”

— De către cine?

— Nu ştiu, mărturisi Malko. Nu cunosc pe nimeni în acest mediu nebunesc. Nu aţi intervenit?

Charles Jourdan surâse.

— Nu ar fi avut nici un efect! Sunt un necredincios în ochii rabinului Naor Dov, chiar dacă sunt evreu. În ce scop s-ar fi intervenit?

— Pentru a mă face să revin la Hebron, concluzionă Malko şi pentru a mi se întinde o capcană, care să nu fie atribuită israelienilor. Aceştia ştiu că după ce s-a petrecut la

Londra, nu se pot atinge în mod oficial de mine fără a suferi consecinţe grave. În schimb, dacă palestinienii încearcă să mă asasineze, ei nu sunt implicaţi.

— Este cam tras de păr! obiectă americanul.

— Poate, recunoscu Malko, dar nu uitaţi că derulez o anchetă foarte sensibilă: atentatul împotriva preşedintelui Obama. Este evident că dacă reuşim să dovedim că israelienii sunt implicaţi cu ceva, acest lucru ar avea pentru ei consecinţe dezastruoase…

— *Right*, dar nu aţi găsit încă nimic, obiectă Charles Jourdan.

— Ba da. Am găsit-o pe Rachel Sherut, Amanda Delmonico, cea care l-a sedus pe Ronald Taylor şi care este, cu siguranţă, implicată în acest atentat. Într-o colonie de religioşi.

— Sunteţi sigur că este ea?

— Absolut. Chiar dacă ea a negat.

— În orice caz, acest lucru nu va duce nicăieri, obiectă Charles Jourdan.

— Pentru moment. Dar m-am apropiat probabil prea mult de o zonă sensibilă. Şi „li” s-a făcut teamă.

— Cui?

— Nu ştiu. Dar m-am gândit mult de la debutul acestei anchete. După cum mi-aţi spus, sunt puţine şanse pentru ca un serviciu *oficial*, precum Mossadul, să se fi lansat într-o astfel de aventură. Chiar dacă israelienii ucid cu uşurinţă, nu s-au atins încă de un şef de stat. Dacă este vorba de o structură paralelă, e cu totul altceva.

— Dar Mossadul a încercat să vă asasineze la Londra, obiectă americanul.

Malko dădu din cap.

— Mossadul este un serviciu de informaţii care se supune puterii politice. Aceasta din urmă, în interesul superior al Israelului, i-ar fi putut trasa o misiune, fără ca „Institutul” să fie implicat, la început.

— Este o teorie seducătoare, recunoscu Charles Jourdan. Dar *numai* o teorie. Singurul om care putea, eventual, să fie sponsorul unei operaţiuni atât de nebuneşti, este Isser Serfaty. Există în această ţară o bandă de extremişti

capabili de orice pentru a apăra *Eretz Israel*. Dacă l-au asasinat pe Yitzak Rabin, un premier *evreu*, nu ar avea de ce să se jeneze să asasineze un preşedinte american, care, mai mult, este şi puţin musulman…

— Privind lucrurile aşa, pare evident, recunoscu şeful staţiei. Dar este dificil de dovedit. Şi mai este şi această revendicare a Hezbollahului…

— Ştiu, recunoscu Malko, Dar, cred că dumneavoastră puteţi încerca să aflaţi, graţie relaţiilor pe care le aveţi cu Mossadul şi cu Shin Beth.

— Poate, dar este delicat, făcu fără entuziasm Charles Jourdan.

— Shin Beth îi supraveghează pe oamenii de teapa lui Isser Serfaty?

— Nu. M-aş mira. Dar rabinul Dov, foarte probabil.

Malko se ridică, cu o grimasă de durere. Gâtul îi ardea, în ciuda pansamentului calmant pe care i-l aplicase soldatul Tsahal.

— Trebuie să mă odihnesc. Ne vedem mâine, încercaţi să săpaţi.

— Vă însoţesc, propuse imediat americanul.

Dacă nu vă simţiţi bine, sunaţi-mă.

*

* *

Lungit pe patul mare, cu faţa la televizor, cu sonorul pe mut, Malko flirta la telefon cu Alexandra. Pericolul declanşa mereu aceleaşi reacţii asupra sa: o dorinţă puternică de a combate moartea prin sex.

Revanşa de adrenalină.

Din fericire, Alexandra era disponibilă. Era în camera ei, din castelul Liezen. Malko nu îi spusese ce se petrecuse în cursul zilei. La ce bun? Dacă ar fi păţit ceva, ea ar fi aflat oricum mai târziu.

— Vreau să te îmbraci ca şi cum aş fi acolo, ceru el.

Imediat, Alexandra se cabră.

— Nu ţi-ai găsit nici o târfă care să te satisfacă! Aveam impresia că israeliencele sunt foarte abordabile. Adevărate garaje pentru mădulare.

Pentru moment, ea părea foarte convinsă… Malko nu

renunţă.

— Cu tine am chef să flirtez, repetă el.

— Bine! acceptă ea cu un suspin. Mă duc să mă pregătesc. Sună din nou în zece minute.

Malko încercă să se concentreze pe CNN înainte de a apela din nou numărul castelului Liezen. De această dată, Alexandra avea vocea ei dulce, de târfă docilă.

— Mi-am pus chiloţii albaştri pe care tu îi apreciezi atât de mult, spuse ea. Şi un corset pentru a nu mă dezbrăca de tot. Şi tu?

— Eu sunt gol.

— Ce vrei?

— Mângâie-te. Cu cravaşa.

O frumoasă cravaşă cu un mâner din argint de la Hermes. Care nu servea doar la echitaţie.

— Este rece, făcu Alexandra câteva momente mai târziu.

— O vei încălzi…

Pentru un moment, nu se auzi decât zgomotul respiraţiilor lor. Cea a Alexandrei deveni mai rapidă. Cu o voce schimbată, ea spuse brusc:

— Ai dreptate, nu mai este rece. Vrei să o înfig mai adânc?

— Cât de adânc posibil, ordonă Malko.

Îşi imagină mânerul gros din argint introdus în sexul Alexandrei până în pântece.

— Cred că voi juisa, spuse ea brusc.

Bineînţeles, ea se mângâia în acelaşi timp.

— Juisează! spuse Malko, începând să se mângâie cu putere.

Terminară în acelaşi timp.

*

* *

Malko examina pansamentul negru de la gât, în timp ce mobilul său sună. Cel puţin, nu îl durea, deşi nu era foarte plăcut.

Era Charles Jourdan.

— Voi ajunge să cred că aveţi darul previziunii! exclamă americanul cu puternicul său accent ebraic. Vă trimit o maşină.

CAPITOLUL XIII

O serie de fotografii erau expuse pe biroul lui Charles Jourdan, la al doilea etaj al consulatului american. Malko se apropie şi nu remarcă, la prima vedere, nimic interesant.

Vehicule care treceau pe o şosea, în ambele sensuri. Un autobuz oprit, care îmbarca pasageri. După peisaj, părea să fie Cisiordania.

— Ce este asta? îl întrebă pe american.

— Fotografii luate de unul dintre „stringers" explică el, un palestinian care are familia în Statele Unite. Deţine o mică fermă lângă Hebron şi vinde fructe, legume şi pui pe marginea şoselei. Cum el doreşte să ne facă pe plac, i-am încredinţat un mic aparat foto digital pentru a fotografia vehiculele care i se par interesante. Cei care nu ar trebui să treacă pe acolo... Este plasat într-un punct strategic: toţi cei care merg la Hebron sau Kiryat Arba trec prin faţa lui. Îmi dă cardurile de memorie la fiecare două zile, când îmi livrează portocale. Priviţi ce am descoperit.

Pusese degetul arătător pe trei fotografii care arătau acelaşi vehicul, din spate, apoi din faţă. Era imposibil să distingi ce era în interior, căci avea geamurile fumurii. Semăna cu o maşină americană, rar întâlnită în Israel, unde se preferau, de departe, cele japoneze.

— Ce este? întrebă Malko, intrigat.

— Un Cadillac. Sunt foarte rare în Israel. Iar aceasta aparţine unui individ de care noi am vorbit: Isser Serfaty.

Pulsul lui Malko crescu.

— Sunteţi sigur?

— Da, priviţi.

Era fotografia unei plăcuţe de înmatriculare, foarte lizibilă.

— Este numărul maşinii sale.

Fotografia era datată în 03.04.10 5:17 PM.

— Unde mergea?

— La Kiryat Arba. A rămas acolo aproximativ o oră. Am verificat. Alaltăieri, nu era nici o ceremonie care să-i

justifice prezenţa. Am verificat, prin intermediari şi agenda *oficială*, la secretariatul său. Nu a menţionat nici o deplasare în zonă. Oficial, a plecat de la biroul său din Ierusalim pe la ora 4 după-amiaza pentru a merge la medicul său din Hertzliya. Are probleme mari cu spatele.

— Este exact ora la care se afla acolo… remarcă Malko. Nu avea maşină de escortă?

— Doar foarte rar. Cadillacul său este blindat, oferit de Congresul Evreiesc american şi nimeni nu putea prevedea această deplasare.

Malko se duse să ia o cafea de pe măsuţa joasă. Tulburat şi uluit în acelaşi timp. Ca un tip care descoperă o pepită de aur acolo unde aceasta nu ar trebui să se afle…

— Ce concluzie trageţi? întrebă el prudent.

— Că Isser Serfaty a fost să-l vadă pe prietenul său, rabinul Naor Dov, făcu americanul. În fond, aceasta nu este o informaţie de interes: sunt foarte apropiaţi şi se văd regulat. Dar, coincidenţa este uimitoare. A doua zi, eraţi atacat pe acelaşi traseu şi era cât pe-aci să muriţi. Avidgor Bilum este în continuare în comă…

Malko se aşeză, cu picioarele tremurând, ca unul care este anunţat că s-a vindecat peste noapte de cancer. Avea impresia că este descoperit, ca într-un joc de-a v-aţi ascunselea, dar nu îndrăznea încă să o creadă.

— Poate fi o coincidenţă, se hazardă el, făcând pe avocatul diavolului.

Charles Jourdan, care zâmbea rar, surâse timid.

— *Right*. Dar am mai aflat o informaţie. Ieri seară, am luat masa, ca în fiecare săptămână, cu omul meu de contact din Shabak. Cel care se ocupă de colonişti şi de prostiile lor. Ne consultăm adesea.

— V-a vorbit despre Isser Serfaty?

— Nu. Eu i-am vorbit despre atacul a cărui victimă aţi fost. Bineînţeles, era deja la curent şi chiar făcuse nişte verificări. După zvonurile care circulă în mediul coloniştilor, atacul nu ar fi opera palestinienilor, ci a extremiştilor evrei. Chiar în spatele satului Beit Oumma, se află o mică colonie rebelă – câteva clădiri în vârful unui deal – care a provocat deja probleme. Aceştia se deplasează în zonă mai uşor

decât palestinienii.

— Au vizat o maşină cu numere galbene, se miră Malko, care începea să cunoască „codurile” acestei ciudate ţări.

— Conform „sursei” mele, îl corectă Charles Jourdan, s-ar fi înşelat. Ar fi vizat autobuzul din care debarcau pasageri palestinieni…

O eroare de tragere.

— Fac des astfel de chestii?

Un nou zâmbet amar al lui Charles Jourdan.

— Vă amintiţi de Baroukh Goldstein, acel colonist evreu care a deschis focul asupra musulmanilor ce se rugau în Cavoul Patriarhilor la Hebron, omorând 29? Î+++++++++ ++ ++++++++++++++++++++++i venerează memoria şi îl consideră un fel de sfânt, cinstindu-i periodic mormântul.

Un înger trecu, cu Kalaşnikovuri care scuipau flăcări.

Calm, se întoarse către Charles Jourdan.

— Charles, ceea ce urmăriţi să-mi spuneţi este că Isser Serfaty, consilier politic al lui Benyamin Netanyahu, fostul şef al Mossadului, s-ar fi întâlnit cu rabinul Dov pentru ca acesta din urmă să-şi asmuţă nebunii furioşi împotriva mea.

Americanul dădu din cap.

— Cam aşa ceva! confirmă el. Isser Serfaty nu avea nici un motiv alaltăieri să-l viziteze pe Naor Dov. Nu este nici o problemă arzătoare în acest moment în zonă. „Sursa” mea din Shabak este sigură. Povestea cu eroarea de tir nu ţine. Autobuzul nu a avut nici o gaură. Or, aceşti tipi *ştiu* să tragă.

— Iar militarii israelieni care m-au salvat?

— Ei chiar au crezut că era vorba de palestinieni. Se mai întâmplă.

Se lăsă o tăcere lungă. Malko încerca să potrivească piesele puzzleului. Zise:

— Dacă Isser Serfaty s-a lansat într-o astfel de operaţiune, a făcut-o pentru un motiv serios, observă el.

— Bineînţeles, confirmă Charles Jourdan. Se teme. Totuşi, nu este un tip alarmist.

— Se teme de ce?

Americanul arătă cu degetul spre el.

— Dumneavoastră ar trebui să ştiţi… De ce sunteţi atât de mirat? Mossadul a încercat să vă asasineze la Londra, Primiseră ordine. Aici, nu poate sau nu vrea să acţioneze. Această ambuscadă de pe şoseaua cu tuneluri era bine organizată. Dacă ar fi reuşit, nu le mai puteam reproşa nimic israelieni lor, care nu controlează în totalitate Cisiordania.

Malko îşi storcea degeaba creierii, nu vedea de ce se putea speria Isser Serfaty. Pista descoperită de el se oprea la misterioasa Amanda Delmonico care, plecată din Washington la Londra, ajunsese în Israel. Într-o colonie de ultraortodocşi. Chiar dacă logica lui îl suspecta pe Isser Serfaty pentru atentatul de pe şoseaua spre Hebron, nu avea nici o probă împotriva lui. Şi să-l ancheteze pe acest consilier politic era chiar imposibil. Se afla în faţa unui zid din cristal.

— Charles, continuă el. Să admitem că Isser Serfaty este implicat în atentatul din 15 martie împotriva lui Barack Obama. Nu are nimic pe conştiinţă. Dar *cum* i-a putut manipula pe cei din Hezbollah?

— Aceasta este adevărata întrebare, recunoscu americanul.

Liniştea se lăsă din nou, iar Charles Jourdan se uită la ceas.

— Trebuie să ajung la Tel Aviv. Gândiţi-vă. Ne revedem diseară sau mâine.

*

* *

Personalul spitalului Hadassa vorbea perfect engleza, iar Malko nu avu nici o problemă să se facă înţeles, când ceru detalii despre Avidgor Bilum.

— Este la ICU[50], anunţă recepţionera. Pronosticul său vital este minim. Sunteţi din familie?

— Nu, explică Malko, mă aflam împreună cu el când maşina noastră a fost ciuruită pe şoseaua spre Hebron. Chiar şi eu am fost rănit la gât şi la mână.

Pansamentul de pe gâtul său era perfect vizibil.

50 Intensive Care Unit – reanimare.

Atitudinea recepţionerei se schimbă imediat.

— Nemernicii de arabi! bombăni ea. Dacă ar putea, ne-ar omorî pe toţi. Vreţi să-l vedeţi?

— Da.

— Nu poate vorbi. O să vă anunţ la etajul al doilea.

Când ieşi din lift, o infirmieră care semăna cu un soldat american îl întâmpină cu un zâmbet şi îl conduse la camera 223.

— Nu staţi prea mult! ceru ea, mai este deja un vizitator. Şi, oricum, nu puteţi vorbi cu el. Pe curând.

Malko îl văzu mai întâi pe Avidgor Bilum întins pe patul îngust, nemişcat. Capul îi era înfăşurat în pansamente şi nu i se vedeau decât vârful nasului, gura şi bărbia. Tuburi ieşeau în toate direcţiile şi avea câte o perfuzie în fiecare braţ.

Întoarse capul şi zări pe cineva aşezat pe scaunul de la capătul patului.

O brunetă cu părul scurt, care ridică privirea când îl văzu. Fermecătoare, cu trăsăturile obosite de durere, în pantalon şi pulover galben canar. I se adresă în ebraică, iar el îi răspunse în engleză.

— Sunteţi un prieten de-al lui Avidgor? întrebă ea.

— Eram cu el, când maşina noastră a fost atacată! explică Malko.

Privirea necunoscutei se lumină. Brusc, se ridică şi îl îmbrăţişă pe Malko.

— Povestiţi-mi, vă rog! Slavă Domnului, este în viaţă. Sunt Yona, sora sa vitregă.

Malko îi povestise aproape totul, explicând cum Avidgor Bilum îi servea drept intermediar, când infirmiera băgă capul pe uşă.

— Urmează să vină medicul, anunţă ea. Trebuie să plecaţi. Puteţi reveni mâine.

Se conformară şi merseră în parcarea spitalului.

— Trebuie să merg la lucru, zise Yona, dar aş vrea să vă revăd.

— Cu plăcere, acceptă Malko. Pot să vă duc cu maşina?

Firma Avis îi dăduse o Honda nouă, asemănătoare cu prima.

— Da. Lucrez la o agenţie de voiaj pe strada Hillel. O să vă ghidez.

Zece minute mai târziu, o lăsa în faţa unei mici agenţii, la capătul străzii Hillel, în centru. Ea îl întrebă:

— Am putea să ne revedem, să bem un pahar diseară?

— Bineînţeles. Să cinăm, chiar, dacă sunteţi liberă.

Ea ezită.

— Locuiesc la Tel Aviv, trebuie să mă întorc acolo după aceea.

— Veniţi în fiecare zi aici?

— Da, oftă ea. Nu am găsit de lucru acolo. Pot să aranjez să dorm la părinţii mei, aici. Puteţi veni să mă luaţi la ora şapte?

— Cu plăcere.

Asta urma să-l facă să mai uite din gândurile negre…

Porni şi ajunse pe bulevardul Hayyim Azaz, unde se aflau toate clădirile oficiale: Knessetul, Curtea Supremă şi birourile primului-ministru. Era foarte dificil să se orienteze în acest oraş în care se urca şi se cobora fără încetare, cu zeci de sensuri interzise care escaladau colinele, cufundându-se apoi în văi. Construit la întâmplare. Parcuri, fără centru, doar oraşul vechi.

Pe strada Kaplan, unde se aflau birourile primului-ministru, păzite mai ceva ca Fort Knox, era imposibil să staţionezi în altă parte decât în parcări. Nu putu decât să încetinească uşor când trecu prin faţa clădirii galbene.

Întrebându-se cum de a reuşit să-l sperie pe unul dintre cei mai puternici oameni din Israel.

Ar fi dat o aripă a castelului său pentru a afla. Căci, astfel, ar fi înţeles manipularea din spatele atentatului din Washington.

Nu avea decât să aştepte seara pentru a o reîntâlni pe drăguţa Yona.

*

* *

Isser Serfaty, întins direct pe covor, respira adânc şi lent pentru a calma durerea atroce care îi chinuia spatele. Era singura poziţie în care se simţea cât de cât bine. Când mergea la hotel la Ierusalim, neavând timp să treacă pe

acasă pe la Hertzliya, nu dormea niciodată în pat, ci direct pe jos.

Toţi rabinii din Israel se rugaseră pentru spatele său, dar fără nici un rezultat.

Auzi ciocănind la uşă şi strigă să intre.

Sarah, secretara sa, nu păru deloc mirată să-l vadă în această poziţie, frecventă la el.

— Şoferul dumneavoastră întreabă când aveţi nevoie de el.

— Imediat ce voi reuşi să mă ridic, făcu Isser Serfaty cu o grimasă de durere.

Secretara îl ajută să se ridice, apoi să-şi îmbrace sacoul, iar el se clătină până la lift. Abia în maşina sa, cu scaune special modelate pentru el, se simţi ceva mai bine.

— Mergem la Netanyah, zise el, îţi voi spune eu pe unde.

Aveau de mers două ore, chiar şi conducând cu viteză. Netanyah era la nord de Tel Aviv, pe malul mării. Şoferul porni cu viteză în virajele lungi de la ieşirea din Ierusalim, printre camioane şi nenumărate maşini.

Apoi, autostrada era mult mai dreaptă. Isser Serfaty încerca să dormiteze. Se trezi tresărind, cu puţin înainte de Tel Aviv şi îi zise lui Uri, şoferul său:

— O iei prin Ayalon, ca să câştigăm timp.

Autostrada care mergea direct spre nord.

Isser Serfaty îşi aprinse o ţigară, încercând să se destindă. Era furios pe sine, dar ştia că, atunci când comiţi o mică greşeală, uneori poţi plăti foarte scump…

O jumătate de oră mai târziu, îi zise şoferului:

— Intră pe direcţia spre Netanyah.

Acesta se supuse. Era mult mai vesel decât Tel Avivul, cu bulevardele cochete mărginite de vegetaţie şi, în fundal, Mediterana. Vara, tot Israelul se îngrămădea acolo. Şoseaua era mărginită de mici grupuri de imobile moderne şi câteva centre comerciale.

După trei kilometri, Isser Serfaty îi zise şoferului:

— Fă la dreapta şi apoi opreşte în parcarea din faţa centrului comercial.

Era un cartier rezidenţial cu un modest *shopping center* care forma colţul a două bulevarde.

Isser Serfaty îl ocoli pe jos şi ieşi de cealaltă parte, pentru a ajunge la terasa unei mici cafenele, invizibilă din locul de unde parcase. O singură masă era ocupată de un bărbat la vreo patruzeci de ani, foarte brunet, cu trăsături grase. Fără cravată, în jeans, sacou din pânză.

O ţinută foarte israeliană…

Nu se purtau cravate decât la ceremoniile oficiale. Israelul îşi amintea că, la început, era un stat socialist antiburghez.

Bărbatul se ridică şi îl îmbrăţişă pe Isser Serfaty.

— *Shalom*!

— *Shalom*, Dan! răspunse cu căldură consilierul politic al primului-ministru. Comandă-mi un pahar cu lapte.

Nu bea niciodată alcool. Bărbatul căruia îi spusese Dan se duse în interiorul restaurantului şi reveni cu un pahar cu Coca Cola şi unul cu lapte. Părea intrigat de vizita surpriză a lui Isser Serfaty.

Băură puţin, apoi Dan întrebă:

— Este ceva nou?

— Posibil, făcu enigmatic Isser Serfaty. Văzând expresia neliniştită din ochii interlocutorului său, se grăbi să adauge:

— Nu te nelinişti. O să se aranjeze lucrurile. Ceea ce nu-l linişti pe tipul brunet. Pentru ca un om atât de ocupat ca Isser Serfaty să-şi facă timp să vină până la Netanyah în mijlocul zilei, era nevoie de un motiv grav. Foarte grav, chiar.

CAPITOLUL XIV

Cinară la restaurantul japonez de pe strada Joseph Rivlin, singurul loc unde aveau mâncare comestibilă pe o rază de un kilometru. Slavă Domnului, Yona nu mânca neapărat cuşer. Se schimbase, arborând o fustă mini şi cizme, ceea ce era culmea eleganţei în această ţară. Femeile nu se machiau, se îmbrăcau ca nişte animale şi purtau în general bascheţi.

Străduindu-se să uite de condiţia lor feminină. O amintire a celor doi ani de serviciu militar.

Tânăra israeliancă îl ascultase atentă pe Malko, care se dăduse drept un anchetator din partea Naţiunilor Unite, ceea ce-i permitea să povestească despre călătoriile sale. Yona oftase.

— Noi, israelienii, nu putem călători prea mult. Multe ţări nu sunt sigure. Înainte, mergeam în Kenya, dar acum, arabii din Al Qaida ne urmăresc şi acolo. Rămân Europa, India, Asia sau Maroc.

Malko se uită discret la ceasul Breitling.

— Vreţi să beţi un pahar?

— Da, să mergem la Gent.

O terasă imensă, plină ochi, foarte veselă, cu muzică de la o discotecă de peste drum, iar în faţă un vânzător de *kipa* şi narghilea. Malko o trăsese de limbă pe Yona în privinţa convingerilor sale religioase şi descoperise că era opusul fratelui ei vitreg.

— Nu aş putea trăi la Ierusalim, oftă ea, cu toţi aceşti „bărbaţi în negru". Alaltăieri, eram la Mea Sharim[51] şi m-am intersectat cu un credincios. Şi-a pus mâna în faţa ochilor ca să nu mă vadă! Totuşi, aveam o ţinută „modestă" şi capul acoperit. Tel Avivul este mult mai plăcut! Poţi face orice.

Într-o oră, era la al treilea Mojito, iar obrajii i se îmbujoraseră. În cele din urmă, era destul de sexy cu bustul ei mic, fundul cambrat şi nasul cârn.

---

51 Cartierul evreilor ortodocşi.

Yona se uită deodată la ceas şi tresări.

— S-a făcut târziu! Trebuie să mă întorc la Tel Aviv.

— E groaznic de departe! exclamă Malko.

— Oh, la ora asta, merge. O oră, nu mai mult. Mâine dimineaţă va trebui să mă trezesc la ora şase…

— De ce nu rămâneţi la Ierusalim?

Ea întoarse capul spre el, sincer mirată.

— Şi unde să dorm?

— Vă pot lua o cameră la American Colony, sugeră el.

Yona căscă ochii mari.

— Sunteţi nebun! E foarte scump. Cel puţin şase sute de shekeli. Cu o asemenea sumă, mă pot îmbrăca un an de zile… Nu aveţi o cameră?

— Ba da, bineînţeles.

— Ei bine, atunci, dacă nu vă deranjează, pot dormi cu dumneavoastră. În armată, am dormit frecvent cu camarazii mei. Dar nu voiam să vă deranjez.

Lumea era întoarsă cu susu-n jos…

— Deloc, o asigură Malko, cuprins simultan de un râs nebun şi un început de excitare.

— Atunci, să mergem, altfel, o să beau prea mult.

Deja, părea excesiv de veselă, fredonând în maşină. Când descoperi camera, făcu ochii mari.

— Este minunat!

— Vreţi să faceţi un duş? îi propuse Malko.

— Oh, da.

În timp ce ea se ducea în baie, el se întinse şi deschise televizorul pe CNN. Yona reapăru, înfăşurată într-un halat al hotelului şi exclamă:

— Parcă sunt în luna de miere! Când îi voi spune prietenului meu…

Malko se duse la rândul lui în baie, iar când ieşi, Yona se uita la televizor, dar nu mai avea halatul pe ea. Sânii ei mici cu sfârcuri roz se iveau de sub cearşaf, iar ea nu părea să realizeze.

Malko îşi păstrase slipul, iar ea îi aruncă o privire piezişă.

— Sunteţi bine făcut pentru vârsta dumneavoastră…

Era totuşi un compliment spus din suflet. Când ea se mută ca să-i facă loc în pat, zări rapid triunghiul unui chilot

negru, foarte cuminte.

Nici măcar un string…

Privirile lor se întâlniră şi rămaseră unite, iar Yona întrebă cu o voce aproape timidă:

— Vreţi să facem dragoste?

Înainte ca Malko să apuce să răspundă, ea exclamă aproape dintr-o suflare:

— Şi eu, dar este ceva care mă deranjează.

— Nu ne cunoaştem suficient? întrebă Malko.

Yona izbucni în râs.

— Oh, nu, am mai făcut deja dragoste cu tipi pe care îi cunoşteam şi mai puţin… Dar dumneavoastră nu sunteţi evreu…

Era atât de neaşteptat, încât el izbucni în râs.

— Este o crimă?

— Nu, bineînţeles. Am o grămadă de prietene care au făcut dragoste cu *goys*. Dar mi-e un pic teamă. Trebuie să fie diferit…

De această dată, Malko se decise să apere reputaţia *goys*.

— Este şi mai bine! afirmă el.

Cinci minute mai târziu, micul chilot negru era aruncat departe, iar Yona se lăsa mângâiată suspinând. Dădu brusc la o parte cearceaful, descoperind sexul excitat al lui Malko.

— Nu sunteţi circumcis! făcu ea. Înseamnă că nu are acelaşi gust…

Ca să nu o lase nelămurită, o luă uşor de ceafă şi îi coborî capul spre abdomenul său. Arătând foarte repede că nu aprecia doar mădularele circumcise, trebui să o oprească pentru a nu se elibera în gura ei. Îl aştepta deja, cu picioarele larg desfăcute. Se dezlănţuiră cu entuziasm. Yona se mişca furioasă, întâmpinându-i mişcările de penetrare. Cum ea începuse să vorbească în ebraică, el nu înţelegea mai nimic.

Deodată, Yona îl cuprinse cu braţele de spate, apăsându-l peste ea. Ceea ce avu ca efect declanşarea instantanee a orgasmului.

Imediat, Yona sări din pat şi se duse la baie; goală, era foarte plăcută la vedere, iar Malko regretă că nu îi încercase

şi sfincterul dintre fesele rotunde. Poate cu altă ocazie…

Stinse televizorul, iar Yona, când se întoarse, se culcă la celălalt capăt al patului, ghemuită.

Avea senzaţia că dormise mult când se trezi şi realiză că patul era gol. Crezând că tânăra israeliancă se dusese să-şi satisfacă o nevoie fiziologică, nu se miră. Totuşi, nu era lumină în baie.

Deodată, auzi un fel de zumzăit, care venea din fundul camerei. Se ridică din pat şi, la lumina becurilor de afară, zări o formă întinsă pe canapea.

Descoperi atunci sursa zumzăitului când acesta din urmă se opri brusc, iar în acelaşi timp se auzi un ţipăt ascuţit.

După câteva minute de linişte, tânăra se întoarse în pat. Lipită strâns de Malko, zise în şoaptă:

— Nu mă despart niciodată de vibrator. Când fac prima dată dragoste cu un bărbat nou, rareori am orgasm. În plus, faptul că tu nu eşti evreu m-a tulburat oarecum. Noapte bună!

*

* *

Maiorul Dan Yahel nu reuşea să adoarmă. Se despărţise de Isser Serfaty de aproape zece ore şi, totuşi, cuvintele lui continuau să-i răsune în cap. Cu vocea lui blândă şi clară, consilierul lui Benyamin Netanyahu îl anunţase un lucru oribil.

Îl minţise!

Minţise în privinţa unui lucru esenţial, în ochii ofiţerului din cadrul Aman[52].

Dan Yahel îl cunoscuse pe Isser Serfaty cu ani în urmă, când acesta conducea Mossadul şi căuta să recruteze ofiţeri „siguri” din punct de vedere psihologic, care să accepte să meargă să lucreze în străinătate, într-una dintre „bazele” „Institutului”.

Dan Yahel declinase oferta, căci nu dorea să trăiască în străinătate. Se simţea aiurea acolo.

Adevărul e că se simţea bine doar în Israel.

Sabra[53], era un religios convins, naţionalist. În timpul

52 Serviciul Israelian de Informaţii Militare (n. trad.)

53 Născut în Israel.

evacuării coloniştilor din Fâşia Gaza, ordonată de Ariel Sharon, refuzase să participe, în calitate de ofiţer de informaţii al Tsahal, la o evaluare psihologică menită să „ţintească” coloniştii evrei susceptibili să se opună cu forţa acţiunii armatei israeliene.

Rămas în legătură cu Isser Serfaty care îi aprecia credinţa în Israel, îi împărtăşise acestuia decizia, iar Isser Serfaty îl felicitase călduros.

Cei doi bărbaţi rămăseseră mereu în relaţii apropiate de pe vremea când Dan Yahel refuzase oferta de a lucra în Mossad.

Legaţi de afinităţile lor religioase.

Într-o zi, Isser Serfaty îl dusese pe ofiţerul din cadrul Aman la Kiryat Arba, pentru a-l prezenta rabinului Naor Dov. Dan Yahel fusese extrem de flatat şi îl vizita periodic de atunci pentru rugăciuni şi explicaţii din Tora. Era impresionat de convingerile naţionaliste ale rabinului Dov, care, în ochii săi, nu păreau chiar deloc extremiste.

În cursul întâlnirilor sale cu Isser Serfaty, acesta din urmă îl întreba adesea de activităţile sale în cadrul Aman. Bineînţeles, Dan Yahel nu îi ascundea nimic. Astfel, îi explicase că, din 2005, coordona „surse” libaneze, membri ai Hezbollahului, care făceau parte din reţeaua creată în 1982, în timpul ocupaţiei israeliene din sudul Libanului.

Mossadul, de fapt, nu lucra în Liban, zonă lăsată în responsabilitatea Amanului.

Maiorul Yahel îşi „dirija” sursele libaneze în cadrul întâlnirilor organizate în capitalele europene unde se puteau vedea discret. Obţinând informaţii preţioase sau organizând eliminarea fizică a şefilor din aripa militară a Hezbollahului.

Pentru comunicaţii, utiliza telefoane portabile criptate şi Internetul, aşa cum lucrau şi ceilalţi ofiţeri din departamentul Liban al Amanului.

Graţie SMS-urilor criptate, avea posibilitatea să trimită numeroase informaţii, într-un timp foarte scurt, fără un risc prea mare de interceptare.

Bineînţeles, Isser Serfaty ştia toate acestea, căci Dan Yahel nu avea secrete faţă de el.

Viaţa profesională a acestuia din urmă se schimbase

radical în urmă cu un an. După o vizită la rabinul Dov, Isser Serfaty îl dusese pe maior să cineze într-un restaurant cuşer din Ierusalim. Iar acolo îi împărtăşise un secret de stat.

Un plan destinat să salveze Israelul de un holocaust nuclear. Ca majoritatea israelienilor, maiorul Yahel considera Iranul ca inamicul nr. 1 al statului israelian, care visa să nimicească Israelul şi pe locuitorii săi.

Or, nu ştia că guvernul israelian, deşi dispus să reacţioneze oricând la cel mai mic atac, era legat de mâini şi de picioare în privinţa Iranului, din cauza vetoului american, peste care Israelul nu putea trece. De fapt, toate simulările efectuate de Pentagon, cu privire la atacarea Iranului de către Israel, se terminau invariabil cu o catastrofă, politică sau militară.

Isser Serfaty îi împărtăşise maiorului Yahel un plan machiavelic pentru a îndepărta pericolul, fiindcă-i permitea să inverseze datele problemei, declanşând fulgerul american împotriva Iranului, respectiv lăsând Israelul în afara problemei.

Cireaşa de pe tort, dacă planul reuşea, era că Statele Unite urmau să se alinieze neapărat poziţiilor celor mai dure ale Israelului.

Dan Yahel sorbise cuvintele lui Isser Serfaty şi înţelesese imediat de ce îi vorbea despre acest plan. Pe neaşteptate, el propusese:

— Pot, eventual, să găsesc pe cineva potrivit, dar va lua ceva timp.

— Nu contează, răspunsese Isser Serfaty. Eşti singurul în care am încredere pentru a ne ajuta să salvăm Israelul.

Când se despărţiseră, consilierul lui Benyamin Netanyahu îl pusese să jure că va păstra tăcerea absolută cu privire la discuţia lor. Dan Yahel înţelesese că era punctul obligatoriu de trecere pentru manipularea imaginată de Isser Serfaty.

Îi trebui seră mai multe luni pentru a-şi convinge „sursa” din sânul Hezbollahului. Şi, de asemenea, mulţi bani. Personajul libanez al manipulării ceruse cinci sute de mii de dolari, în două tranşe.

Bineînţeles, nu se punea problema să ia aceşti bani din bugetul Amanului, calculat până la ultimul shekel. Dar,

prevenit, Isser Serfaty îi dăduse maiorului Yahel codurile care îi permiteau să extragă până la un milion de dolari dintr-un cont al unei bănci singaporeze.

Libanezul îi mai ceruse maiorului Yahel şi promisiunea absolută de a-l elimina fizic pe singurul om din Hezbollah care ar fi avut posibilitatea să-l demaşte.

În toată această perioadă, Isser Serfaty şi Dan Yahel se văzuseră adesea. Între patru ochi sau împreună cu rabinul Naor Dov.

Acesta din urmă părea să fie la curent, căci, din cuvintele cu subînţeles, îl felicitase pe Dan Yahel pentru angajamentul său faţă de Israel. Ceea ce îi întărise convingerea că participa la o operaţiune decisă la cel mai înalt nivel din stat.

Cunoscând apropierea dintre Benyamin Netanyahu şi Isser Serfaty, nu era nimic de mirare.

Punerea banilor la dispoziţie îi întărise şi mai mult convingerea lui Dan Yahel.

Faptul că o asemenea operaţiune era învăluită în secretul cel mai absolut i se părea la fel de normal.

Când avusese loc atentatul asupra lui Barack Obama, Dan Yahel debordase de mândrie. Se întâlnise cu Isser Serfaty şi rabinul Dov pentru o lungă rugăciune de mulţumire faţă de Dumnezeu, care era, în cele din urmă, de partea Israelului.

Bineînţeles, superiorii săi nu ştiau nimic şi chiar îl însărcinaseră să înceapă o anchetă, prin intermediul surselor sale libaneze, referitor la acest caz.

Conform promisiunii sale, organizase lichidarea cerută de „sursa” sa şi îi virase a doua parte a sumei convenite.

Nu mai avea decât să aştepte „jackpotul”: reacţia americană care i-ar fi sudat definitiv pe cei doi aliaţi. Când Isser Serfaty îl sunase, era convins că o făcuse pentru a-i anunţa o veste bună: o intervenţie americană iminentă.

Degeaba, întâlnirea se transformase în coşmar.

Mai întâi, Isser Serfaty îi adusese la cunoştinţă că partea pe care o organizase el, adică recrutarea unei surse din Casa Albă, conţinuse un „punct slab”. Unul grav chiar, căci FBI şi apoi CIA declanşaseră urmărirea persoanei care

transmisese, la cererea lui Isser Serfaty, informaţii vitale pentru cei trei kamikaze care trebuiau să se prăbuşească pe peluza Casei Albe.

Maiorul Yahel nu-i cunoştea numele, ştiind doar că era vorba de o evreică ultra practicantă, ce aparţinea „reţelei" rabinului Naor Dov.

Dan Yahel fusese cel care transmisese, prin intermediul „sursei" sale din Hezbollah, numărul de telefon din SUA al lui Nassir Moussawi, responsabilul reţelei americane a organizaţiei, pentru ca „recruta" lui Isser Serfaty să poată transmite informaţia de care avea nevoie pentru a lovi Casa Albă la momentul oportun.

În această privinţă, totul mersese perfect.

Apoi, când Isser Serfaty îl anunţase că CIA ancheta acum în Israel posibile legături cu atentatul din 15 martie, fusese cuprins de ameţeli.

Şi, totodată, înspăimântat, căci consilierul lui Benyamin Netanyahu declarase că situaţia se agrava, iar Dan Yahel ar putea eventual să fie interogat de către Shin Beth.

Desigur, era suficient să invoce apărarea secretului de stat pentru a nu răspunde, dar era neplăcut.

Lovitura de graţie venise la finalul conversaţiei, când remarcase, sigur pe el:

— Primul-ministru poate bloca această anchetă, fiindcă am acţionat la ordinele lui.

Se lăsase o tăcere lungă. O tăcere foarte lungă. Şi, chiar înainte ca Isser Serfaty să deschidă gura. Dan Yahel ştia ce urma să spună acesta.

— Nu, recunoscuse cel din urmă, nu am acţionat din ordinele lui, chiar dacă era pentru apărarea Israelului. El este cel care îmi cere socoteală. Nu trebuie, sub nici un pretext, ca această treabă să iasă la iveală. Pagubele produse ţării noastre ar fi iremediabile. Deci, dacă ajunge vreodată ancheta până la tine, trebuie să negi totul. Absolut totul.

Cuvintele şuierau în capul maiorului din Aman, ca şi cum ar fi fost gloanţe. Să nege era relativ uşor. Bineînţeles, nu făcuse nici un raport scris al ordinelor pe care le transmisese trădătorului din Hezbollah.

La finalul conversaţiei cu Isser Serfaty, maiorul Dan Yahel avea în faţa ochilor o dovadă orbitoare: fără să vrea, trădase interesele ţării sale. Agitaţia lui Isser Serfaty arăta cât de gravă era situaţia.

Încercase atunci să-şi amintească dacă acesta din urmă îi spusese explicit că acţiona la ordinele lui Benyamin Netanyahu. Imposibil: discuţiile lor erau mereu sinuoase, cu subînţelesuri şi aluzii.

În ajun, la micul bar discret unde se întâlniseră, nici măcar nu dusese Coca Cola la buze, când Isser Serfaty îl părăsise, promiţându-i să-l ţină la curent cu evoluţiile situaţiei pe o notă optimistă: erau 99 la sută şanse ca Dan Yahel să nu fie nevoit să răspundă de nimic.

Doar că maiorul din Aman ştia că Isser Serfaty era un mincinos notoriu, ca şi Benyamin Netanyahu. Îi vedea foarte bine cum s-ar pune de acord pe la spatele lui pentru a-l scoate pe el vinovat.

O poveste plauzibilă.

Un ofiţer cam prea întreprinzător care organizează o operaţiune, la fel ca Yigal Amir care hotărâse „singur-singurel”, de capul lui, să-l asasineze pe Yitzak Rabin…

Închisoarea nu-l speria, dezonoarea da. Maiorul Yahel se ridică încet şi o privi îndelung pe soţia sa care dormea. Era obişnuită să-l vadă lucrând până la ore târzii şi nu-l mai aştepta să adoarmă împreună de mult timp.

Ieşi din camera lor şi închise uşor uşa, apoi se duse în biroul său unde luă, din primul sertar din stânga, pistolul de serviciu, un Desert Eagle 357 Magnum. Cu mâinile pe birou, adresă o lungă rugăciune lui Dumnezeu, încredinţându-i soarta.

Apoi, aproape fără să se gândească, puse capătul ţevii sub bărbie şi apăsă cu un deget ferm pe trăgaci.

CAPITOLUL XV

— Ce mai este nou? întrebă Malko, după ce dăduse mâna cu Charles Jourdan.

Americanul făcu un gest evaziv.

— De ieri, nu s-a întâmplat mare lucru. Radioul militar tocmai a anunţat sinuciderea unui ofiţer, un maior. Depresie nervoasă. Se întâmplă uneori. Unii idealişti ai sionismului nu se mai pot comporta ca armată de ocupaţie. Dumneavoastră?

— Nimic, mărturisi Malko.

O condusese galant pe Yona la biroul ei şi îi luase numărul de telefon. Dar părea o aventură fără perspective. Israelianca avea un prieten, iar Malko nu era decât un tip aflat în trecere.

Pe plan operaţional, de la ea nu aflase nimic ce nu ştia şi el. Peste tot, dădea de fundături. Avidgor Bilum risca să nu-şi mai revină niciodată şi, fără el, îi era imposibil să pătrundă în universul coloniştilor evrei.

Nu vedea cum să continue ancheta. Ştia că fusese foarte aproape de a descoperi ceva. Dar stridia se închisese la loc. Trecuse aproape de adevăr fără să reuşească să-l prindă.

Charles Jourdan îi întrerupse meditaţia.

— O să trec pe la Aman pentru a le prezenta condoleanţe, zise el. Sunt în relaţii bune cu nr. 2 de la ei. Schimbăm adesea informaţii despre Liban. Lucrează destul de bine acolo şi au un rezervor bun de „surse”: toţi foşti membri ai armatei din sudul Libanului, miliţia lor. Plus druzi şi libanezi mereu avizi să facă rost de bani... Vreţi să luăm masa?

— Unde?

— E vreme frumoasă. În patioul de la American Colony.

*

* *

Isser Serfaty fusese surprins. Secretara sa îi anunţase decesul maiorului Dan Yahel, chiar înainte de a fi făcut public. Consilierul primului-ministru înţelesese imediat.

Cu o singură temere: lăsase maiorul Dan Yahel un bilet de adio care să explice gestul său?

Cinci minute mai târziu, îi telefonase şefului Informaţiilor Militare care îl cunoştea bine pe Dan Yahel. Şi el era şocat.

— Nu înţelegem gestul său! îi mărturisi el lui Isser Serfaty. Era la biroul său ieri, a plecat destul de târziu, pe la şapte. Părea normal. Soţia lui ne-a anunţat astăzi pe la ora şase dimineaţa. Tocmai îl găsise în biroul său. Îşi trăsese un glonţ în cap, erau bucăţi de creier până pe tavan. Nu auzise nimic. Este şocată.

— Nici o explicaţie? Nu a lăsat nici un bilet? reuşi să întrebe cu o voce calmă Isser Serfaty.

— Nu s-a găsit nimic. Nici măcar pentru soţia sa. Doar să nu fi trimis vreo scrisoare ieri seară, dar m-ar mira. Nu era genul care să se adreseze presei.

— Nu aveţi nici o idee...

— Nici una, mărturisi generalul Eytan. Am scos dosarul său. Un ofiţer fără reproş, conştiincios, patriot, muncitor. Desigur, era clasat drept un ultrareligios şi ceruse să nu fie niciodată implicat în operaţiuni privind coloniile. Dar, oricum, nu era treaba lui. Nu înţeleg, nu pare să fi fost ceva premeditat. Am verificat în dosarul său medical şi nu lua nici un drog. Este un mister.

— Dumnezeu să-l ierte! oftă Isser Serfaty.

Oarecum uşurat.

— Îl îngropăm mâine dimineaţă la Hertzliya, anunţă generalul Eytan.

— Voi încerca să vin, promise Isser Serfaty.

Ştiind că nu o va face. Prezenţa sa risca să ridice anumite întrebări. În schimb, se decise să-l viziteze pe rabinul Dov. *Trebuia* să ştie ce se petrecuse. În forul său interior, îl admira pe Dan Yahel. Ofiţerul nu dorise să provoace probleme ţării sale. Merita respect.

În acelaşi timp, moartea sa punea capăt oricărei anchete. Cum nu lăsase nici o urmă scrisă a manipulării sale, dusese secretul în mormânt.

Pentru binele Israelului.

*

* *

La masa din dreapta celei la care stătea Malko, managerul italian al hotelului flirta cu două femei, italience şi ele. Mamă şi fiică. Aceasta din urmă era arhetipul femeii romane împlinite, cu câteva kilograme în plus, dar foarte apetisantă. Un pulover foarte fin din mătase neagră îi sublinia bustul greu. Purta ciorapi negri, ca o credincioasă practicantă, iar râsul ei strident făcea să tremure pereţii! Malko îi surprinsese privirea de două sau trei ori, iar ea îşi încrucişase picioarele într-un mod prea natural pentru a fi sincer.

— Nu am întârziat prea mult?

Charles Jourdan era mereu de o politeţe exagerată. Se aşeză în faţa lui Malko şi îşi aprinse o ţigară. Mereu impasibil. Malko abandonă cu regret cucerirea italiencei.

— Vizita dumneavoastră a fost fructuoasă?

— Nu prea! recunoscu şeful staţiei CIA. Desigur, Ben m-a primii amabil, dar nu mi-a spus mare lucru. Nimic altceva în afară de faptul că ofiţerul, Dan Yahei, aparţinea de Aman şi lucra pe spaţiul Liban.

— Pe Hezbollah? se interesă imediat Malko, ciulind urechile.

— Probabil, dar a fost evaziv; sunt foarte prudenţi.

— Şi despre cauza sinuciderii?

— Nimic. Nici o explicaţie. Surmenaj. Nu avea probleme în familie, nici cu banii. Nu înţelege nimeni nimic şi par sinceri.

Malko simţea totuşi cum îi creşte adrenalina.

— Nu există vreo cale să aflu mai multe despre ce făcea acest ofiţer?

Charles Jourdan dădu din cap.

— Nu prin intermediul lor. Sunt muţi ca nişte peşti. Credeţi că ar putea avea vreo legătură cu cazul dumneavoastră?

— Sunt obligat să verific totul, recunoscu Malko. Au loc frecvent sinucideri în armată?

— Nu, sunt foarte rare. Ofiţerii preferă să-şi dea demisia când nu sunt de acord cu ceea ce li se cere.

— Aş vrea să aflu mai multe despre acest maior. Nu aveţi nici o sursă?

Charles Jourdan ezită.

— Ba da, poate. Un fost militar care acum este jurnalist la *Haaretz*, cel mai mare cotidian de stânga. Yossi Milton. El se ocupă de domeniul Informaţii în ziar. I-am cerut frecvent analize, din surse „deschise”, bineînţeles. Ştie multe lucruri. Dar degeaba, că nu pot merge să-l întâlnesc, iar el nu va discuta la telefon. Trebuie să stau după nişte senatori din Comisia de Apărare care vor să vadă Cisiordania.

— Pot merge eu să mă întâlnesc cu el, din partea dumneavoastră?

— De ce nu?

Îl sună pe jurnalist şi se lansă într-o conversaţie în ebraică.

— Yossi vă aşteaptă la ora trei în faţa teatrului Habima, la Tel Aviv. Acesta este numărul lui, dacă vă rătăciţi.

*

* *

Malko se rătăcise.

Se afla în partea de nord a oraşului Tel Aviv, populat mai mult de palestinieni-israelieni, cu mici magazine, străduţe înguste. Întrebă un şofer de taxi care nu vorbea decât ebraică şi se resemnă să-l sune pe Yossi Milton.

Jurnalistul israelian încercă să-i explice şi, în cele din urmă, îi dădu un nou loc de întâlnire: Beit Hacafe, pe strada Brosdski, nr. 17. Cu harta oraşului în faţă, Malko nu avea cum să se piardă.

Găsi uşor strada Brosdski, o arteră liniştită mai la nord şi parcă maşina. Beit Hacafe era un bar-restaurant, mai retras, lângă Discount Bank. Abia intrase, că un bărbat înalt, aşezat la o masă de lângă intrare, îi făcu un semn amical. Înalt, părul grizonat tuns scurt, faţa ridată, o privire vioaie, îmbrăcat ca majoritatea israelienilor, adică complet neîngrijit.

— Malko? întrebă el.

— Cum m-aţi recunoscut?

Israelianul arătă cu degetul spre gâtul lui.

— Aveţi cravată. La Tel Aviv, nici o persoană normală nu poartă cravată, decât dacă vrea să se deghizeze…

Tocmai sorbea un whisky, iar privirea pătrunzătoare nu-l

scăpa pe Malko.

— Charles mi-a spus că lucraţi în acelaşi domeniu?

— Da.

— Ce căutaţi în Israel?

— Oh, este o misiune de rutină, pretinse Malko. Pentagonul încearcă să afle procentul de militari apropiaţi sau foarte apropiaţi de extremiştii religioşi. Cum Charles este aglomerat, am fost nevoit să fac o deplasare în frumoasa dumneavoastră ţară.

Yossi Mii ton schiţă un zâmbet.

— Ei bine, veţi putea scrie că sunt cu unul mai puţini decât ieri.

— Ah, bun! Cine?

— Tipul care s-a sinucis. Maiorul Dan Yahel. Nu era un nebun furios, dar nici departe. Refuzase, când era în Gaza, să coopereze la evacuarea coloniştilor. Îl vizita frecvent pe nebunul de Naor Dov, rabinul din Kiryat Arba.

Malko avu impresia că i se turna miere pe gât! Era nesperat.

— Acest maior era un extremist religios? Şefii lui ierarhici nu-i spuneau nimic?

Yossi Milton izbucni în râs.

— Dacă ar fi să golim armata de toţi tipii care gândesc ca el, ar trebui să angajăm druzi. Nimeni nu ştie exact câţi ortodocşi sunt în Tsahal, sau chiar şi în Mossad, dar sunt numeroşi. Oricum, în acest domeniu, nu îl deranja.

— Ce domeniu?

— „Ţinea legătura” cu un anumit număr de „surse din Hezbollah”.

Malko l-ar fi sărutat pe gură.

— Cum aţi aflat-o? întrebă el.

Yossi Milton zâmbi modest.

— Este treaba mea: încerc să-i urmăresc pe ofiţeri începând de la gradul de maior în sus. Pentru a le comenta cariera, mutările, micile poveşti, cam aşa ceva.

— L-aţi mai întâlnit?

— O dată sau de două ori, la cocktailuri. Era un tip taciturn, care nu v-ar fi spus nici măcar cât este ceasul, atât de suspicios era. Tot ceea ce ştiu este că Amanul îl

considera unul dintre cei mai buni cunoscători ai Hezbollahului, unde avea mai multe surse.

Malko îi sorbea literalmente cuvintele. Această sinucidere banală avea toate şansele să devină o piesă de rezistenţă a anchetei sale.

— Se ştie de ce s-a sinucis? întrebă el.

Yossi Milton scutură din cap.

— Nimic. Este beznă totală. Mi s-a spus că a fost un motiv personal, că nu avea nici o legătură cu viaţa sa profesională. Evident, armata nu are chef să dea vreun comunicat în acest sens.

— Dar aveţi şi sursele dumneavoastră? insistă Malko.

— Da, dar sunt mute. Fie nu ştiu nimic, fie au primit ordine să nu vorbească nimic. Poate că se va afla adevărul, într-o zi…

— Şi opinia dumneavoastră personală?

— Nu am nici o opinie, mărturisi Yossi Milion. Nu îl cunoşteam suficient. Poate este ceva legat de vreo femeie. Nu de bani, căci avea o viaţă fără probleme. Un apartament în Hertzliya, o maşină şi nu călătorea în străinătate decât pentru treburi de serviciu.

Malko înţelese că nu va mai scoate nimic în plus de la jurnalistul israelian. Sursele „deschise” au limitele lor. Această sinucidere îl intriga: erau prea multe coincidenţe.

— Îl cunoaşteţi pe rabinul Naor Dov? întrebă el.

Israelianul zâmbi.

— Cine nu-l cunoaşte?

— Ce părere aveţi despre el?

— Este un extremist religios ca mulţi alţi rabini. Sunt convinşi că Dumnezeu a dat Palestina evreilor şi că arabii nu pot face nimic. Un om periculos, căci este capabil să influenţeze persoane fragile. Ca tânărul care l-a asasinat pe Rabin, Yigal Amir. Naor Dov lansase o adevărată *fatwa* împotriva lui Rabin.

— Se pare că a lansat una şi împotriva lui Barack Obama, după discursul său de la Cairo…

— A spus-o! recunoscu Yossi Milton zâmbind, dar nu are prea mare importanţă: nu poate face nimic împotriva Americii. Şi, fără americani, palestinienii l-ar fi tăiat de mult

timp în bucăţi. OK, trebuie să mă întorc la redacţie. Spuneţi-i lui Charles că vin la Ierusalim săptămâna viitoare. Vom putea mânca împreună dacă încă mai sunteţi acolo...

— Apropo, mai insistă Malko, când va fi înmormântarea maiorului?

— Mâine, cred, la cimitirul din Hertzliya. O ceremonie discretă, unde nu cred că voi trimite pe cineva. Dacă vreţi să mergeţi, este la ora zece.

*

* *

— De ce vreţi să mergeţi la această înmormântare? se miră Charles Jourdan. Nu vor fi decât familia şi nişte militari. Nu aveţi nici o şansă să obţineţi nici cea mai mică informaţie.

— Din conştiinciozitate, răspunse Malko. După ceea ce mi-a spus prietenul dumneavoastră, Yossi, sunt convins că maiorul Dan Yahel are legătură cu ancheta noastră. Este veriga care lipseşte dintre israelieni şi Hezbollah. Dacă acesta din urmă a putut fi manipulat, este posibil să fi fost prin intermediul său. Era exact treaba lui.

Americanul aprobă din cap.

— Vă cred, dar nu veţi avansa nici cu un milimetru, mergând la această înmormântare. În plus, dumneavoastră nu vorbiţi ebraică. Vă veţi face remarcat ca o muscă într-un castron cu lapte. Şi, privitor la tot ce înseamnă Tsahal, israelienii sunt repede dispuşi să reclame un caz de spionaj.

— Charles, făcu Malko, m-am gândit că aţi putea să mă însoţiţi. În calitate de membru al CIA, puteţi veni să prezentaţi condoleanţele dumneavoastră unui omolog.

Charles Jourdan se strâmbă.

— Este cam tras de păr. Nu era un prieten. Dar, dacă credeţi că vă poate fi de folos, OK, să mergem. Vă voi anunţa. În fine, cunoaşteţi Hertzliya. O să mă interesez de ora înmormântării.

Dar gestul va fi prost văzut.

*

* *

Un vânt uşor care sufla dinspre Marea Mediterană mătura micul cimitir din Hertzliya, aducând câţiva nori. Nu era

decât un mic grup adunat în jurul rabinului care citea *kaddish*, rugăciunea morţilor.

Într-o linişte solemnă.

Charles Jourdan şi Malko sosiseră cu câteva minute înainte de începerea ceremoniei, ceea ce le permisese să evite discuţiile cu cei prezenţi.

Văduva, bineînţeles, era în primul rând, cu ochii ascunşi sub ochelari negri, înconjurată de câteva rude şi de o altă femeie. În spatele ei, o duzină de ofiţeri în uniformă şi în civil. Înmormântarea maiorului Dan Yahel nu era un eveniment important.

Nici un jurnalist.

Rabinul terminase. Într-o linişte mormântală, sicriul acoperit cu drapelul israelian fu coborât în groapă. Mai urmară câteva rugăciuni, apoi oamenii se duseră să strângă mâna văduvei. Printre cei prezenţi, Malko reperă mai mulţi bărbaţi în negru, rabini sau simpli evrei ortodocşi, cu pălărie neagră, barbă neagră, *payos*, redingotă lungă care îi făcea să semene cu nişte corbi…

El şi Charles Jourdan se plasaseră ceva mai retras. Condoleanţele nu durară mult. În mai puţin de cinci minute, toţi cei prezenţi trecuseră să-şi prezinte omagiile văduvei maiorului.

Îndreptându-se apoi spre ieşirea din cimitir.

Toţi priveau intrigaţi la cei doi străini, fără să îndrăznească să li se adreseze.

Curând, văduva rămase singură cu cealaltă femeie. Charles Jourdan se întoarse spre Malko.

— Mergem?

— Aşteptaţi!

Văduva şi prietena ei se îndreptau spre ei, pentru a merge pe cărarea care ducea la ieşirea din cimitir.

— Ce facem? şopti Charles Jourdan.

— Spuneţi-i cine sunteţi, că îl ştiaţi bine pe soţul ei. Încercaţi să aflaţi ce s-a întâmplat. Mi-e teamă că nu vorbeşte engleza.

Văduva se apropia. Ridică privirea spre ei şi încetini. Surprinsă şi ea, de prezenţa lor. Malko se întoarse: doi bărbaţi se opriseră înainte de ieşirea din cimitir şi îi priveau.

Nu erau bine-veniţi…

Charles Jourdan făcu un pas înainte şi, cu o mină potrivită circumstanţelor, se adresă văduvei.

Malko văzu cum i se schimbă expresia. Era vizibil emoţionată de ceea ce-i spunea.

Aceasta răspunse în câteva cuvinte în ebraică. Apoi, adresându-se lui Malko, îi zise în engleză:

— Vă mulţumesc că aţi venit.

Malko simţi că era dispusă să vorbească. Poate că urma să afle ceva, în fine. Cu colţul ochiului, îi zări întorcându-se pe cei doi bărbaţi care îi priveau.

Aparent, nu le convenea că se aflau acolo. Avea puţin timp pentru a obţine o confesiune de la văduva maiorului Yahel.

CAPITOLUL XVI

Charles Jourdan vorbea calm în ebraică cu văduva lui Dan Yahel care, aparent, îi aprecia cuvintele. Malko asculta fără să înţeleagă, neştiind cam unde voia să ajungă. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, americanul se întoarse spre el.

— I-am spus că am venit să-i aduc un ultim omagiu soţului ei, pentru că am lucrat cu el. I-am spus cine sunt.

— Întrebaţi-o dacă ştie de ce şi-a pus capăt zilelor.

Puse întrebarea şi, imediat, faţa văduvei lui Dan Yahel se încruntă. Îi răspunse sec lui Charles Jourdan, care îi traduse lui Malko.

— Nu are nici cea mai mică idee. Se înţelegeau foarte bine. Cu o seară înainte, au luat masa acasă, iar el nu i-a spus nimic. Nu era deprimat.

Vocea lui Charles Jourdan se opri, iar femeia tăcu.

Malko se întoarse: cei doi bărbaţi care îi priviseră de departe se apropiaseră şi îi pândeau, cu feţele încruntate. Fără să le întrerupă conversaţia. Văduva lui Dan Yahel mai adăugă câteva cuvinte, traduse imediat de Charles Jourdan.

— Mi-a zis că soţul ei era încă îndrăgostit de ea. Exact cu o săptămână înainte de moartea sa, îi adusese de la Roma o rochie foarte frumoasă pe care nici măcar nu a apucat să o îmbrace.

Cu un zâmbet crispat, văduva lui Dan Yahel pusese capăt conversaţiei şi se îndepărta spre ieşire, escortată de prietena sa, care nici nu deschisese gura.

Charles Jourdan şi Malko urmau să facă la fel, când cei doi bărbaţi le tăiară calea. Unul dintre ei îi interpelă în ebraică, vizibil furios şi băgă scurt o legitimaţie sub nasul lui Charles Jourdan.

Acesta, cu vocea sa gravă, îi răspunse calm şi, la rândul său, scoase legitimaţia de diplomat american.

Ceea ce îi calmă oarecum pe cei doi interlocutori.

— Pretind că nu avem dreptul să discutăm cu această femeie al cărei soţ lucra pentru securitatea Israelului, explică Charles Jourdan. Sunt cadre ale Amanului. Ameninţă

să cheme Shin Beth şi să fim arestaţi.

— Sunteţi diplomat.

Americanul schiţă un zâmbet.

— Nu prea ţin ei cont de asta. Când este vorba de spionaj, aici nu mai există reguli. Bun, să mergem. Am venit degeaba.

Cei doi israelieni nu se opuseră plecării lor, dar îi urmară până la maşină, notând atent numărul. Cum era vorba de un Ford cu numere CD, nu-i ajuta cu nimic.

— Parcă am dat cu băţul în baltă! Nu am aflat nimic. Era previzibil.

— Ba nu, remarcă Malko: maiorul Dan Yahel nu părea atins de depresie nervoasă…

— Asta nu ne spune şi de ce şi-a tras un glonţ Magnum 357 în căpăţână, făcu americanul. Fără să spună nimănui nimic, nici măcar soţiei sale.

Malko nu răspunse, zicându-şi că putea exista un motiv al sinuciderii: ofiţerul israelian dorise să moară pentru a scăpa de ceva.

Dar, de ce anume?

Ajungând pe Ayalon Freeway, Charles Jourdan înjură înfundat: vehiculele înaintau cu viteza melcului, bară la bară.

— Dacă ajungem la Ierusalim până la prânz, avem noroc, oftă el.

Malko simţea că celălalt era oarecum supărat pe el că îl făcuse să piardă dimineaţa degeaba. Şi el era dezamăgit: de această dată, nu mai vedea la ce uşă să bată.

*

* *

Tocmai intrau pe autostrada nr. 1 şi mergeau de-a lungul aeroportului Ben Gurion, când telefonul lui Charles Jourdan sună. Discuţia fu scurtă, iar americanul se întoarse spre Malko.

— Nu au stat degeaba! Sunt convocat mâine dimineaţă de către COS[54] de la Tel Aviv. Amanul a emis un protest oficial în urma „interogatoriului” pe care i l-am luat văduvei maiorului Dan Yahel şi vor să discutăm înainte de a

54 Chief of Station (Şeful staţiei).

răspunde.

— O să vin cu dumneavoastră, propuse imediat Malko. Eu v-am dus acolo, iar şeful staţiei ştie foarte bine de ce sunt aici. Oricum, nu mai am mare lucru de făcut la Ierusalim.

*

* *

Isser Serfaty era literalmente nebun de furie, iar durerile de spate se amplificaseră. Aşezat pe pernele tari ale canapelei, se gândea la ceea ce tocmai i se spusese.

Desigur, dialogul dintre doi agenţi ai CIA şi văduva maiorului Yahel nu îl neliniştea: neştiind nimic, ea nu putea spune mare lucru.

Dar îl obseda o întrebare: cum le venise celor doi ideea de a merge la această înmormântare? Presa nu menţionase apartenenţa maiorului la Aman şi, chiar dacă Charles Jourdan putea afla prin relaţiile sale, nu avea nici un motiv să se intereseze de moartea unui ofiţer inferior lui.

Erau zeci de ofiţeri ca el în Aman.

Deci, americanii aveau o informaţie. Dar care? Aştepta să primească raportul de la Shin Beth, care tocmai o chestiona pe văduvă pentru a afla exact ce întrebări îi puseseră. Apoi, va decide ce va urma.

Dacă ar fi putut să-l sugrume cu mâinile lui pe Malko Linge, ar fi făcut-o cu aceeaşi bucurie cu care ar sugruma şi un arab. Iar pentru Charles Jourdan la fel. În plus, era şi evreu! Îşi trăda originile.

Degeaba, Isser Serfaty avea mâinile legate: Charles Jourdan era protejat de imunitate diplomatică şi era membru al CIA, o agenţie aflată dintr-o ţară mai mult decât prietenă. Apoi, de la acţiunea de la Londra, Malko Linge era de neatins. Situaţia devenea cu atât mai dificilă.

Se ridică cu o grimasă de durere. Nu spera să mai apuce a doua zi.

*

* *

O atmosferă încordată domnea în sala de mese de la ambasada americană din Tel Aviv, în ciuda soarelui strălucitor care reuşea să treacă prin geamurile blindate ale încăperii, care dădea spre una dintre plajele cele mai

frecventate din Tel Aviv.

Din fericire, o cascadă de terase separa clădirea principală de esplanada Herbert Samuel, care mergea de-a lungul plajei cu chioşcuri şi restaurante ieftine.

De cealaltă parte, unde era intrarea principală a ambasadei, strada Hayarkon era la fel de zgomotoasă, îngustă şi aglomerată. Ciudat, cele două clădiri ultramoderne ale ambasadei fuseseră ridicate în cartierul cel mai frecventat de turişti din Tel Aviv, între operă şi un lanţ de hoteluri de lux, Dan, Hilton şi Sheraton.

Blindată pe toate laturile, izolată fonic, apărată de o mulţime de senzori electronici, ambasada era o bulă securizată în mijlocul unei lumi ostile. Acoperişul dotat cu antene de toate formele servea şi de heliport, ceea ce facilita mult viaţa anumitor agenţi ai CIA, infiltraţi discret în Israel. Dar şi pentru scoaterea din ţară a palestinienilor de bună credinţă, urmăriţi de Shin Beth.

Olivier Snow, şeful staţiei, un brunet longilin şi cam auster, cu ochelari pătraţi fără montură, un craniu bombat şi un costum fin cu dunguliţe, ridică paharul de Chablis.

— Bun venit la Tel Aviv, domnule Linge! Chiar dacă îmi provocaţi unele probleme…

— Nu am nici un motiv *personal*, răspunse imediat Malko puţin cam sec. Am îndeplinit o misiune într-un cadru foarte strict. Cerută de John Mulligan.

— Ştiu, ştiu, îl întrerupse şeful staţiei, puţin cam jenat. Staţia este în întregime la dispoziţia dumneavoastră. Am nevoie doar de câteva elemente pentru a răspunde la nota *oficială* pe care am primit-o de la Shin Beth. Dar vom vedea asta mai târziu. *Bon appetit*, adăugă el în franceză.

Se ridicară pentru a merge să se servească de la bufet: o masă mare, acoperită cu peşte fript, copt sau fiert, cu un sortiment complet de mezeluri orientale şi salate americane. Din considerente de discreţie, şeful staţiei preferase această masă servită de soldaţi.

Tot timpul degustării peştelui, evocară diferite probleme din regiune, blocajul negocierilor de pace israeliano-palestiniene.

— George Mitchell vine de fiecare dată să se plângă pe

umărul meu, mărturisi şeful staţiei, ca şi cum l-aş putea ajuta. Israelienii sunt ca betonul. Trebuie să-i ataci cu picamărul. Preşedintele Obama îşi închipuie că-i seduce. E doar o pierdere de timp. Oricum, situaţia este blocată şi toată lumea este încântată.

— Toată lumea? se miră Malko.

Olivier Snow îi aruncă o privire maliţioasă şi enumeră:

— Da: israelienii, bineînţeles, care ţin la statu-quo-ul ce le permite să colonizeze Cisiordania, până ce situaţia devine ireversibilă. Hamas, care nu vrea nişte negocieri în urma cărora şi-ar pierde influenţa. Şi chiar şi palestinienii din Cisiordania. Graţie grămezilor de dolari date de Uniunea Europeană şi de alţi donatori, printre care şi noi, trăiesc ceva mai bine. Israelienii au eliminat anumite baraje, iar la Ramallah, banii curg în valuri. Abu Mazeir[55] nu îşi mai face iluzii. Ştie că nu va ajunge niciodată la nimic. Este discreditat, dar el dă asigurări de pace.

— Deci, s-a ajuns într-un impas, concluzionă Malko.

Şeful staţiei făcu un gest evaziv.

— Suntem în Orient. Nimic nu este niciodată sigur. În acest moment, există un tip care creşte pe poziţii, în Cisiordania: Salam Fayyad, noul prim-ministru. A lansat sute de microcredite, merge personal să inaugureze noile străzi, micile dispensare, creşele... Începe să fie foarte popular. Dacă continuă, poate foarte bine să câştige viitoarele alegeri palestiniene a căror dată încă nu a fost fixată şi, din mers, să proclame crearea unilaterală a Statului Palestinian... Iar în acest caz, nimeni nu ştie ce se va petrece. Israelienii vor fi la ananghie, căci nu vor să anexeze oficial Cisiordania, deoarece ar fi obligaţi să preia populaţia. Deja, situaţia financiară nu este strălucitoare aici. Cunosc familii care trăiesc cu 3000 de shekeli pe lună. Bun, să revenim la oile noastre. Ce să le spun prietenilor mei din Shin Beth? De ce eraţi acolo?

Malko se întoarse spre el cu un zâmbet plin de inocenţă.

— Nimic. Nu sunt autorizat să vă spun.

Crezu că Olivier Snow avea să-l sugrume şi adăugă

55 Pseudonimul lui Mahmoud Abbas, preşedintele Autorităţii Palestiniene.

imediat:

— În această anchetă primesc ordine doar de la John Mulligan. Să spun de ce ne aflam la cimitirul din Hertzliya ar pune în pericol siguranţa Statelor Unite.

Americanul rămase blocat. Malko continuă:

— Aveţi ecouri legate de sinucidere?

— Nu, nici unul, recunoscu şeful staţiei. Israelienii sunt foarte discreţi. Nu prea vă pot ajuta.

— După cunoştinţa dumneavoastră, sunt mulţi „rezidenţi" israelieni care lucrează pentru Hezbollah?

— Desigur, dar Amanul este serviciul care se ocupă, iar noi avem puţin contacte cu militarii.

Erau la cafea. Charles Jourdan se uită discret la ceas.

— Să mergem, zise el, altfel dormim aici.

Olivier Snow se întoarse spre Malko şi oftă.

— Deci, o să le spun prietenilor noştri că nu aţi vrut să-mi spuneţi nimic...

— Exact! confirmă Malko.

Zece minute mai târziu, dădeau în strada Hayarkon, plină de oameni. Dizengorf, marea arteră comercială, era în lucrări şi trebuiră să facă un ocol enorm pentru a ajunge pe Ayalon Freeway.

— Cred că nu mai aveţi mare lucru de făcut în Israel, concluzionă Charles Jourdan. Şi eu mă întreb dacă nu cumva sinuciderea acestui ofiţer din Aman nu este legată de ancheta noastră, dar cum să avansăm?

— O să mă mai văd cu sursele dumneavoastră, sugeră Malko. Yossi Milton părea bine informat.

Îi intrase o idee în cap: să dea cu piciorul în muşuroiul de furnici. Reacţia israelienilor după vizita lor la cimitir dovedea că atinseseră un punct sensibil. Logic, totul se lega. Pentru a manipula Hezbollahul, le trebuia un vector. Cine altcineva decât un ofiţer israelian de legătură?

Era pe cale să se întrebe dacă nu cumva maiorul Yahel fusese asasinat...

Cum să descopere „sursele" sale libaneze?

În această direcţie trebuia să caute. Malko avea din nou senzaţia că „arde", dar îi lipsea esenţialul.

*

* *

Isser Serfaty primise în urmă cu o oră raportul de la Shin Beth despre discuţia văduvei lui Dan Yahel cu cei doi agenţi ai CIA. La prima vedere, nu găsise nimic îngrijorător. Faptul că sinuciderea nu avea explicaţie nu era chiar o problemă.

Apoi, recitindu-l, dăduse peste ceva care îi îngheţase venele de groază.

O informaţie care, *potenţial*, putea să se dovedească devastatoare. Cu condiţia ca aceia care o culeseseră să-şi dea seama.

Ceea ce nu era sigur.

Însă cu un subiect atât de sensibil nu putea să-şi permită nici un risc.

Deci, trebuia neapărat să elimine pericolul. Înainte ca aceia care ascultaseră confidenţele văduvei maiorului să realizeze că aveau în mână o pistă fiabilă.

Ceea ce presupunea o operaţiune delicată şi riscantă.

CAPITOLUL XVII

După discuţia de la cimitirul din Hertzliya, Malko trăia o senzaţie ciudată. Avea impresia că era pândit de o ameninţare invizibilă şi, în acelaşi timp, era foarte aproape de scopul său. Totuşi, dacă nu apărea ceva neprevăzut, deplasarea sa în Israel se încheia în coadă de peşte. Nu avea nimic concret de raportat la Casa Albă, chiar dacă era convins că pista oferită de Amanda Delmonico îl dusese la adevăraţii sponsori ai atentatului împotriva lui Barack Obama. Degeaba, îi lipsea legătura cu autorii atentatului.

Cu cât reflecta mai mult, cu atât era mai convins că maiorul Dan Yahel jucase un rol în această manipulare.

Care?

Probabil cel de manipulant al anumitor membri ai Hezbollahului pe care îi coordona. Dar din ordinul cui?

Cum să afle? Amanul nu avea să-şi deschidă dosarele…

În plus, nu avea nici o legătură dovedită între maiorul Dan Yahel şi Isser Serfaty.

Îi rămânea o singură posibilitate: să afle mai multe despre maiorul din Aman prin intermediul văduvei sale.

Întrevederea de la cimitir îi lăsase un gust amar. Doar că, nu vorbea ebraică şi nu voia să-l implice pe Charles Jourdan, blocat în ierarhia sa. Nu mai rămânea decât o posibilitate ceva mai acrobatică: să apeleze la Yona, sora vitregă a lui Avidgor Bilum. Chiar dacă trebuia să inventeze o poveste pentru a-i explica solicitarea sa.

*

* *

Isser Serfaty ieşi din biroul primului-ministru, cu cămaşa lipită de spate din cauza transpiraţiei. Fusese supus unui interogatoriu riguros şi jignitor. Fără să o spună deschis, interlocutorul său îl bănuia că provocase moartea tânărului maior din Aman.

— Shin Beth a deschis o anchetă, îl anunţase el şi eu nu mă pot opune. Sper că nu vor găsi nimic.

Era în joc cariera sa politică.

— Nu vor găsi nimic, îi jurase Isser Serfaty, fiindcă nu este nimic. Chiar s-a sinucis.

— De ce?

Era momentul dificil.

— Fiindcă i-am spus că îl minţisem. Îl lăsasem să înţeleagă că dumneavoastră sunteţi la curent cu acel proiect.

Benyamin Netanyahu scutură din cap, fără să răspundă. Minţise atât de mult în viaţa sa, încât nu era în măsură să dea lecţii.

În acelaşi timp, se simţea uşurat. Sinuciderea maiorului Yahel făcea să dispară ultimul risc legat de această operaţiune nebunească.

Egoist, îşi zise că va profita la maximum faţă de americani. Acum, când era sigur că grenada nu îi va exploda în mâini.

— Foarte bine! concluzionă el. Să ascundem toate acestea în adâncul memoriei noastre. Nu mai vreau să aud niciodată despre asta.

— Nu veţi mai auzi niciodată, îl asigură Isser Serfaty.

Fără să-i spună că va finaliza organizarea unei ultime măsuri de securitate. Când nu puteai citi în mintea cuiva, era mai bine să îl distrugi. Îi era imposibil să afle dacă agentul CIA care discutase cu văduva lui Dan Yahel realizase că aceasta îi dăduse o informaţie valoroasă. Deci, era indispensabil să elimine acest risc. Situaţia era presantă: acesta nu avea să rămână o veşnicie în Israel. În afara ţării, Isser Serfaty nu avea braţul suficient de lung pentru a lovi. Cu atât mai rău, dacă era o eliminare inutilă.

Nu ar fi prima.

Se legănă până la lift unde îl aştepta şoferul.

— Mergem la Sderot! anunţă el. Ia o maşină obişnuită.

Nu avea chef să lase prea multe urme în această deplasare.

*

* *

Povestea ţinuse.

La început, Yona păruse încântată că Malko o sună la agenţia de voiaj pentru a o invita la masă. Apoi, în acea zi,

avea o pauză până la ora patru. În fine, în timp ce stăteau la masă la „Dauphin”, acceptase ideea că Malko vrea să intre în legătură cu văduva unui ofiţer israelian cunoscut cu ocazia uneia dintre deplasările sale precedente în Israel în contul Naţiunilor Unite.

Înainte de a aborda subiectul, Malko luase de la Charles Jourdan adresa maiorului din Aman, deci şi pe cea a văduvei sale.

Malko îşi recuperă maşina din parcare, iar Yona îl conduse până la ieşirea vestică a Ierusalimului, fericită că ajunge aproape de mare.

— Cum se simte Avidgor? întrebă Malko.

Faţa Yonei se încruntă.

— Medicii spun că poate rămâne în comă ani de zile, ca Ariel Sharon. Dar, dacă îl vor debranşa de la aparate, va muri imediat. Familia mea a cerut sfatul unui rabin; încă discută…

Pe Ayalon Freeway, se mergea aproape bine. După patruzeci de minute, erau la Hertzliya.

Întrebând trecătorii, Yona ajunse până la micul imobil cochet cu trei etaje, parte dintr-o reşedinţă cu o piscină comună şi o vedere minunată spre Mediterana îndepărtată.

Malko parcă în faţă.

În timp ce se îndreptau spre intrarea în imobil, apărură doi bărbaţi dintr-o Toyota albă parcată la câţiva metri distanţă şi le blocară drumul.

Unul dintre ei îi interpelă în ebraică.

Yona se întoarse spre Malko, surprinsă şi jenată.

— Vor să ştie la cine mergem.

— Cine sunt?

— Fac parte din Shin Beth.

Yona părea complet descurajată. Malko fierbea în sinea sa. În mod clar, israelienii erau profesionişti.

— Spuneţi-le că mergem la văduva maiorului Dan Yahel.

Răspunsul fu scurt.

— Nu mai locuieşte aici şi, oricum, nu are dreptul să discute cu străini.

Cei doi agenţi Shin Beth blocau intrarea în imobil. Malko înţelese că nu folosea la nimic să insiste. Se retrase, iar cei

doi agenţi nu îi scăpară din ochi până ce nu ieşiră din parcare. Unul dintre ei vorbea la telefon.

— Ce mai este şi povestea asta? întrebă Yona ceva mai târziu. De ce era Shin Beth acolo?

— Nu înţeleg, pretinse Malko. Aparent, Dan Yahel avea un post important. Cu atât mai rău!

Yona îl privi pieziş şi nu răspunse. Mai târziu, zise:

— Mi-au cerut numele şi locul de muncă. Sunt sigură că mă vor convoca. Sunt obsedaţi de problemele de securitate.

— Îmi pare rău, se scuză Malko. Nu credeam că această vizită va crea probleme.

Nu mai schimbară nici o vorbă până la Ierusalim. Yona coborî din maşină în faţa agenţiei de voiaj, cu un zâmbet cam crispat şi fără să-l sărute.

Era terminat.

*

* *

Hani Al Mabrouk fuma în timp ce-şi privea picioarele, ascultând propunerea pe care i-o făcea, cu o voce blândă şi într-o arabă excelentă, bărbatul care venise în căsuţa din Sderot, păzită zi şi noapte de soldaţii din Tsahal. După ce precizase ultimul punct, interlocutorul său întrebă cu aceeaşi voce blândă:

— Vă interesează?

Ori era umor evreiesc, ori interlocutorul său nu cunoştea adevărata situaţie. Hani Al Mabrouk avea acelaşi coşmar în fiecare noapte: ucigaşi din unitatea de securitate internă a mişcării Hamas îl prindeau şi, după ce îl agăţau de un cârlig de carmangerie, îl tranşau de viu, aruncând bucăţi din el la câinii vagabonzi.

În urmă cu cinci ani, Hani Al Mabrouk era un militant al mişcării Hamas respectat de şefii săi.

Un bun „chebab”[56], care înfruntase membri ai Autorităţii Palestiniene. În compensarea serviciilor sale, fusese numit în fruntea serviciului de protecţie a şefilor din Hamas. Ceea ce îi oferea acces la toate micile lor secrete. Unii îi cereau să-i conducă la amantele lor, alţii făceau trafic în Egipt.

El închidea ochii şi se îmbogăţea…

56 Băiat.

Apoi, sora sa se îmbolnăvise. La început, o oboseală groaznică, apoi o pierdere îngrijorătoare în greutate. În Gaza, i se descoperise un cancer al glandelor limfatice, iar medicii îl anunţaseră pe Hani că nu mai avea de trăit decât şase luni, deoarece nu aveau medicamentele extrem de scumpe care ar fi putut încetini cursul bolii.

Luni de zile, după ce îşi termina treaba, se ducea să petreacă două ore cu ea, dar asta nu o vindeca. Apoi, într-o zi, primise un mesaj din Egipt. Un medic pretindea că o poate vindeca pe sora sa şi îi dădea întâlnire la Rafah, de partea egipteană.

Hani Al Mabrouk se dusese printr-unul din tunelurile de contrabandă. Bărbatul îl aştepta într-o mică benzinărie şi îl dusese să ia masa. Pe lângă faptul că era medic, îi mărturisise foarte repede că lucra pentru Shin Beth. Şi îi propusese: în Israel, sora lui Hani Al Mabrouk ar putea fi tratată, iar viaţa i-ar fi prelungită graţie tratamentelor moderne.

Evident, acest ajutor avea o contrapartidă.

De acum înainte, Hani Al Mabrouk trebuia să lucreze pentru Israel, să-i spioneze pe şefii Hamas.

Acesta din urmă acceptase. Pentru a-şi salva sora.

Sora sa fusese transportată oficial în Israel, pentru analize şi nu se mai întorsese niciodată. Versiunea lui Hani era că sora sa murise acolo. În realitate, era îngrijită şi trăia în condiţii destul de bune.

Timp de câteva luni de zile, Hani Al Mabrouk nu avusese mare lucru de făcut pentru noii săi „angajatori”. Întâlnise în Egipt un emisar al Shin Beth care prelua informaţiile... Apoi, acesta din urmă îi înmânase un dispozitiv electronic care trebuia lipit sub caroseria maşinii unuia dintre şefii Hamas.

Opt zile mai târziu, Mercedesul acestuia din urmă fusese dezintegrat de o rachetă trasă cu mare precizie de un elicopter israelian. Ajutată în principal de ghidajul electronic al dispozitivului montat de Hani Al Mabrouk. Operaţiunea se reluase de trei ori într-un an. Sora lui Hani se simţea tot mai bine, iar nucleul de conducere al Hamas era decimat.

Doar că, lucrurile cele mai bune au un sfârşit: serviciul de securitate al Hamas anchetase serios şi descoperise că sora

lui Hani trăia în Israel. Concluzia era uşor de tras...

Hani Al Mabrouk scăpase la limită de lichidatorii trimişi de Hamas. Fugise până la Eretz, punctul de control de la nord de Fâşia Gaza, interzis palestinienilor, dar, graţie unui număr de telefon confidenţial dat de persoana de legătură din Shin Beth, Hani Al Mabrouk luase legătura cu cineva care îl ajutase să părăsească Fâşia Gaza. Veniseră să-l preia pentru a-l instala în orăşelul Sderot, la vreo zece kilometri de Fâşia Gaza, bombardată regulat de rachetele trase de Hamas.

Într-o vilă, cu alţi trădători.

Din mărinimie, israelienii continuau să aibă grijă de sora sa, dar ştia că nu va dura o eternitate.

Nu îndrăznea nici măcar să meargă să lucreze clandestin cu alţi palestinieni, de teamă să nu fie recunoscut.

Interogat în mai multe reprize, nu mai avea ce să le spună anchetatorilor săi. Un trădător inutil nu are un viitor lung.

Dacă punea piciorul în afara Israelului, era mort. De altfel, fără paşaport, unde să se ducă?

Se auzi răspunzând la întrebarea interlocutorului său fără ca măcar să-şi folosească creierul.

— *Aiwa*[57].

— Aveţi dreptate, încuviinţă interlocutorul său. Odată ce veţi îndeplini contractul, vă veţi instala în Tel Aviv, nu departe de spitalul unde este tratată sora dumneavoastră şi veţi primi o carte de rezidenţă care vă va permite să găsiţi de lucru. Evident, va trebui să păstraţi secretul absolut.

— Evident, făcu ca un ecou Hani Al Mabrouk.

— Foarte bine, luaţi-vă lucrurile, încheie bărbatul care se prezentase sub numele de „Benjamin", vă voi explica restul pe drum. Plecăm spre Ierusalim.

*

* *

Malko luase masa cu Charles Jourdan în restaurantul de la American Colony, pentru a face bilanţul. Trebuia să-i spună de escapada sa şefului staţiei CIA, iar acesta din urmă concluzionase:

57 Da.

— Este greu de aflat dacă Shin Beth chiar are ceva de ascuns ori este doar o măsură de rutină. Au oroare de faptul că ofiţerii care ocupă posturi „sensibile” intră în contact cu străinii, chiar şi aliaţi, insistenţa noastră de a discuta cu văduva lui Dan Yahel le-a atras atenţia. Sau este altceva…

— Nu văd nici o cale de a afla mai multe, oftă Malko. Cred că nu o să stau prea mult pe aici. Mâine dimineaţă, voi veni să-i trimit un mesaj lui John Mulligan prin intermediul liniei securizate.

— Efectiv, nu văd ce puteţi face mai mult, concluzionă şeful staţiei.

Se despărţiră în staţia de taxi. Charles Jourdan îşi luă maşina, iar Malko urcă treptele care duceau la clădirea unde locuia. În momentul în care intra, îşi abţinu o înjurătură, realizând că uitase în cameră cheia cu care descuia uşa exterioară a clădirii. Mai era una şi la primul etaj, la care se ajungea printr-o scară exterioară, dar şi aceea era încuiată cu cheia.

Urma să se întoarcă la recepţie când, din nimereală, apăsă pe clanţă.

Surpriză: uşa se deschise fără dificultate, nefiind încuiată cu cheia. Or, din motive de securitate, această uşă, ca şi cea de sus, era încuiată mereu, fiecare client având cheia sa la un loc cu cea a camerei.

La fiecare trecere, uşa se închidea automat. Intrigat, Malko aprinse lumina de pe culoar şi se uită în jurul său, apoi la picioare. Zări un obiect pe jos, în dreptul tocului uşii. Se aplecă şi îl ridică: era o aşchie de lemn destul de mare.

Pulsul îi crescu instantaneu: cineva blocase încuietoarea cu pana de lemn, astfel încât uşa să nu se încuie. Privi pe culoarul care ducea la lift. Gol. Dar cineva se putea ascunde pe culoarul de sus.

Fără să intre, îl sună imediat pe Charles Jourdan. Americanul nu ajunsese încă acasă. După ce-l ascultase pe Malko, nu ezită.

— Întoarceţi-vă în holul de la intrarea hotelului, sosesc şi eu.

*

* *

Hani Al Mabrouk era pitit în umbra unui colţ de la primul etaj, invizibil dinspre palier. Doar cei doi ocupanţi ai camerelor din spatele lui puteau veni pe acolo. Or, una dintre ele era goală, iar cealaltă era ocupată de bărbatul pe care i se ceruse să-l omoare. La acea oră, nu risca să fie deranjat de personalul de serviciu, care nu lucra noaptea.

Nu-i mai rămânea decât să aştepte.

Ceea ce făcea de o jumătate de oră. Urmând instrucţiunile „sponsorului" său, intrase fără dificultate în clădire. Uşa nu era încuiată, aşa cum i se spusese.

În fundul buzunarului, strângea un pistolet automat de calibrul 38, dotat cu amortizor de zgomot. Furnizat tot de „sponsor". Acesta din urmă trebuia să-l recupereze la staţia de autobuz de la Poarta Damasc şi apoi să-l ducă într-o ascunzătoare sigură. Totul părea de o simplitate derizorie. Nu îşi văzuse „ţinta", dar nu putea fi decât bărbatul care ar intra în camera 24.

Lumina se aprinse. Sosea „clientul" său.

CAPITOLUL XVIII

Hani Al Mabrouk se ridică uşor şi se lipi de perete, practic invizibil în întuneric, cu pistoletul la capătul braţului, cu glonţ pe ţeavă.

Deodată, o voce care se auzea de la parter îi încremeni şira spinării. O voce israeliană care zise în ebraică:

— Poliţia! Este cineva?

Pentru câteva secunde, panica îl ţintui pe loc. Apoi, auzi discuţii şi paşi pe scări. Privi în jurul său: locul unde se afla era o fundătură. Nu voia să-i înfrunte pe poliţiştii israelieni care, dând peste un palestinian înarmat, l-ar ucide fără ezitare.

Dacă murea, ce se întâmpla cu sora sa?

Nu-i mai rămânea decât o soluţie: aşezând capătul ţevii pistoletului pe încuietoarea camerei 24, apăsă de două ori pe trăgaci.

Se auziră două pufnituri surde şi încuietoarea zbură în bucăţi. Hani Al Mabrouk împinse cu umărul în uşă pentru a o deschide. Intră şi o închise în urma sa, pentru a câştiga ceva timp şi se duse la fereastră. Când făcuse recunoaşterea, reperase o grădină lângă clădire, separată de un şantier printr-un zid mic.

Deschise fereastra, dădu la o parte perdeaua, încălecă pervazul şi sări, traversând apoi în alergare grădina pustie. Ajuns la zid, îl escaladă cu energia disperării. Era încă în echilibru pe zid când apăru un cap la fereastra pe care tocmai sărise şi o voce strigă în ebraică:

— Este acolo!

Chiar în momentul în care sărea de cealaltă parte, se auziră două focuri de armă, dar el fugise deja.

*

* *

— Mă aştepta pentru a mă omorî! concluzionă Malko, în timp ce inspecta încuietoarea distrusă.

Un poliţist israelian îndreptă lanterna spre încuietoare. Se distingeau clar găurile prin care ieşiseră cele două gloanţe.

Unul dintre colegii săi adunase două tuburi de cartuş încă fierbinţi. Un al treilea, întorcându-se de la fereastră, vorbea frenetic în staţie.

— Au verificat cartierul! anunţă Charles Jourdan. Îl vor prinde, cu siguranţă, căci la această oră nu este prea multă lume pe străzi.

— Să dea Domnul să aveţi dreptate! făcu Malko. Acest individ nu poate fi decât un ucigaş plătit. Trebuie să ştiu cine l-a trimis. Ar fi răspunsul la toate întrebările mele.

Când fusese sunat de Malko, Charles Jourdan anunţase imediat poliţia israeliană, care trimisese un vehicul. La Ierusalim nu era ignorată nici o ameninţare…

— OK, putem coborî! concluzionă Charles Jourdan. Cu siguranţă, nu va reveni… Trebuie să vă schimbe camera.

Doi poliţişti rămaseră pe loc, iar ei se duseră în holul de la American Colony, în clădirea principală unde angajatul de la recepţie, prevenit, trimise doi colegi să mute lucrurile lui Malko într-o cameră liberă.

— În zece minute, totul va fi gata, îl asigură directorul.

— Eu mă duc să mă culc, concluzionă Charles Jourdan.

Malko îl conduse în parcarea din lateral, înainte de a se despărţi, americanul scoase un pistolet din buzunar şi i-l întinse.

— Ţineţi-l! S-ar zice că nu sunteţi prea popular pe aici.

Era un Bereta 92, automat.

Malko băgă arma la curea. Rugându-se ca poliţia israeliană să-l prindă pe atacator. Astfel ar revoluţiona toată ancheta.

*

* *

Hani Al Mabrouk mergea cât de repede putea de-a lungul şinelor viitorului tramvai, protejat de umbra zidurilor oraşului vechi. Degeaba, şantierul se termina puţin mai departe şi urma să fie obligat să traverseze zona luminată pentru a ajunge la Poarta Damasc.

Se opri, văzând o maşină albastră de poliţie care trecea cu viteză pe lângă el. Avea de făcut o alegere delicată: dacă era arestat cu o armă asupra sa, mai ales un pistolet cu amortizor, era terminat. „Protectorii” săi l-ar lăsa să cadă.

Evident, dacă se întorcea fără armă, risca să fie admonestat serios.

Alese soluţia cea mai puţin dezavantajoasă, ascunzând pistoletul de-a lungul unei şine. A doua zi, ar putea reveni să-l caute.

Liniştit, începu partea cea mai periculoasă a parcursului său, mergând cu un pas voit lent. Era ora la care mulţi palestinieni se întorceau în partea de est a Ierusalimului. Evident, el nu avea acte, dar asta era mai puţin grav.

Zece minute mai târziu, ajunse la Poarta Damasc. Pe mica esplanadă de la intrarea în oraşul vechi, erau taxiuri, autobuze şi câteva maşini particulare. În momentul în care traversa, una dintre maşini îi făcu un semn cu farurile, iar el se simţi uşurat. Nu îl uitaseră.

Deschise portiera cu putere şi se aşeză pe banchetă. Bărbatul de la volan era cel care îl lăsase ceva mai devreme. „Benjamin” îi aruncă o privire scurtă lui Hani Al Mabrouk şi îi întinse mâna.

— Dă-mi pistoletul. Totul a mers bine?

Palestinianul rămase, câteva secunde, cu gâtul blocat, incapabil să răspundă, apoi bâigui:

— Nu. Am avut o problemă.

— Ce problemă?

Parcă ar fi primit o palmă.

Hani Al Mabrouk îi explică greoi, mort de frică. Deja, îşi vedea sora aruncată afară din spital. Cu o voce nesigură, tânguită, explică faptul că poliţiştii apăruseră în clădirea unde îşi aştepta ţinta şi că fusese obligat să fugă.

— Unde este pistoletul? întrebă „Benjamin”.

— L-am ascuns lângă zidul Oraşului Vechi. Voi merge să-l caut mai târziu.

— Ştii unde este?

— Da.

— Să mergem.

„Benjamin” demară. Rulară de-a lungul zidurilor Oraşului Vechi, fără să schimbe nici o vorbă. Şoferul maşinii era furios. Acest pistolet nu era un model uzual. Se putea ajunge la el. Însemna un cataclism, dacă intra pe mâini greşite…

— Acolo! bâigui Hani Al Mabrouk, arătând şinele tramvaiului, imediat după poarta Jaffa.

Degeaba, nu era nici un loc unde să parcheze şi trebuiră să meargă până la hotelul Mamilla pentru a găsi un loc. Revenind apoi pe jos. Escortat de „Benjamin”, Hani Al Mabrouk se simţea în siguranţă. De altfel, căutările poliţiei păreau să fi încetat. Nu se înregistra nici o activitate anormală a patrulelor.

Săriră peste bariera care separa bulevardul Sultan Suleiman de traseul viitorului tramvai şi merseră printre şine, cu palestinianul în frunte. Ajuns în dreptul locului unde ascunsese pistoletul, se aplecă şi îl ridică, ţinându-l de ţeava lungă.

— Uite! făcu el triumfător. Nu am uitat locul. Mâine, voi încerca din nou.

Israelianul îl privi îndelung fără să zică nimic. Apucase pistoletul de mâner şi îl ţinea pe lângă corp. Se întoarse spre şosea. Foarte puţine maşini treceau la acea oră şi erau aproape invizibili în umbra zidului înalt.

— Erai gata să tragi? întrebă el.

— Bineînţeles!

Fără să zică nimic, israelianul ridică ţeava armei la orizontală şi apăsă pe trăgaci.

De două ori.

Hani Ai Mabrouk se prăbuşi fără nici un sunet, între şine. Israelianul se apropie şi, fără să se aplece, îi trase un al treilea glonţ în cap. În fine, băgă pistoletul în buzunarul interior al pardesiului său şi plecă, cu mâinile în buzunare.

Se întoarse în dreptul porţii Jaffa: corpul lui Hani Al Mabrouk era aproape invizibil. În cel mai rău caz, îl vor lua drept un beţivan. Desigur, graţie amprentelor, va fi identificat, mai devreme sau mai târziu, dar nu prezenta importanţă. Putea foarte bine să fugă de la „reşedinţa supravegheată” din Sderot şi să fie eliminat de foştii camarazi.

Evident, adevărata problemă nu fusese rezolvată, ceea ce era extrem de supărător, dar nu trebuia să forţeze nota. De această dată, catastrofa fusese evitată la limită. Dacă Hani Al Mabrouk ar fi fost prins în viaţă de poliţia israeliană,

Isser Serfaty ar fi oprit cu greu ancheta. Or, pierdut sau nu, palestinianul ar fi turnat totul. Era suficient ca mărturiile sale să ajungă pe mâini nepotrivite pentru a declanşa un tsunami politic.

*

* *

— A fost găsit un palestinian fără acte de identitate, ucis cu trei gloanţe, de-a lungul zidurilor Oraşului Vechi, anunţă Charles Jourdan. Două în piept şi unul în cap. A fost ucis ieri seară, potrivit poliţiei, în timpul raziei. S-a folosit, desigur, un amortizor, căci nimeni nu a auzit nimic. Aici, cel mai mic foc de armă alertează două sute de poliţişti.

— Este probabil cel care mă aştepta pentru a mă ucide, concluzionă Malko. „Sponsorii" săi nu i-au apreciat eşecul.

Charles Jourdan îşi aprinse o Marlboro.

— Foarte posibil să aveţi dreptate. Era un plan bun. Un jaf care s-a terminat prost. Se întâmplă în această parte de oraş. Serviciile israeliene nu ar fi fost amestecate. Un lucru nu înţeleg eu: de ce atâta încrâncenare împotriva dumneavoastră?

Malko dădu din cap.

— Bună întrebare! Nu pot răspunde la ea. Ştiu că deranjez anumiţi israelieni. Probabil banda lui Isser Serfaty. Sunt tot mai convins că ei au fost în spatele atentatului din 15 martie. Totuşi, ei ştiu că o să părăsesc Israelul. De ce să îşi asume riscuri inutile pentru a mă lichida, când nu am nici o probă împotriva lor? Ultima mea tentativă de a o întâlni pe văduva lui Dan Yahel a dovedit că totul este sub control: nu se tem de nimic.

— Ştiu, recunoscu Charles Jourdan. Dar trebuie, totuşi, să existe un motiv. Israelienii sunt brutali, dar nu sunt nişte nebuni furioşi: omoară „util". Mai ales că, în cazul dumneavoastră, nu era un „simplu bum-bum", cum spun ei execuţiilor activiştilor palestinieni, ci o operaţie care comportă mari riscuri politice. Ce veţi face?

— Dacă Langley este de acord, o să plec în Liban, decise Malko. Acolo, cel puţin, dacă nu am o pistă, am o idee. Adevărul trebuie să se afle în interiorul Hezbollahului. Printre cei care au fost recrutaţi de israelieni. Sinuciderea

maiorului Dan Yahel mă îndreaptă spre această cale. De altfel, poate că „a fost sinucis”.

— Cum estimaţi să-i găsiţi pe cei pe care îi coordona? întrebă americanul.

Malko schiţă un zâmbet amar.

— Este aproape imposibil. Conducerea Hezbollahului nu i-a identificat, altfel ar fi fost deja scoşi din luptă. Dar *acolo* se află cheia problemei, chiar dacă nu reuşesc să o descopăr.

— Aveţi un zbor zilnic spre Beirut, via Amman, zise americanul. Este mai simplu decât prin Cipru, iar orarele sunt mai convenabile.

— Voi rezerva un loc. Vedeţi altceva de făcut aici?

— Nu, recunoscu americanul. Suntem pe „gazonul” lor, iar ei ştiu să se apere. Dar, dacă ar fi să vă dau un sfat, fiţi *foarte* atent până la plecare. Din nefericire, nu am „baby-sitters” să vă dau. Ne lipsesc multe aici.

— Nu mă voi mişca din hotel, îl asigură Malko. De altfel, unde să mă duc?

*

* *

Isser Serfaty oscila între nelinişte şi uşurare. Slavă Domnului, pentru „tentativa de ucidere de la American Colony” americanii nu puteau acuza Israelul.

Chiar dacă stabileau o legătură între mortul găsit pe şinele tramvaiului şi incidentul de la American Colony. Cei din Sderot semnalaseră către Shin Beth dispariţia lui Hani Al Mabrouk şi toată lumea ar concluziona că palestinianul a fost răpit de foştii săi camarazi.

În privinţa surorii lui, încă mai avea dreptul la şase luni de tratament.

I se comunicase orarul de plecare a lui Malko Linge, iar aceasta îl făcuse să tresară. Nu pleca nici în Europa şi nici în Statele Unite, ci în Liban.

Ceea ce însemna că avea o idee oarecare despre adevăr.

Doar că, în afară de o bombă în avionul lui, nu putea face nimic să-l oprească. Se linişti zicându-şi că, fără un punct de plecare precis, nu va ajunge nicăieri.

*

* *

Interminabilul culoar circular al aeroportului Ben Gurion semăna cu un culoar de metrou, atâta lume era. Malko îşi căuta zborul: ciudat, nu era anunţat pe tabela de plecări. Degeaba se uitase la toate culoarele care porneau din cel central, că nici un panou nu anunţa zborul de Amman. Nici un angajat al El-Al în zonă. Parcurse încă o dată cu privirea tabela de afişaj, când un anunţ îi atrase atenţia.

Alitalia. Roma. 18:40.

Într-o clipă, înţelese de ce intenţionaseră să-l omoare în ajun: fără să ştie, avea un diamant în mâini.

Începutul unei piste pentru a descoperi autorii atentatului din 15 martie.

CAPITOLUL XIX

Şedinţa se ţinea pe teren neutru, în salonul noului hotel Four Seasons, ultima perlă hotelieră din Beirut, chiar în faţa hotelului Phoenicia. Abia fusese deschis şi încă nu era prea căutat. Malko închiriase acolo un apartament cu o vedere uimitoare spre port. Desigur, era mai puţin vesel decât la Phoenicia, dar mai liniştit.

Ray Syracuse, şeful staţiei CIA de la Beirut, pălăvrăgea cu colonelul Wissam Al Hassan şi cu Malko, aşteptându-l pe ultimul participant la şedinţă, directorul informaţiilor militare, Edmond Fadei.

Colonelul Al Hassan, şeful *Maaloumat*, serviciul de contraspionaj din cadrul FSI[58], „dirija" reţelele israeliene din Liban, în cooperare cu informaţiile militare, lăsând deoparte siguranţa generală, condusă de un şiit.

În fine, Edmond Fadei deschise uşa, cu o servietă mare în mână. Maronit[59], elegant, mustaţă fină, era obişnuit să lucreze cu străinii şi, în special, cu americanii.

Un ospătar aduse cafea, se mai discută puţin despre ploaie şi vreme frumoasă, apoi Ray Syracuse începu.

— Prietenul nostru Malko tocmai s-a întors din Israel. În urma unei lungi anchete, aici, la Washington, la Londra şi în Israel, deduce că israelienii ar fi în spatele atentatului contra preşedintelui Obama, revendicat de Hezbollah. Acum câteva săptămâni, şefii grupării au jurat că nu au nici o legătură. Aţi auzit ceva legat de asta?

Colonelul Wissam Al Hassan luă primul cuvântul.

— Direct, nu. După opinia noastră, operaţiunea ar fi putut fi organizată şi de iranieni, dar ei neagă cu îndârjire. Dacă ar fi pornit de aici, cel care l-a înlocuit pe Imad Mugniyeh în fruntea operaţiunilor externe ale Hezbollahului, Mustafa Shahabe, ar fi coordonat operaţiunea.

— Mustafa Shahabe a fost asasinat în timp ce mă aflam

58 Forţele de Securitate Internă.

59 Catolic din Liban. (n. red.)

la Beirut, remarcă Malko.

— Exact! confirmă colonelul Al Hassan. După aceea, a fost înlocuit de un anume Marwan Al Fadiq, din aripa militară. Conform surselor noastre, decizia a fost luată în *Choura Al Quarar*, comitetul decizional al Hezbollahului.

— Cu ce se ocupa înainte? întrebă Malko.

— Era şeful securităţii Hezbollahului în Dahle. Nu poate fi implicat în această treabă fiindcă şi-a preluat postul doar de două săptămâni.

— Dar din partea iraniană, Imad Mugniyeh a fost înlocuit? întrebă Malko.

— Oficial nu, fiindcă, de atunci, şeful operaţiunilor externe se află la Beirut. Se zice că Ali, nepotul său, încă mai are contacte neoficiale pe această linie. După cum ştiţi, ne ocupăm mai puţin de operaţiunile externe, mai ales în Statele Unite.

Se făcu o pauză, cât să bea puţină cafea, apoi Malko întrebă rapid:

— Când Mustafa Shahabe trăia, coordona singur reţeaua Hezbollah din America?

Colonelul Al Hassan îşi consultă notiţele.

— Avea doi adjuncţi, Nawaf Al Indi şi şeicul Ali Dogmush. De ce întrebaţi?

— Ideea mea este simplă, explică Malko. Cred că israelienii au „cooptat” pe cineva care putea să dea ordine capilor „aripii militare” a Hezbollahului din Statele Unite.

— Dacă teoria dumneavoastră este corectă, avansă Edmond Fadei, se explică uciderea lui Mustafa Shahabe. Fusese recrutat de israelieni, s-au folosit de el pentru a organiza acest atentat la Washington şi, după aceea, l-au eliminat pentru a nu putea vorbi. Făcându-l, în acelaşi timp, „martir”.

Colonelul din *Maaloumat* încuviinţă.

— Chiar li se potriveşte.

— Nu a fost suspectat? întrebă Malko.

— Desigur, confirmă colonelul Al Hassan, dar a trebuit să ofere, într-o primă fază, explicaţii camarazilor săi… Apoi, moartea sa a pus capăt anchetei…

— Care ar fi putut fi motivaţia sa? întrebă Malko.

Cei doi zâmbiră.

— Cea mai curentă: banii. Bineînţeles, nu avea un stil de viaţă bogat, dar israelienii îşi plătesc mereu oamenii în străinătate. Poate are un cont bancar mare într-un paradis fiscal, de care nu se va mai atinge.

— Ceea ce ziceţi este logic, aprobă Malko, dar nu se potriveşte cu ceea ce ştiu eu.

— Credeţi că Mustafa Shahabe nu este amestecat în operaţiunea de la Washington? întrebă naiv Wissam Al Hassan.

Malko se întoarse spre el.

— Dacă era cazul, israelienii nu ar mai fi avut de ce să se teamă că le este descoperită „manipularea”. Or, în timpul şederii mele în Israel, au încercat să mă asasineze de două ori. Oficial, era vorba de palestinieni. Or, eu nu am nici o treabă cu palestinienii. Convingerea mea este că israelienii au tras sforile. Care israelieni, nu ştiu. Dar, dacă au vrut să mă suprime, înseamnă că se tem că pot descoperi ceva. Însă, a doua tentativă a avut loc chiar înaintea plecării mele din Israel încoace. Ceea ce îmi întăreşte convingerea. „Trădătorul” recrutat de Aman sau Mossad este încă în viaţă şi operaţional.

Tirada sa fu salutată printr-o lungă tăcere, ruptă de Wissam Al Hassan. Toţi îl priveau cu respect. Un bărbat care scăpase *kidonimilor* Mossadului şi echipelor dirijate de un serviciu israelian merita consideraţie.

— Bănuiţi pe cineva anume?

— Este încă vag, mărturisi Malko. Dar este posibil să am o pistă. Plec de la principiul că „trădătorul” care a cooperat cu israelienii pentru atentatul de la Washington este încă operaţional.

— Deci, repetă Edmond Fadei, nu credeţi în vinovăţia lui Mustafa Shahabe?

Malko scutură din cap.

— Nu. Dacă israelienii ar fi recrutat un tip de o asemenea importanţă pentru ei, nu l-ar fi ucis. Nici chiar pentru a acoperi o operaţiune. În schimb, lichidând un membru perfect loial Hezbollahului, dar suspectat de trădare, făceau un potenţial vinovat din el. Ceea ce oprea ancheta pentru

descoperirea adevăratului vinovat.

Din nou tăcere.

Apăsătoare.

— Aveţi indicii pentru a identifica acest „trădător” care ar fi încă în viaţă? întrebă colonelul din *Maaloumat*.

— Posibil, chiar dacă vi se va părea tras de păr. Înainte de plecarea mea de la Ierusalim, un ofiţer israelian din Aman, care coordona „surse” libaneze, s-a sinucis. Fără un motiv aparent. Or, avea legături cu extremişti israelieni care ar putea să fi conceput manipularea cu atentatul atribuit Hezbollahului. Am întâlnit-o pe văduva sa la înmormântare. Fără să vrea, mi-a dat o informaţie: exact cu opt zile înainte de sinuciderea sa, soţul ei se afla în misiune la Roma de unde îi adusese o rochie. Cred că se dusese să transmită ordine unuia dintre „clienţii” din Hezbollah. Este clasic. Or, a doua zi după această întâlnire, s-a încercat asasinarea mea. Ceea ce îmi întăreşte ipoteza. Am o întrebare: este posibil să aflu dacă un membru important al Hezbollahului se afla în afara Libanului în aceeaşi perioadă?

Se lăsă o tăcere ca de plumb: cei doi ofiţeri din contraspionajul libanez se priveau, perplecşi.

— Cum se numeşte acest ofiţer israelian? întrebă Wissam Al Hassan.

— Dan Yahel.

— Ştiţi sub ce pseudonim contacta sursele?

Malko zâmbi ironic.

— Nu sunt în relaţii atât de bune cu israelienii ca să-mi spună. De ce?

— Lucrez de mult timp în domeniul reţelelor israeliene de spionaj din Liban, explică ofiţerul din *Maaloumat*. Am arestat destui oameni – şaptezeci în total. Unii au făcut aluzie la un anume „Alex”, omul lor de legătură. L-au întâlnit în diferite ţări din Europa, dar şi la Singapore. Un bărbat la vreo patruzeci de ani, sportiv, simpatic, care vorbea perfect mai multe limbi străine, printre care şi araba. El este?

— Îmi pare rău! recunoscu Malko, nu l-am văzut decât în sicriu şi nu a fost publicată nici o fotografie de-a lui.

Ray Syracuse interveni.

— O să solicit staţiei de la Tel Aviv să se intereseze, dar mă îndoiesc de rezultat.

— Nu „Alex” mă interesează, corectă Malko, ci cel pe care-l coordona. Chiar dacă „Alex” era Dan Yahel, a fost înlocuit. Deci, ce credeţi despre ideea mea?

— Că, din nefericire, este nerealistă, zise colonelul Al Hassan. Din două motive. Mai întâi, ne este imposibil să urmărim deplasările membrilor Hezbollah: majoritatea pleacă prin Siria şi iau avionul de la Damasc, cu paşaport fals. Teoretic, ideea dumneavoastră este seducătoare, dar nu duce nicăieri.

Malko îşi mască decepţia cu un zâmbet politicos. Încă o dată, se lovea de un zid. Israelienii – dacă erau ei – etanşeizaseră bine operaţiunea.

Ca pentru a atenua duritatea cuvintelor sale, colonelul din FSI îl asigură:

— Am vrea mult să vă ajutăm, deoarece spionajul israelian în Liban este una din problemele noastre majore, dar nu văd cum.

— Aţi identificat spioni israelieni în interiorul Hezbollahului?

— Da, bineînţeles.

— Au fost arestaţi?

— Desigur. Unii sunt sub supraveghere. Alţii au fost arestaţi de Hezbollah şi lichidaţi. Nu ne spun nouă tot. Alţii…

Tăcu brusc sub privirea furioasă a lui Edmond Fadei.

Malko simţi că i se ascundea ceva. Pentru moment nu insistă.

— Bine, concluzionă el. Ne vom gândi. Nu vedeţi pe nimeni care să mă ajute?

Din nou schimburi de priviri, apoi colonelul libanez propuse:

— Aţi putea să interogaţi, cu acordul nostru, un bărbat pe care l-am arestat acum câteva luni. Zyad Homsi, un *ex-morabitoun*, un extremist sunit care iniţiase o afacere cu export de smochine. Călătorea mult.

— Unde se află?

— La Roumi[60], la secret.

— De ce nu? acceptă Malko.

— Foarte bine, voi veni să vă iau mâine dimineaţă la ora nouă, concluzionă colonelul din FSI.

— Spuneţi-i generalului Rifi că îmi voi permite să-i fac o vizită mâine, preciză Malko.

Se ridicară toţi, iar întâlnirea se încheie. Rămas singur cu Malko, Ray Syracuse remarcă:

— Ar vrea să vă ajute, dar ei nu ştiu mare lucru. Reţelele israeliene sunt foarte conspirative şi nu le-au identificat pe toate. Israelienii au stat mult timp în sudul Libanului. Încă mai au mulţi partizani. Apoi, mai sunt banii... Evident, Hezbollahul îi taie de vii pe trădători, dar nu obţii nimic gratis. Eu cred în povestea cu „Alex”.

— De ce?

— Fiindcă în Liban nu Mossadul operează, ci serviciul Aman, sosit în camioanele Tsahalului, în 1982. De atunci, au făcut pui. Deci, teoria dumneavoastră ţine.

— Perfect, conchise Malko. Rămân multe de făcut. O să merg la Roumi mâine dimineaţă. Nu se ştie niciodată.

*

* *

Isser Serfaty îi zâmbi călduros interlocutorului său. Un Spielmann, şeful departamentului „Liban” din Aman. Şeful regretatului „Alex”.

— O cafea? propuse el.

Cu complicitatea secretarei lui Benyamin Netanyahu, îl invitase pe Un Spielmann la cantina rezervată colaboratorilor primului-ministru.

De la plecarea lui Malko Linge spre Liban, era cuprins de nelinişte. Cum să afle ce făcea acolo? O singură persoană îl putea ajuta: cel care lua masa cu el.

— Nu, mulţumesc, declină Un Spielmann. Va trebui să plec înapoi spre Tel Aviv. De ce voiai să mă vezi?

— Am o problemă, recunoscu consilierul lui Benyamin Netanyahu. Urmărim de ceva vreme un agent al CIA, Malko Linge, care poate să provoace mari necazuri ţării noastre.

— Nu ai vorbit cu Shin Beth?

---

60 Închisoare din Beirut.

— Ba da, bineînţeles, dar a părăsit Israelul spre Liban. Un teritoriu unde tu eşti bine implantat. Ai putea să mă ajuţi să aflu ce face acolo?

Un Spielmann nu răspunse imediat. Teoretic, Isser Serfaty nu era abilitat să-i dea acest gen de ordine. Doar că, anterior, condusese Mossadul şi făcea parte din „garda apropiată" a lui Benyamin Netanyahu. Dacă ceea ce-i cerea nu depăşea cadrul *legal* al activităţilor sale, nu avea motive să-l refuze.

— Ce vrei, mai exact? întrebă el.

— Să încerci să afli cu cine se vede acolo, la Beirut şi ce caută. Prin sursele „tale", ar trebui să se poată…

— Întocmai, recunoscu Un Spielmann. Ştii la ce hotel s-a cazat?

— Nu, dar ar trebui să nu fie greu de aflat.

Se uită la ceas şi concluzionă:

— O să văd ce pot face. Imediat ce voi avea informaţiile, ţi le voi trimite prin curier.

Era totuşi intrigat. Persoana pe care trebuia să o urmărească semăna mult cu bărbatul venit la înmormântarea maiorului Dan Yahel. În fine, atât timp cât Isser Serfaty nu-i cerea nimic ilegal…

*

* *

Prinţesa Gamra Al Shaalan Bin Saoud tocmai îşi punea unghii false de trei centimetri când telefonul „Vertu" din platină, încrustat cu diamante discrete şi câteva pietre colorate pentru a fi mai vesel, scoase câteva note melodioase.

Una dintre filipinezele care îi masa capul luă aparatul şi i-l duse la ureche.

— Gamra?

Saudita avu nevoie de câteva secunde pentru a recunoaşte vocea.

— Malko! zise ea mieroasă. Eşti la Beirut?

— Da, foarte aproape. La Four Seasons.

— Suntem vecini, şopti ea. Vino la mine, dau o mică recepţie diseară. Apartamentul meu este, în sfârşit, finalizat. Vino pe la zece.

*

* *

Nu erau mai mult de două sute de persoane... Care stăteau toate în salon. Malko aruncă o privire în locul unde, în urmă cu câteva luni, o posedase pe prinţesa saudită pe aceeaşi mochetă, întinsă pe haina ei de vizon mov.

În această seară, era magnifică. Mulată într-o rochie din lame, care o făcea să semene cu un lingou de aur. Atât de mulată, încât se întrebă cum se putuse îmbrăca. Fermoarul era invizibil, iar rochia se mula cu o precizie anatomică pe bustul greu, fundul magnific, şoldurile uşor comprimate. Decolteul pătrat oferea privirilor două sfere albe în care îţi venea să-ţi înfigi dinţii.

Gamra urmări privirea lui Malko şi zâmbi şiret.

— În seara asta, nu fac sex! Rochia a fost cusută pe mine... Dar, dacă vrei, mai târziu, mă voi ocupa de tine. Mult mai târziu.

Cu o piruetă, îi întoarse spatele şi se ondulă până la un grup de invitaţi. Pe un mic podium, o orchestră acompania o dansatoare orientală aproape la fel de atrăgătoare ca şi gazda serii. Peste tot, se bea, se servea mâncare în porţii uriaşe. Se dansa puţin. Cât vedeai cu ochii, nu erau decât smochinguri şi rochii de seară. Libanezele adorau să se îmbrace. Toate erau în poziţie de atac, cu privirea insistentă, gura oferită şi, uneori, ceva mai mult.

Malko găsi vodcă Russki Standart şi se servi generos. După Israel, era plăcut să regăsească civilizaţia. Toate femeile păreau gata să se ofere, în timp ce bărbaţii se îndopau la bufet.

Deodată, în dreptul unei ferestre, Malko reperă o creatură magnifică: singura care nu era în rochie de seară. Picioare de trei metri mulate într-un pantalon din piele neagră, la fel de strâmt ca şi rochia gazdei, o vestă din piele foarte strânsă din care ieşea o bluză de mătase roşie şi o figură imposibil de uitat. Ochii migdalaţi, nasul subţiat cu bisturiul, gura cărnoasă şi promiţătoare.

Necunoscuta îşi plimba cei un metru şi optzeci de centimetri de frumuseţe sexuală cu o nonşalanţă intenţionată.

Malko o regăsi ceva mai târziu la un bufet, iar ea îi aruncă o privire scurtă, după care întoarse capul în altă parte. O urmări prin mulţime. Se apropiase de orchestră şi, deodată, începu să se onduleze ca şi dansatoarea de pe podium.

Foarte repede, se formă un cerc de admiratori în jurul ei. Bărbaţi care aplaudau, femei cu priviri pline de ură. Necunoscuta îşi legăna şoldurile învăluite în negru, cu mişcări scurte, în direcţia bărbaţilor cei mai aproape de ea.

Era Demonică.

— Este magnifică, nu? îi şopti lui Malko la ureche un bărbat care exploda în smochingul său roşu.

— Cine este?

— Hanadi, decoratoarea Gamrei.

Cu fizicul ei, precis îşi găsea uşor clienţi.

Doar că, parcă această fiinţă era pe altă planetă. Malko o cunoştea pe saudită: dacă se apropia de decoratoare, prinţesa era în stare să-i scoată ochii. Şi restul. Era posesivă. Nu din gelozie, ci din orgoliu.

Mai bău o vodcă, se strecură aproape de Gamra, înconjurată de un cerc de admiratori şi îi atinse discret fundul. Aceasta se întoarse imediat cu un zâmbet pofticios.

— Nu te plictiseşti…

— Nu, dar e cam multă lume în jurul tău.

— Aşteaptă puţin…

Pentru câteva secunde şi-o imagină pe această somptuoasă bombă sexuală în armura sa aurie, în timp ce-i oferea gura, fără să se poată servi de corpul ei.

O fantasmă frumoasă.

Dar trebuia să mai aştepte până la ora trei sau patru dimineaţa. Iar Gamra, cu Champagne Taittinger care curgea în valuri, ar fi putut uita de promisiune. Se retrase discret, întâlnind persoane care abia soseau.

A doua zi avea treabă.

Povestea cu călătoria lui „Alex” la Roma îl obseda.

*

* *

Drumul urca în jurul unei coline, oferind o vedere tot mai uimitoare asupra golfului Beirutului. Închisoarea din Roumi

era la înălţime, într-o zonă împădurită, presărată cu vile elegante. Frumos loc. Din celulele lor, deţinuţii aveau o panoramă uimitoare. Un adevărat sanatoriu. Colonelul Al Hassan se uită la ceas.

— Ne încadrăm în timp, anunţă el. L-au scos din celula lui.

— Credeţi că va coopera?

— *Deja* a cooperat, sublinie ofiţerul libanez, îşi dă seama că a făcut o mare prostie. Se putea refugia în Cipru şi de acolo în Israel, dar a preferat să rămână.

— De ce, el, un sunit, a lucrat cu israelienii?

— Nu din dorinţa de câştig, ci fiindcă îi urăşte pe şiiţi. Deci, Hezbollahul. Datează din vremuri străvechi. Cei din *Morabitun* îi ardeau de vii pe şiiţii pe care îi prindeau. Sparg capetele bebeluşilor de pereţi şi înjunghie femeile însărcinate.

Război de catifea.

Ajunseră. Clădiri din piatră închisă la culoare, în terase, asigurate cu o uşă metalică masivă. Porţile se deschiseră şi cei doi se opriră în curtea centrală a închisorii. Directorul îi aştepta.

— Este la vorbitor, îi anunţă el. Vreţi să beţi o cafea înainte de a-l vedea?

— Nu, mulţumesc, declină Malko.

Era nerăbdător să vadă cum arăta trădătorul.

Vorbitorul era slab luminat de un neon palid, mobilat cu o masă şi două scaune. Zări un bărbat îmbrăcat într-o uniformă verzuie care se ridică vioi când îi văzu venind. Colonelul Al Hassan îi zise câteva cuvinte în arabă şi se întoarse spre Malko.

— I-am spus că sunteţi de la CIA şi că este autorizat să vă spună tot ce ştie.

Se retrase, iar Malko se aşeză în faţa prizonierului care îl privea curios. Era slăbit, bărbos, dar cu privirea vioaie. Uniforma verzuie semăna cu o pijama.

— Aş vrea să vă pun câteva întrebări despre un aspect anume, îi explică Malko.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, răspunse Zyad Homsi.

— Numele de „Alex” vă spune ceva?

— Alex. Da, bineînţeles. Era ofiţerul meu de legătură israelian.

— Descrieţi-l.

— Un bărbat la vreo patruzeci de ani, alură sportivă, părul negru scurt, trăsături regulate. Nimic particular. Vorbeam în arabă, iar el era mereu foarte politicos. Cred că mânca doar cuşer, fiindcă refuza să meargă în anumite restaurante.

— Eraţi singurul pe care îl „dirija”?

— Nu cred. Coordona o mare parte din reţeaua libaneză.

— L-aţi întâlnit adesea?

— De vreo zece ori.

— Unde?

— În Germania şi la Roma.

— Ştiţi că a murit?

— Nu.

Nu părea să-l bulverseze. Răspundea mecanic, ca toţi cei care au fost interogaţi mult timp. Libanezii îl făcuseră să spună tot ce ştia, iar Malko îşi zise deodată că această vizită nu avea să-i folosească la nimic.

Aproape maşinal, îl întrebă:

— La Roma, unde îl întâlneaţi?

— În diferite locuri. Îmi lăsa mesaje anonime semnate „Alex” la recepţia hotelului.

— Ce hotel?

— Trinita dei Monti. Un mic stabiliment pe strada Triton.

— Mergeaţi mereu la acelaşi hotel?

— Da, cred că „Alex” avea prieteni acolo. Era un loc sigur pentru el.

Tăcu, apoi întrebă:

— Aveţi o ţigară?

Malko nu-l mai asculta. Ca şi la aeroportul Ben Gurion, tocmai i se aprinsese un beculeţ.

CAPITOLUL XX

— Aţi mai menţionat acest hotel în interogatoriile dumneavoastră? întrebă Malko.

Zyad Homsi păru surprins.

— Da, cred, dar nu are prea mare importanţă, fiindcă „Alex” nu se caza niciodată acolo. Nu ştiu unde locuia când venea la Roma.

— Ce vă cerea „Alex”?

— Mă angajase să fotografiez, cu o minicameră disimulată în antena maşinii mele parcate pe şoseaua din Beqaa, toate maşinile aparţinând Hezbollahului care mergeau spre Siria. Apoi, i le transmiteam prin Internet.

— Cum aţi fost prins?

— M-au denunţat nişte vecini. Remarcaseră că maşina mea rămânea parcată cu orele pe marginea şoselei. M-au denunţat la Hezbollah, iar ei la FSI.

Nu părea prea deranjat.

Malko era grăbit să verifice ceva. Se ridică şi întinse mâna spre prizonier.

— Mulţumesc, poate că voi reveni să vă văd.

Colonelul Wissam Al Hassan îl aştepta ronţăind biscuiţi cu miere şi fumând narghilea în biroul directorului închisorii.

— Deci? întrebă el. Ceva interesant?

— Încă nu ştiu, mărturisi Malko. Trebuie să verific anumite lucruri.

Ofiţerul libanez nu îşi ascunse scepticismul.

— Acest tip nu vă poate spune nimic despre Hezbollah. Îi detestă. Nu este foarte şiret. L-am interogat destul pentru a spune tot ce ştia. Era doar el în reţea. Israelienii au o mulţime de celule izolate. Este foarte dificil de dibuit. Nu există o reţea organizată.

În timp ce coborau serpentinele colinei, Malko îşi zise că avea totuşi un fir pe care să meargă.

*

* *

— Sunteţi în relaţii bune cu SISMI[61]? întrebă Malko imediat ce rămase singur cu Ray Syracuse.

Şeful staţiei îl privi mirat.

— Da, cred. De ce?

— Am nevoie să aflu lista libanezilor care s-au cazat într-un anumit hotel din Roma, într-o anumită perioadă. Presupun că reţin identitatea tuturor străinilor.

— Da, desigur, confirmă americanul. Trebuie să sun la staţia de la Roma. Este mare hotelul?

— Nu. Cam treizeci de camere.

— Ar trebui să se poată.

— Se numeşte Trinita dei Monti, pe strada Tritone, preciză Malko. Perioada care mă interesează este 30 martie – 4 aprilie.

— Doar libanezi?

— Nu, toţi turiştii din Orientul Mijlociu. Inclusiv israelieni.

Chiar dacă era o şansă de una la un miliard ca un ofiţer de legătură israelian să se cazeze în acelaşi hotel cu sursele sale…

— Îmi puteţi spune *de ce?* întrebă Ray Syracuse.

Malko îi explică raţionamentul.

— *Well*, este cu bătaie lungă, zise şeful staţiei, dar nu este exclus. Va dura cam două sau trei zile.

— Cereţi celor de la staţia din Roma să îi însoţească pe colegii lor de la SISMI.

— Apropo, continuă Ray Syracuse, generalul Rifi vă aşteaptă în biroul său de la FSI astăzi, la ora trei. Mi-a spus că este ceva important.

*

* *

Ameninţarea Hezbollahului împotriva lui Malko fiind îndepărtată, Ray Syracuse îi pusese la dispoziţie un simplu Mercedes cu numere libaneze, fără blindaj. Malko nu îi mai recontactase pe cei din Hezbollah şi, cu atât mai puţin, pe iranieni.

Inutil, atât timp cât nu era concentrat pe o pistă anume.

Dacă fuseseră manipulaţi de israelieni, avea destul timp să le-o zică.

---

61 Serviciul Italian de Informaţii.

Aşteptând, Casa Albă urmărea evoluţia lui Malko, prin mesajele îngrijorate al lui John Mulligan, consilierul principal pe securitate, la rândul său pistonat de preşedintele Obama, care voia cu orice preţ să-i fie oferite elementele ce-i puteau permite să riposteze atacului împotriva Casei Albe, fără să greşească în privinţa adversarilor.

Cu tot riscul, Pentagonul plănuia o expediţie aeriană punitivă împotriva Iranului, cu F-22 „Raptor" şi bombardiere B 2.

Numai că, înainte de a-i acoperi pe iranieni cu bombe, trebuia să fie sigur de vinovăţia lor...

*

* *

Generalul Rifi, mereu elegant în uniforma sa albastru-petrol, era în continuare la fel de primitor. Îl primi pe Malko în sala mare de şedinţe de la etajul doi al sediului FSI. O altă persoană era deja acolo: colonelul Wissam Al Hassan, şeful *Maaloumat*, direcţia de contraspionaj a FSI, pe care Malko îl mai întâlnise deja în compania şefului securităţii militare, Edmond Fadei.

— Colonelul Al Hassan mi-a vorbit despre ultima dumneavoastră discuţie, anunţă şeful FSI după saluturile iniţiale. Mi-a cerut sfatul.

— În legătură cu ce?

— Deţinem o informaţie total confidenţială despre reţelele israeliene, graţie securităţii militare care lucrează mult în Sud, în mijlocul reţelelor ASL[62]. Informaţiile militare au reperat un locuitor al satului Marjayoun, în sud, bănuit de colaborare cu israelienii. Younes Hayimeh, un mare producător de tutun care vindea o parte din recoltă israelienilor. L-au „agăţat" în acest mod. A fost prins într-o manieră stupidă: se ducea la picnic în zona de frontieră şi, de acolo, printr-un miniradio, transmitea mesaje „legăturii" sale israeliene. Într-o zi, a fost interceptat la întoarcere şi s-au descoperit asupra sa materiale.

— Unde se află acum?

— Aici, într-un secret absolut. De mai bine de trei luni. Ne-a declarat o grămadă de lucruri.

62 Armata din Sudul Libanului, (n. trad.).

— Israelienii ştiu că a fost arestat?

— Nu. Am făcut o înţelegere cu el. Pentru a evita ca amanta sa să fie arestată, a acceptat să coopereze. Continuă să comunice cu „legătura” sa, sub controlul nostru.

— Şi ce mă poate interesa pe mine la el?

— Amanta sa, Hanadi Jbail, este şi ea tot din Marjayoun. A venit să locuiască la Beirut unde este decoratoare. O femeie foarte frumoasă, de care Younes Hayimeh este îndrăgostit nebuneşte.

— Ştiţi de ce a acceptat această femeie să lucreze pentru israelieni?

— Nu prea. Younes Hayimeh pretinde că ea i-a plăcut mereu pe israelieni, dar noi credem că a acceptat fiindcă el a ajutat-o mult pentru a se instala la Beirut. Nu avea bani, iar el i-a închiriat un apartament, apoi a prezentat-o multor oameni. Ne-a mărturisit că i-a dat, din ordinul israelienilor, un telefon mobil criptat prin care comunică cu numere din Iordania sau Cipru. Cunoaştem aceste numere, dar nu ştim conţinutul mesajelor, căci sunt criptate. Graţie unui program utilizat în cazul Hariri, ştim că acest telefon nu este folosit *decât* pentru a lua legătura cu aceste numere.

— Această femeie nu bănuieşte nimic?

Colonelul Al Hassan zâmbi.

— Am pus la cale o mică manevră. Prietenul nostru Younes Hayimeh a pretins că a fost obligat să meargă în Irak pentru treburi. Îi dă veşti periodic, sub controlul nostru.

Malko rămase tăcut. Prefera să nu ştie cum l-a convins *Maaloumat* pe trădător să-şi trădeze amanta.

În timp ce colonelul turna ceai, întrebă:

— Această Hanadi nu ar fi cumva o tânără foarte sexy, cu ochi albaştri, cam la 1,80 în înălţime?

— Ba da. Cum de o ştiţi?

— Am întâlnit-o.

Îi explică vizita sa la prinţesa saudită şi întâlnirea întâmplătoare cu Hanadi Jbail, decoratoarea prinţesei. Cei doi păreau uimiţi.

— Se descurcă bine! oftă colonelul Al Hassan. Chiar mă întreb *de ce* lucrează pentru israelieni.

Generalul Rifi dădu din cap.

— Cred că a fost implicată de Younes Hayimeh, care i-a făcut multe servicii, iar acum nu mai ştie cum să iasă din combinaţie, gândindu-se că, dacă încetează să coopereze, israelienii o vor deconspira…

— OK, concluzionă Malko, cu ce mă poate ajuta această femeie?

— Nu ştim. Dar este şiită şi cunoaşte multă lume din Hezbollah.

— Mulţumesc, concluzionă Malko, dar pentru moment nu văd cum o pot folosi. Am o altă pistă de urmat, despre care vă voi vorbi mai încolo.

Ieşi din FSI, puţin cam decepţionat. Neînţelegând cum îl putea ajuta această „cârtiţă" israeliană să găsească trădătorul din Hezbollah.

Acum, trebuia să aştepte răspunsul de la Roma. Dacă venea.

*

* *

Hanadi Jbail tocmai făcuse baie şi, înfăşurată într-un halat galben, se machia. La aproape patruzeci de ani, încă era extrem de apetisantă, iar majoritatea clienţilor ei masculini încercau să o aducă în patul lor. Ceea ce o lăsa rece. Acum, că era independentă financiar, voia să aleagă *ea* bărbaţii pe care să-i bage în patul ei. Era o femeie foarte senzuală, dar care se controla perfect. Putea sta luni de zile fără să facă dragoste, satisfăcându-se cu mici bucurii solitare.

În cele din urmă, plecarea amantului ei Younes Hayimeh îi convenea: nu fusese niciodată îndrăgostită de el, punându-i la dispoziţie trupul ei pentru a-i mulţumi faţă de tot ceea ce făcuse pentru ea.

Dacă Younes nu se întorcea din Irak, era perfect. Îi mai rămânea un singur lucru de rezolvat: legătura ei cu Israelul. Un cadou otrăvit de la Younes, de care nu ştia cum să scape.

La început, meseria de spion o amuzase, dar acum se temea, cunoscând soarta neplăcută pe care libanezii o rezervau spionilor israelieni.

În momentul în care termina de creionat buzele, telefonul

„negru” ţiui. Un mesaj de la „legătura” sa pe care o cunoştea doar sub pseudonimul de „Alex”. Ecranul afişa un şir de litere ciudate.

Hanadi Jbail se duse să caute în trusa de toaletă un dispozitiv miniaturizat şi îl conectă la telefon. Imediat, textul criptat se afişă pe ecran.

I se cerea să intre în contact cu un anume Malko Linge, care era cazat la Four Seasons din Beirut, camera 1444, pentru a-i cunoaşte activităţile.

Mesajul se şterse automat, iar ea privi îndelung la ecranul negru. Uneori, dorea să se ducă la siguranţa generală şi să mărturisească totul, chiar dacă ajungea în închisoare. Apoi, se speria. Dacă va termina cu poliţia oficială, mai rămânea Hezbollahul. În satul natal, Marjayoun, organizaţia era atotputernică şi risca să-şi plătească scump trădarea. Deci, continua să alerge ca un răţoi fără cap…

Se întrebă cum avea să-şi „contacteze” ţinta.

Four Seasons aflându-se lângă clădirea unde locuia clienta ei saudită, ar trebui să poată reuşi fără prea mare greutate.

Puţini bărbaţi rezistau sex-appealului ei.

După ce se machie, îşi puse un string negru şi se strecură în pantalonul negru care îi punea atât de bine în valoare minunatul ei fund şi picioarele interminabile.

Îşi zise, râzând în sinea ei, că era suficient să meargă să bea un pahar la Four Seasons pentru ca „clientul ei” să vină, singur, să i se arunce în plasă.

Apoi, nu ar mai avea decât să ceară ordine de la „Alex”.

*

* *

În ciuda soarelui minunat care inundase Beirutul de două zile, Malko număra orele. Nici o veste de la Roma. Se gândi din nou la „cârtiţa” israeliană, Hanadi Jbail. Graţie sauditei, ar putea să o întâlnească.

O sună pe prinţesa saudită şi dădu peste robot.

Ea îl sună înapoi după o oră.

— Nu ai mai rămas ieri seară, îi reproşă ea. A fost o greşeală. Eram foarte frumoasă în acea rochie.

— O vei îmbrăca din nou, o asigură Malko filosofic. Apropo, am remarcat ieri seară la tine acasă o superbă creatură. Se pare că este decoratoarea ta.

Se lăsă liniște, apoi saudita explodă.

— Javră! Ai chef să i-o tragi târfei de Hanadi! Şi îmi ceri *mie* să te ajut!

— Nici măcar nu am vorbit cu ea, afirmă Malko, bătând în retragere, doar am găsit-o spectaculoasă. Apropo, de unde ştii că e târfă?

— Ne-am înţeles foarte bine şi mi-a devenit prietenă.

Altfel spus, Gamra gustase din decoratoare. Ştiind-o, Malko nu era mirat.

În ce priveşte gelozia ei, ea care consuma bărbaţii precum respira, era amuzant. De altfel, se calmase la fel de repede cum explodase. Şi, poate că îi venise o idee când îi propuse lui Malko, cu o voce îndulcită:

— Vine să bea un pahar mâine pe la şapte, dacă vrei…

Ar mai alunga plictiseala. Câteva clipe mai târziu, sună telefonul.

Era Ray Syracuse.

— Am veşti de la Roma, îl informă şeful staţiei.

CAPITOLUL XXI

— Iată lista libanezilor care s-au cazat la hotelul Trinita dei Monti. În perioada indicată, anunţă Ray Syracuse. Nu sunt decât trei.

Malko se uită la lista scurtă. Un cuplu, Ibrahim şi Laura Najjar din Tripoli. Un bărbat singur, Abdel Wahab, din Chtaura. Fotocopiile celor trei paşapoarte erau anexate raportului.

Decepţionat, Malko luă documentele.

— O să le dau la FSI pentru verificare, anunţă Ray Syracuse. Dar cred că pista dumneavoastră a intrat într-o fundătură.

Ray Syracuse arbora o figură de înmormântare. Îl privi descurajat pe Malko.

— Sper că îi veţi explica *personal* lui John Mulligan că nu aţi găsit nimic. Şeful de staţie care va anunţa Casei Albe că nu este în stare să-i descopere pe autorii atacului din 15 martie riscă să ajungă în Mongolia.

— Îi voi anunţa chiar eu, promise Malko.

Descurajat la rândul lui. Era în continuare convins de culpabilitatea israelienilor, dar era incapabil să adune probele care îi incriminau.

— Până atunci, zise el, mă duc să-l văd pe colonelul Al Hassan.

*

* *

Pentru a mai uita din griji, se dusese să bea un pahar la Phoenicia, mereu plin ca un stup. Prostituatele erau mai puţine, dar atmosfera întotdeauna simpatică. Se întrebă dacă israelienii îl supravegheau în continuare. Cu toate reţelele de care dispuneau în Liban, nu putea fi greu…

Se gândi deodată la Mourad Trabulsi. Generalul libanez, în principiu, nu ştia de prezenţa lui la Beirut. Or, fusese întotdeauna un sfetnic bun. Îl sună, iar generalul libanez se arătă la fel de binevoitor.

— Dragul meu prieten! zise el. Ce bucurie să vă ştiu la

Beirut!

— Unde sunteţi?

Generalul Trabulsi izbucni în râsul său zgomotos.

— La „biroul” meu. La clubul de pe Cornişă. Veniţi să bem o cafea?

— Cu plăcere.

Libanezul îl aştepta la intrarea în club şi se îmbrăţişară ca nişte vechi prieteni.

— Am o surpriză pentru dumneavoastră, pufni Mourad Trabulsi. Veniţi.

Malko îl urmă în imensul salon cu ferestre largi. Până la o canapea, unde zări un păr negru ca tăciunele. O femeie, cu picioarele încrucişate foarte sus, cu ciorapi negri. Înainte chiar să se întoarcă, ştiu că era vorba de Sybil Murr, voluptuoasa soţie a unui general din armata libaneză cu care Malko mai petrecuse deja momente fierbinţi. Ea îşi dezveli dinţii de fiară într-un zâmbet senzual şi îi întinse mâna să i-o sărute ca şi cum nu se cunoşteau.

— Ce surpriză! mieună ea. Mourad mă anunţase de sosirea unui prieten misterios.

Era mereu la fel de sexy. Şi înfierbântată. Malko luă loc în faţa ei, astfel încât să-i vadă picioarele pe care şi le oferea cu plăcere privirilor. Se uitară scurt unul altul, apoi, la a treia cafea, ea oftă.

— Trebuie să plec.

În timp ce ea se ridica, Malko nu se putu abţine să nu întrebe:

— Nu v-aţi schimbat numărul de telefon?

Ea îi aruncă o privire furibundă.

— Cum de îmi ştiţi telefonul…

Malko nu răspunse: oficial, între ei nu erau decât relaţii mondene. Imediat ce plecă, îl întrebă pe Mourad Trabulsi:

— Cunoaşteţi o decoratoare pe nume Hanadi Jbail?

Libanezul izbucni în râsul său obişnuit.

— Dragul meu, văd că ştii atât de bine Beirutul! Este una din noile figuri ale oraşului.

— O decoratoare?

— Exact. Este pe cale să îi bage în şomaj pe toţi decoratorii masculini sau homosexuali. Datorită ei, bărbaţii

se interesează de decoraţiuni. Nu s-ar zice deloc că vine dintr-un sat sărac din sudul Libanului.

— Cum a reuşit?

— Avea un amant, mare comerciant de tutun şi bărbat foarte bine. Şi el tot din Marjayoun. A sponsorizat-o şi a prezentat-o la toată lumea. Cum are gust, a început să câştige mulţi bani. Unde aţi întâlnit-o?

— La prinţesa Gamra.

Din nou râsul lui Mourad Trabulsi.

— Se zice că ele două se înţeleg foarte bine, în timpul decorării. Este genul de femeie care îi place…

În mod clar, saudita avea o reputaţie mereu la fel de sulfuroasă…

— Nu ştiţi nimic mai mult despre ea? insistă Malko.

Mourad Trabulsi se strâmbă.

— Nu. Este o şiită şireată care nu ţine cont de religie. Nu va purta *niqab* niciodată. Are, desigur, amanţi, dar nu se cunosc. În afară de cel din Marjayoun, care nu mai pare să fie în top. Va fi, cu siguranţă, răpită de un saudit. Eu nu am văzut-o de aproape, dar se pare că este superbă.

— Are multă clasă, confirmă Malko.

Oricum, Mourad Trabulsi, unul dintre oamenii cei mai bine informaţi, nu ştia de legăturile ei cu Israelul. Îl lăsă pe generalul libanez pentru a merge la colonelul Al Hassan cu care avea întâlnire.

*

* *

— Am verificat cele trei nume pe care ni le-a comunicat Ray, anunţă ofiţerul din *Maaloumat*. Cuplul locuieşte efectiv în Beirut şi ne-a confirmat călătoria la Roma. Nu le-am spus de ce ne interesam.

Al treilea individ, Abdel Wahab, este exact din Chtaura.

Malko îl întrerupse.

— Deci, este o lovitură în gol.

Colonelul Al Hassan schiţă un zâmbet.

— Există totuşi o mică problemă. Abdel Wahab este mort de trei ani. Am verificat şi chiar am găsit mormântul lui. Familia sa este uimită. Sunt şiiţi care nu se amestecă în politică.

Imediat, Malko începu să spere din nou.

— Vreţi să spuneţi că cineva a folosit paşaportul unui mort pentru a efectua această deplasare la Roma?

— Exact.

Malko încercă să nu se ambaleze. Putea să nu aibă nici o legătură cu ceea ce căuta. Mulţi libanezi călătoreau cu acte false. Dar era totuşi o coincidenţă…

— Aveţi o cale de a afla *cine* a folosit acest paşaport?

Ofiţerul FSI scutură din cap.

— În acest stadiu, nu. Nu a fost fotografiat de italieni, nici aici, la Imigrări. Nu aveau nici un motiv să o facă.

— Când a fost emis acest paşaport?

— Acum şase ani, dar a fost reînnoit acum doi ani, când proprietarul său legitim era deja mort şi îngropat.

— Deci, de către cel care îl utilizează.

— Sunt şanse mari…

Malko se gândi deodată la ceva.

— Presupun că, în acest caz, completează o cerere şi că rămâne în arhive o fotografie a solicitantului.

Colonelul Al Hassan aprobă din cap.

— Absolut. Am cerut primăriei din Chtaura să ne trimită documentul. Îl vom primi mâine.

Malko încercă să-şi stăpânească bucuria. Chiar dacă era vorba de un trădător în solda israelienilor, chiar dacă era un membru al Hezbollahului, nu însemna că era vorba de cel care fusese manipulat de „Alex” pentru a lansa atacul împotriva Casei Albe.

— Am altceva, continuă colonelul din *Maaloumat*. Supraveghem telefonul mobil al lui Hanadi Jbail. Este activat foarte rar, iar asta ne-a permis să-l reperăm. A primit ieri un mesaj, din Iordania, pe care din nefericire nu l-am putut decripta. Dar aceasta are altă semnificaţie.

— Care?

— Această femeie este un agent „adormit”. Se pare că a fost activată. Sper că nu are legătură cu prezenţa dumneavoastră la Beirut…

Malko simţi totuşi o furnicătură neplăcută pe coloana vertebrală.

— Consideraţi că această femeie este periculoasă?

— Nu, afirmă ofiţerul libanez. Am verificat apartamentul ei în amănunt, în timp ce lipsea şi nu am descoperit nici o armă.

Malko nu îi spuse că *şi* otrava era o armă şi nu se depista atât de uşor ca o armă de mână.

— Vin să vă revăd mâine dimineaţă, concluzionă el.

— Nu înainte de ora zece, completă libanezul, pentru că nu voi avea documentul.

Malko îşi zise că avea să doarmă prost. Ieşind din clădirea FSI, îl luă cu ameţeală. Mai avea două ore până la întâlnirea de la prinţesa Gamra şi se decise să treacă înainte pe la Four Seasons. Atât timp cât nu avea nimic concret, nu îl va anunţa pe Ray Syracuse. Avuseseră deja prea multe decepţii.

*

* *

Abia deschise uşa un majordom în uniformă albă, că Malko zări, după divanul pe care o răsturnase odinioară pe prinţesa saudită, două picioare înfăşurate în piele neagră, care păreau că nu se mai termină.

Hanadi Jbail sosise.

Tânăra purta aceeaşi ţinută ca în seara în care o văzuse pentru prima dată. Un fel de dublură a corpului strânsă pe talie cu o curea lată, iar în picioare pantofi înalţi. Privirea ei îl învălui pe Malko rapid, îi adresă un zâmbet feroce şi îşi turnă nişte ceai.

— Iat-o pe prietena mea, Hanadi, zise Gamra. O apreciezi atât de mult...

Era superbă. Hanadi Jbail îi aruncă lui Malko o privire ironică.

— Nu ştiam că ne-am mai întâlnit. Nu v-am remarcat.

Ochii ei albaştri mari afişau o inocenţă totală. Malko îşi zise instantaneu că, spioană sau nu, ar face totul pentru a o duce în patul lui.

La ce putea folosi această „cârtiţă” israeliană? Îşi aminti ce-i spusese colonelul Al Hassan. Mesajul care o reactivase. Chiar era el cel vizat? Avea o ocazie excelentă pentru a verifica... Ascultă un timp discuţia celor două femei, referitoare la decorarea camerelor de oaspeţi, în total de

3000 de metri pătraţi, se uită ostentativ la ceas, apoi zise:

— Am o altă întâlnire. Când putem lua cina toţi trei?

Saudita zâmbi ca o viperă.

— Eşti sigur că nu preferi să cinezi singur cu Hanadi?

Chiar făcea tot ce putea pentru a-l ataca pe Malko. Răutate pură.

Hanadi Jbail zâmbi, plină de indulgenţă.

— Nu vă certaţi! Trebuie să merg mâine la un cocktail la Mandaloum at Sea. Să mergem toţi trei. Pe la ora şase.

— Excelentă idee, acceptă imediat Malko. Ne vedem acolo.

Sărută toate mâinile care i se întindeau şi se retrase sub privirea grea a Gamrei. Era edificat. Frumoasa Hanadi îl „contactase”. Foarte probabil la ordinul israelienilor.

În ce scop?

Dacă ancheta sa se oprea brusc a doua zi, utilizatorul paşaportului fals nefiind de găsit, îi mai rămânea să o cucerească pe voluptuoasa decoratoare. Doar din plăcere.

Altfel, avea grijă. Nu-i putea fi de folos să aibă un contact cu israelienii, mai ales dacă aceştia nu suspectau nimic.

*

* *

Vreo cincisprezece fotografii, format mare, erau întinse pe masa de şedinţe. Doar figuri, mai mult sau mai puţin de calitate.

Colonelul Al Hassan îl primi pe Malko cu un zâmbet indiferent şi îi arătă fotografiile.

— Iată fotografiile principalilor membri ai aripii militare a Hezbollahului. Cei care călătoresc şi ar putea să se identifice cu cel pe care îl căutăm.

— L-aţi identificat?

— Uitaţi-vă chiar dumneavoastră, răspunse ofiţerul, întinzându-i lui Malko o fotografie mărită a celei de pe paşaport. Nu vreau să vă influenţez.

Malko luă fotografia şi începu să o compare cu cele întinse pe masă. Multe semănau, dar a cincea avea similitudini uimitoare. Coafura nu era aceeaşi, dar cele două feţe erau foarte asemănătoare. O frunte joasă şi platâ, un nas acvilin impozant şi o mustaţă foarte groasă, bine tăiată.

— Acestea două se aseamănă mult, zise el.

Colonelul Al Hassan schiţă un zâmbet.

— Văd că ajungem la aceleaşi concluzii. Cred că nu este îndoială. Şi descrierea corespunde.

— Cine este?

— Este Nawaf Al Indi, adjunctul lui Mustafa Shahabe.

Adică al bărbatului care coordona „operaţiunile externe” ale Hezbollahului, până la asasinarea sa, în urmă cu trei săptămâni.

— Ce face, exact?

— A rămas adjunctul lui Marwan Al Fadiq, care i-a succedat lui Mustafa Shahabe.

Malko simţi cum îi creşte pulsul. De această dată, avea senzaţia că făcuse un pas uriaş. Tocmai descoperise, aproape sigur, un spion israelian în sânul Hezbollahului. Un tip care nu putea da de bănuit şiiţilor. Nu era neapărat cel pe care îl căuta. Şi, mai ales, exista o întrebare crucială.

Nawaf Al Indi, înainte de a muri Mustafa Shahabe, avea autoritatea de a transmite ordine ramurii Hezbollahului din „exterior”? Adică aripii militare implantate în Statele Unite care revendicase atentatul împotriva Casei Albe?

Se întoarse spre ofiţerul libanez.

— Colonele, credeţi că Nawaf Al Indi poate fi cel pe care îl caut?

Colonelul Al Hassan dădu din cap afirmativ.

— Da.

CAPITOLUL XXII

Malko preferă să nu-şi arate satisfacţia prea explicit. Nu voia să fie prea optimist. Totuşi, părerea colonelului din *Maaloumat* avea greutate. Insistă.

— Cunoaşteţi teoria mea. Că un şef din Hezbollah, recrutat de israelieni, a transmis şefului aripii „americane” ordinul de a comite acest atentat împotriva lui Barack Obama. Este posibil ca, în opinia dumneavoastră, cel căutat să fie Nawaf Al Indi, în perioada în care Mustafa Shahabe era însărcinat cu relaţiile cu „aripa externă”?

Colonelul Al Hassan se aşează şi îşi turnă cafea.

— Este posibil, admise el. Ştiu cum funcţionează Hezbollahul. Şefii ştiu că sunt vizaţi de serviciile israeliene care lovesc fără să facă prea multe valuri. Pentru a-şi menţine capacitatea operaţională intactă, sunt obligaţi să lucreze frecvent cu „dublă comandă”. Deci, cred că Nawaf Al Indi, fiind „supleantul” lui Mustafa Shahabe, deţine codurile şi procedurile care să-i permită să dea ordine.

— Dar Nassir Moussawi nu ar fi bănuit ceva? obiectă Malko.

— Nu neapărat. Nu ştim cum au fost transmise aceste ordine. Pentru o operaţiune atât de importantă, a avut loc, desigur, o întâlnire. Nici în Liban şi nici în Statele Unite. Într-o ţară „neutră”.

— Mustafa Shahabe nu ar fi ştiut?

— Nu neapărat. Totul este foarte compartimentat. Odată ce a primit ordinele, Nassir Moussawi, responsabilul „aripii americane”, dacă nu a bănuit nimic, nu avea nici un motiv să pună întrebări.

Cu atât mai mult cu cât motivaţia atentatului – răzbunarea lui Imad Mugniyeh – făcea parte din linia partidului său.

Ipoteza lui Malko prindea contur, în fine, dar mai rămâneau destule zone întunecate.

— Ce ştiţi despre acest Nawaf Al Indi? îl întrebă pe colonelul din *Maaloumat*.

— Nu mare lucru, mărturisi libanezul. Nu are o poziţie atât de înaltă în ierarhia Hezbollahului pentru a ne ocupa de el, mai mult decât de rutină.

— Există o cale de a controla deplasările sale în străinătate?

— Nu. Toţi membrii aripii militare a Hezbollahului tranzitează Siria când călătoresc în străinătate. Noi nu controlăm frontiera libanezo-siriană. Trec fără să lase vreo urmă, prin reţeaua de drumuri militare siriene.

— Vedeţi vreo explicaţie a unei eventuale trădări din partea sa?

— Aceleaşi care i-au motivat pe ceilalţi „trădători”. În principal, banii.

— Ce sfat îmi daţi? insistă Malko. Este ţara *dumneavoastră*. O cunoaşteţi mai bine ca mine.

Colonelul Wissam Al Hassan rămase tăcut câteva clipe.

— Este delicat, mărturisi el. Mai întâi, în calitate de ofiţer al *Maaloumat*, sunt obligat să raportez ierarhic faptul că am dat peste un spion israelian.

— Fără probe?

— Suspiciunile sunt suficiente pentru a-l pune sub supraveghere. Ceea ce poate lua mult timp. Dacă Hezbollahul nu l-a demascat, înseamnă că este foarte abil. Evident, avem posibilitatea să anunţăm Hezbollahul. În acest moment, suntem într-o fază de „reîncălzire” a relaţiilor politice. Doar că, în acest caz, am pierde controlul anchetei, iar Hezbollahul nu ne va spune decât ceea ce vrea. Inclusiv în cazul în care îi dovedesc vinovăţia.

— Înţeleg. Puteţi aştepta câteva zile până să vă anunţaţi şefii?

Wissam Al Hassan zâmbi crispat.

— Desigur. Fiindcă *dumneavoastră* ne ajutaţi să demascăm „trădătorul”. Altceva?

— Coordonatele sale. Unde locuieşte, unde lucrează, maşina pe care o conduce, tot ce se poate afla despre mediul său relaţional.

— O să vă transmit toate astea, promise colonelul din *Maaloumat*. Totuşi, vă cer să nu încercaţi să întreprindeţi nimic împotriva lui fără să mă anunţaţi.

— Mă angajez, promise Malko.

Nu mai avea decât să ţină un consiliu de război cu Ray Syracuse şi, eventual, cu Ted Boteler.

*

* *

Trezit în zori de telefonul lui Malko, din cauza decalajului orar dintre Beirut şi Washington, Ted Boteler nu mai putea de bucurie.

— Este un pas formidabil, îi zise el lui Malko. Acum, trebuie, cu orice preţ, să punem mâna pe acest Nawaf Al Indi. Şi să-l facem să spună adevărul.

Malko îi temperă entuziasmul.

— Mai întâi, acest om beneficiază de protecţia Hezbollahului. Doar n-o să ne lansăm într-un război de stradă. Apoi, trebuie să negociem cu libanezii. Totuşi, sunt la ei acasă.

Simţi din reacţia lui Ted Boteler că directorul diviziei de operaţiuni considera această reţinere slab justificată.

Aproape sec, concluzionă:

— Descurcaţi-vă. Îl vreau pe acest tip. Înainte ca *schlomos* să-l lichideze.

După ce închisese, Ray Syracuse zise:

— Aveţi vreo idee?

— Nu, trebui să recunoască Malko, dar va trebui să găsim una. Ceva destul de subtil pentru a nu trezi bănuielile israelienilor şi nici pe ale libanezilor.

Altfel spus, cuadratura cercului.

*

* *

Ţinându-şi respiraţia, Isser Serfaty deschise plicul care tocmai îi fusese adus de un mesager al Amanului. Primele veşti despre Malko Linge de la plecarea sa din Israel. Textul era scurt:

„«Ţinta» era cazată la hotelul Four Seasons şi fusese contactată de unul din agenţii Amanului, care spera să afle mai multe în curând.”

Era mai bine decât nimic, dar aceasta nu îi calmă complet neliniştea lui Isser Serfaty. Dacă ar fi putut, ar fi tras chiar el două gloanţe în capul acestui bărbat care îl

făcea să uite de durerile de spate.

Degeaba, Libanul era „off limits” pentru un israelian.

*

* *

Aproape o sută de invitaţi se înghesuiau spre sala mare de la Mandaloum at Sea, într-o hărmălaie asurzitoare.

Restaurantul îşi serba demn a zecea aniversare de la deschidere.

Bărbaţii beau şi vorbeau între ei, iar femeile erau toate împodobite ca nişte pomi de Crăciun, aşa cum se întâmpla adesea la Beirut.

Malko se lansă curajos printre invitaţi şi o reperă repede pe Hanadi Jbail, care depăşea mulţimea cu o jumătate de cap.

Îşi croi drum până la ea. Decoratoarea îi întinse mâna cu un zâmbet elocvent.

— Gamra nu este aici? întrebă Malko, văzând doar bărbaţi în jurul ei.

Hanadi Jbail scutură din părul ei negru.

— Nu. S-a decis să meargă la altă petrecere, îmi puteţi aduce un pahar de şampanie de la bar? Sunt moartă de sete.

Malko reveni cu o cupă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes în care tânăra îşi înmuie buzele cu o graţie de pisică. În jurul lor, zgomotul era aproape insuportabil. Un cerc de admiratori se înghesuia în jurul lui Hanadi Jbail ca ursul la stupul cu miere. Malko reuşi să se apropie şi îi şopti:

— Nu vreţi să scăpaţi de această haită?

— Aveţi vreo idee?

— Da. Four Seasons. Are un restaurant excelent.

Ea se prefăcu că ezită, apoi zise cu jumătate de gură:

— OK. Să mergem. Vin după dumneavoastră. O să le spun că mai am ceva de făcut…

El o aşteptă şi cinci minute mai târziu ea i se alătură, apoi se tolăni în Mercedes cu un oftat epuizat.

— Începusem să mă satur să stau în picioare, oftă ea.

Cum Malko demara, îi aruncă o privire cu colţul ochiului.

— Vreţi să o invităm şi pe Gamra la această cină? Ştiu

unde o găsim.

Malko îi expedie zâmbetul său cel mai seducător.

— Prefer să cinez între patru ochi cu dumneavoastră. M-am săturat de atâta gălăgie.

Hanadi Jbail nu insistă şi îşi aprinse o ţigară în timp ce el conducea spre centru. De când se despărţise de Ray Syracuse, construise un plan de acţiune, dar totul depindea de acest prim contact.

*

* *

Nawaf Al Indi cina acasă la el cu soţia şi cei cinci copii, privind distrat la *Al Manar*, televiziunea Hezbollahului.

Cu mintea în altă parte, sub privirea bovină a soţiei sale „îmbrobodite".

De când trăda pentru Israel, nu era niciodată complet liniştit. Operaţiunea „specială" cerută de „Alex" îl zguduise serios. Din ziua în care singurul care ar fi putut descoperi adevărul cu privire la rolul său în atentatul de la Washington a fost lichidat, nu mai închisese un ochi. Aşteptându-se în fiecare minut să-i vadă debarcând pe cei din securitatea internă a Hezbollahului. Cu ei nu erau decât două soluţii: să mărturiseşti foarte repede şi să primeşti apoi un glonte în cap. Ori să încerci să negi şi să suporţi tratamente care ar fi făcut ca torturile practicate de Inchiziţie să pară joacă de copil.

Nawaf Al Indi asistase odată la pedepsirea unui trădător pe care îl băgaseră de viu într-o baie de acid, după ce îi găuriseră amândoi genunchii cu bormaşina.

Urechile sale reţinuseră mult timp urletele inumane când acidul începuse să-i roadă carnea.

Bineînţeles, acum avea un milion de dolari într-o bancă din Singapore care îi promisese o gestionare exemplară a capitalului său, dar avea şi teama un preţ.

Acum, lucrurile intraseră pe un făgaş mai calm. Periodic, se deplasa la Roma pentru a interoga agenţi ai Hezbollahului implantaţi în Libia şi profita astfel pentru a se întâlni cu „Alex".

Uneori, nu era acelaşi bărbat pe care îl cunoscuse când fusese contactat şi înţelesese că „Alex" era numele generic

al „legăturii” sale, oricare era ea. Ceea ce nu prea îl interesa.

Nici astăzi nu reuşea să înţeleagă cum de fusese recrutat atât de uşor. Până la urmă, Israelul era inamicul său ereditar…

Noul său statut de „cârtiţă” avea cel puţin două avantaje. Mai întâi, nu se mai temea să nu fie lichidat de israelieni care acţionau uşor în acest sens.

Apoi, depozitul său exotic se rotunjea pe parcursul lunilor şi îşi imagina ziua în care se va putea retrage, lăsându-şi în Liban toată familia, pentru a se instala într-un loc unde ar avea soare şi prostituate. De care putea profita graţie economiilor sale.

Evident, posibilitatea de a fi demascat îi tulbura acest tablou al unui viitor idilic.

În cazul în care s-ar simţi în pericol, trebuia să trimită un mesaj de alarmă şi i se indica o modalitate sigură de a dispărea. Îşi zise că, vinerea următoare, o va vizita pe mama sa, rămasă în satul ei natal din sud, Nabatiyeh.

Dacă, într-o zi, era obligat să fugă, nu mai avea cum s-o revadă.

CAPITOLUL XXIII

Malko realiză deodată că Hanadi Jbail arbora aceeaşi ţinută ca ultimele două dăţi când o mai văzuse. Singura schimbare: cămaşa, de sub costumul din piele neagră, era bej, ca şi pantofii. Când traversară sala restaurantului de la Four Seasons, tânăra fu urmărită de privirile tuturor bărbaţilor prezenţi, înnebuniţi. Acel fund înfăşurat în piele neagră era un obiect sexual halucinant.

Luară loc, iar el remarcă, zâmbind:

— Vă îmbrăcaţi mereu la fel?

Hanadi Jbail izbucni în râs.

— Sunt foarte pudică. Educaţia mea şiită. Nu îmi place să-mi arăt picioarele. Nu vă place? Într-o zi, dacă ne mai revedem, voi îmbrăca o rochie, pentru plăcerea dumneavoastră.

Admirabilă ipocrizie. Având în vedere silueta ei, această ţinută era de o mie de ori mai provocatoare decât orice rochie.

La cererea lui Malko, şeful de sală aduse o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes într-o frapieră din sticlă.

Abia îi umplu paharul, că Hanadi îşi înmuie buzele.

— Ador şampania…

Malko nu reuşea să o „simtă” pe tânără. Părea relaxată, curioasă, deschisă, dar nu era decât o aparenţă. Langusta şi salatele trecură rapid. Hanadi îşi desfăcuse cele două cureluşe ale combinezonului din piele, dezvelind cămaşa umflată de bustul magnific. Privirea îi era extraordinar de inteligentă şi de vie.

O bombă.

Cina trecu repede. Malko amâna momentul fatal în care îşi va înfige banderilele[63], profitând de prezenţa acestei superbe creaturi. Ea îşi luă repede telefonul din geantă şi

63 Suliţe ornate cu benzi multicolore folosite de toreadori, (n. trad.).

răspunse.

— Era Gamra, zise ea. Este la Grey’s şi ne propune să mergem şi noi acolo.

— De ce nu! acceptă Malko, dar, înainte, voiam să discut cu dumneavoastră despre un lucru important.

O lumină de surpriză apăru în ochii albaştri ai lui Hanadi Jbail.

— Important! Dar nu ne cunoaştem…

Malko îi susţinu privirea.

— *Eu* vă cunosc oarecum, corectă el. V-am făcut chiar şi un mare serviciu recent. Fără să ştiţi.

Hanadi Jbail se încordase brusc de parcă îi injectase acid sub piele.

— Ce vreţi să spuneţi?

Vocea ei lovise ca un bici.

Era clipa adevărului. Malko urma să joace dublu sau nimic. Dacă manevra îi eşua, era foarte rău.

— În acest moment, zise el cu o voce calmă, trebuia să dormiţi în închisoarea Roumi. Sau să fiţi în subsolul cartierului general al ESI.

— De ce? răspunse ea.

— Fiindcă sunteţi un agent „sionist”, cum se spune aici, explică el. Aţi fost demascată din cauza telefonului criptat pe care îl utilizaţi ca să comunicaţi cu „legătura” dumneavoastră. Care v-a trimis, acum patruzeci şi opt de ore, un mesaj.

Ochii lui Hanadi Jbail păreau ca două bucăţi de cobalt. Buzele cărnoase i se retraseră şi o simţea gata să sară precum o fiară sălbatică.

— Sunt închipuiri! zise ea în şoaptă. Cine sunteţi? Cine v-a povestit asta?

— Colonelul Wissam Al Hassan, care conduce *Maaloumat*. Arestarea dumneavoastră era programată pentru aceste zile. Sunt agent CIA, iar omologii mei din FSI mi-au dat această informaţie. Cum avem o operaţiune în derulare în care vă putem utiliza, le-am cerut să amâne această arestare.

Hanadi Jbail rămase tăcută, apoi întinse mâna spre cupa de şampanie. Goală. Malko se grăbi s-o umple. Când bulele

dispărură, libaneza îşi regăsise sângele rece. Era o dură.

— De ce aţi avea nevoie de mine? întrebă ea, cu o urmă de ironie prefăcută.

— Pentru a ne ajuta să prindem un *alt* agent israelian, care, pentru noi, este mult mai important decât dumneavoastră.

Hanadi Jbail încercă o luptă de onoare. Îşi încheie combinezonul, apoi schiţă că se ridică.

— Nu prea ţine! zise ea, cu o voce încordată. O să plec.

Malko o prinse de mână şi o forţă să se aşeze la loc.

— Hanadi, făcu el, sunteţi prea inteligentă ca să nu ştiţi că vă spun adevărul. Bineînţeles, puteţi încerca să părăsiţi Libanul, dar nu veţi reuşi. Sunteţi supravegheată permanent. Libanezii nu vor să vă lase să scăpaţi. Sunteţi o pradă prea frumoasă. Or, cunoaşteţi legea aici: puteţi fi ţinută în închisoare oricât, fără a fi judecată. Ca şi cei patru generali din cazul Hariri, care au rămas patru ani în subsolurile Ministerului Apărării.

Era sistemul de arest preventiv nelimitat.

Hanadi Jbail se ridică, cu faţa încruntată, iar Malko îşi înfipse ultima suliţă.

— Dacă acceptaţi să cooperaţi, nu veţi face nici o zi de închisoare şi vă vom oferi o protecţie eficace, pentru a scăpa de libanezi şi de israelieni… Gândiţi-vă. Mai vorbim la finalul serii.

*

* *

Atmosfera la Grey’s era întotdeauna la fel de electrizantă. Trebuia să urli pentru a te înţelege, dar nu avea nimeni chef să vorbească. Clienţii erau prea ocupaţi să bea, să mănânce şi să flirteze. Malko nu avea cel mai rău loc, între Hanadi Jbail şi prinţesa Gamra, absolut orbitoare într-o rochie din mătase roşie, care îi dezvelea mare parte din bust, decorată cu destule diamante cât să reconstruiască Haiti. Erau şi alte femei foarte drăguţe la masă, curtate de mustăcioşi graşi şi greoi.

Gamra se aplecă la urechea lui Malko.

— Deci, îţi place prietena mea…

Şiita stătea dreaptă, cu privirea fixată pe cântăreaţă, dar

cu piciorul înfăşurat în piele lipit de cel al lui Malko. Dată fiind dimensiunea canapelei, era imposibil de ştiut dacă era un semnal sau o constrângere.

— Eşti mai frumoasă ca ea! afirmă Malko cu diplomaţie, dar are mult şarm.

Gamra râse la limita grosolăniei şi pufni.

— Ţi-ar plăcea să-i penetrezi fundul, nu? Dacă nu ai făcut-o deja…

— Nu.

— Ei bine, vom vedea cu cine pleci de aici.

Problema se rezolvă destul de repede. Hanadi schimbă câteva cuvinte în arabă cu saudita şi îi zise lui Malko:

— O să plec. Nu îmi place acest loc. Fiindcă ştiţi totul despre mine, sunaţi-mă mâine…

— Nu am telefonul dumneavoastră.

Ea băgă mâna în geantă şi îi întinse o carte de vizită.

— Îl găsiţi acolo.

Reuşi să se ridice de pe canapea şi se duse spre ieşire. Malko nu era decât pe jumătate liniştit: deşi era supravegheată de *Maaloumat*, putea foarte bine să dispară şi, în acest caz, nu avea un plan B. Dacă va trimite un SOS „legăturii” sale, israelienii vor face totul pentru a o salva.

Muzica era asurzitoare. Gamra se urcă cu picioarele pe canapea, apoi pe masă şi începu să se învârtă ca o dansatoare orientală, umflându-şi poalele de mătase roşie în toate direcţiile.

Când reveni, gura ei se lipi de urechea lui Malko.

— Du-mă de aici! M-am săturat.

*

* *

Hanadi Jbail luase un taxi pentru a se întoarce acasă. Străzile defilau fără ca ea să le vadă. Buimacă, de parcă ar fi anunţat-o că are cancer în fază terminală. Avea destulă experienţă de viaţă pentru a şti că agentul CIA Malko Linge îi spusese adevărul. Chiar dacă nu avusese nici un semn prevestitor. În Israel, urmase cursuri de contraspionaj şi ştia cum se proceda. Faptul că Malko Linge menţionase telefonul criptat dovedea că spunea adevărul.

Când ajunse acasă, creierul încă îi era paralizat.

Incapabilă să ia o decizie. Se băgă sub un duş, apoi se întinse.

Soluţia cea mai simplă era, evident, să fugă. Imediat. Trebuia să trimită un semnal de alarmă, iar sistemul se punea în funcţiune. Israelienii erau foarte puternici şi poate că reuşeau să o scoată de acolo. Dar după aceea? Să trăiască cu ucigaşii pe urmele ei şi, mai ales, să locuiască în Israel, era înspăimântător.

În cele din urmă, decise să se lase pe seama destinului, înghiţi două Valium 50 şi încercă să adoarmă.

*

* *

Abia ajunseră Malko şi Gamra în imensul hol al apartamentului sauditei, că două filipineze apărute ca din senin se precipitară spre Gamra. Prinţesa saudită le lăsă vizonul şi le zise câteva cuvinte.

— Du-te să te instalezi în salon! îi spuse ea lui Malko. O să-ţi fac o surpriză.

Dispăru cu una din filipineze, iar cealaltă se precipită spre bar pentru a-l servi pe Malko.

Era ora două dimineaţa, dar părea ceva firesc ca ele să fie la dispoziţia patroanei lor.

Filipineza îi aduse lui Malko cuburi de gheaţă, o sticlă de Russki Standart, după care dispăru.

Reuşea cu greu să se gândească la surpriza pe care i-o rezerva Gamra. În acel moment, Hanadi Jbail poate că tocmai fugea spre Israel... Dar era strategia sa... Auzi zgomot de tocuri pe hol şi întoarse capul. Gamra apăru în uşa salonului. Doamna Goldfinger! Îmbrăcase rochia lungă, aurie, care părea vopsită pe ea. Înaintând până la canapeaua unde se afla Malko, îi adresă un zâmbet ironic.

— Această rochie m-a costat 20.000 de dolari! Nu vreau s-o strici. Deci, va trebui să te mulţumeşti cu ceea ce vreau eu să-ţi ofer.

Se aşeză lângă el. Tot ce vedea el din corpul ei erau cele două sfere albe ale sânilor.

— Îţi plac? întrebă ea, obraznică.

Malko îi întâlni privirea.

— Mult! recunoscu el. Parcă ai fi Viţelul de Aur[64].

În mod clar, Gamra era o specialistă în „joacă”. Îi mai dovedise deja, cu şase luni în urmă, cu un pantalon din piele imposibil de dezbrăcat. Desigur, i-ar fi putut smulge rochia aurie, dar ar fi fost prea mulţumită. Era ceea ce spera ea.

Privirea sauditei se transformă imediat în furtună.

— Mă iei drept vacă! Nu eşti decât un câine!

Devenea un recital animalier. Malko zâmbi.

— Este doar o expresie. Eşti frumoasă *şi* bogată.

Îi vedea sânii ridicându-se sub carapacea de aur şi, brusc, agasarea lăsă loc unei dorinţe violente. Înfigându-şi degetele în carnea albă a sânilor, începu să-i maseze brutal.

— Opreşte-te, mă doare! urlă Gamra.

Se ridică, îi luă mâna dreaptă şi i-o sărută.

— Îţi urez noapte bună, zise el. Jocurile astea nu mai sunt de vârsta mea…

Ea îl prinse din urmă la uşă şi se lipi de el.

— Vreau să mă joc! protestă ea. Ştii, nu am nimic pe sub rochie. Mă excită să ştiu că mă doreşti.

Malko o privi cu răceală.

— Atunci, excită-mă.

Ea îi înfruntă privirea câteva fracţiuni de secundă, apoi se lăsă în genunchi în faţa lui şi îndepărtă ceea ce îi stătea în calea sexului lui. Malko aruncă o privire în oglinda mare. Spectacolul acestei statui de aur care îi înghiţea furioasă sexul avea ceva prodigios de erotic.

Cuprinse ceafa Gamrei pentru a o forţa să-i înghită şi mai mult mădularul. Ea mormăi, dar se lăsă în voia lui. De acum, el îşi ghida propria plăcere. Simţi cum aceasta vine.

Brusc, îşi smulse mădularul gata să explodeze şi îl băgă între sânii albi.

Acolo se eliberă, cu un ţipăt.

Cu capul pe spate, Gamra semăna cu o madonă crucificată. Când îşi mai reveni, îi murmură:

— Acum, mi-o tragi tu. O chem pe servitoare să vină să-mi dea jos rochia.

Malko era deja îmbrăcat.

---

64 Simbolul bogăţiei, (n. trad.).

— Altă dată! promise el politicos, când filipineza apăru, găsind-o pe stăpâna ei îngenuncheată pe mochetă într-o poziţie care nu lăsa nici un dubiu în privinţa a ceea ce se întâmplase.

Uşa se trânti, urmată de un ţipăt în arabă, iar Malko apăsă pe butonul liftului. Din nou, gândindu-se doar la Hanadi Jbail.

Această pauză de relaxare nu prea îl relaxase.

*

* *

Malko dormise prost, privind răsăritul cum se ridică în port. Impunându-şi să nu o sune pe Hanadi Jbail înainte de ora nouă. Dacă nu răspundea, va alerta imediat FSI.

Formă numărul încet şi aşteptă, cu stomacul încordat.

— *Aiwa*?

Era vocea cam răguşită a şiitei.

— Eu sunt, zise Malko. Vă sun aşa cum am stabilit.

O tăcere foarte scurtă care i se păru o eternitate.

— Ştiţi unde este Movenpick? întrebă ea. Ne întâlnim acolo pentru a lua masa. Nu este departe de casa mea.

Legătura se întrerupse. Malko avea impresia că i se umple pieptul cu heliu. După atâtea poticneli, poate reuşea să încheie urmărirea.

CAPITOLUL XXIV

Nu era nici cea mai mică urmă de erotism în relaţia lor. Totuşi, Hanadi Jbail era la fel de provocatoare. Ea şi Malko mâncaseră la Movenpick un peşte aproape fript, stropit cu apă minerală, iar şiita fumase mult. Malko o întrebă pe un ton calm:

— V-aţi gândit la discuţia de ieri?

— Da.

— Sunteţi dispusă să cooperaţi?

Hanadi Jbail stinse ţigara în scrumieră.

— Ce-mi oferiţi?

— Am vorbit în această dimineaţă cu şeful staţiei CIA din Liban, care a primit ordine de la Washington, explică Malko. Într-o primă fază, vă punem la adăpost de orice reacţie libaneză. Apoi, vă vom sprijini să părăsiţi Libanul şi veţi fi preluată într-un program de protecţie a martorilor. Atât timp cât va fi nevoie. Când lucrurile se vor linişti, vă veţi instala unde veţi dori, sub o nouă identitate.

— Cu ce bani? întrebă Hanadi Jbail sec. Aici câştig foarte bine...

— Veţi discuta acest aspect cu cei din CIA, zise Malko, dar am convingerea că sunt dispuşi să facă un foarte mare efort financiar.

Ar costa oricum mai puţin decât un război cu Iranul...

Hanadi Jbail învârti îndelung cu linguriţa în cafea.

— Foarte bine, zise ea. Ce aşteptaţi de la mine?

Privirea albastră se mai stinsese, dar vocea era la fel de fermă.

— Mai întâi, să-mi spuneţi câte ceva despre dumneavoastră. Cel puţin sub aspect profesional. Nu de decoraţiuni. De cât timp lucraţi pentru israelieni?

— De aproximativ doi ani.

— Prietenul dumneavoastră, Younes Hayimeh, v-a recrutat?

— Dacă ştiţi deja, de ce mă mai întrebaţi?

— De ce aţi acceptat?

— M-a pus în faţa faptului împlinit. Dacă acceptam, mă scotea din sud şi mă ajuta să îmi fac o situaţie la Beirut.

— S-a ţinut de promisiune?

— Da.

— Unde este acum?

— În Irak.

— Încă mai aveţi sentimente faţă de el?

— Nu am avut niciodată.

Vocea ei era rece ca o lamă. O adevărată pasăre de pradă. O femeie hotărâtă.

— În afară de Younes Hayimeh, mai cunoaşteţi alţi agenţi israelieni în Liban?

— Nu.

Normal, dată fiind compartimentarea.

— Foarte bine. Cum comunicaţi cu „legătura” dumneavoastră?

— Nu l-am văzut niciodată. Younes mi-a dat un telefon mobil criptat şi un număr din Iordania. Pentru a trimite SMS. Nu am vorbit niciodată cu nimeni.

— Toate ordinele le primeaţi prin SMS?

— Da.

— Cum decriptaţi mesajele pe care le primiţi?

— Am primit şi un dispozitiv miniaturizat pe care îl conectez la telefon şi care decriptează automat textul.

Malko aşteptă câteva clipe pentru a pune întrebarea care îi ardea buzele, căci de ea depindea continuarea planului.

— Ştiaţi că fac parte din CIA?

— Da.

— Cum?

— Mi s-a cerut să vă supraveghez.

— Fiţi mai precisă.

— Trebuia să intru în legătură cu dumneavoastră şi să încerc să aflu ce faceţi la Beirut.

Ar fi sărutat-o. Totuşi, trăsăturile i se înăspriseră, iar buzele îi deveniseră două linii roşii.

— Aţi transmis deja informaţii?

— Da. Că am intrat în legătură cu dumneavoastră.

— Cum?

— Ca de obicei, printr-un SMS criptat.

— Deci, se presupune că veţi continua să mă vedeţi?

— Da.

Comandă încă o cafea. Până aici, lucrurile se prezentau aşa cum dorea.

— Foarte bine, zise el. Ne revedem diseară la ora şapte la Four Seasons. La bar. Nu uitaţi că, de acum înainte, sunteţi de cealaltă parte a baricadei.

Era prea inteligentă pentru a fi nevoie să-i spună mai multe. De acum, trebuia să planifice continuarea „manipulării". Cu Ray Syracuse şi libanezii.

Partea cea mai riscantă.

*

* *

Ray Syracuse fuma ţigări Marlboro fără oprire, în timp ce îl asculta pe Malko. Când acesta din urmă terminase, stinse ţigara în scrumieră şi rezumă.

— Le veţi da de înţeles israelienilor, prin intermediul lui Hanadi Jbail, că îl vizaţi pe Nawaf Al Indi?

— Da.

— Posibil să nu creadă…

— Ba nu, pledă Malko. O să fac în aşa fel încât ea să le comunice o informaţie care nu-i va permite *ei* să-l identifice pe Al Indi, dar care îi va alerta pe israelieni.

— Care?

— Le va zice în SMS-ul către Aman că mă interesez de Hezbollah şi că am întrebat-o dacă cunoaşte oameni din satul Nabatiyeh, în sud.

— De ce Nabatiyeh?

— Este satul natal al lui Nawaf Al Indi. Ştiţi că, în Liban, când se fac verificări despre cineva, se începe mereu cu satul în care s-a născut.

— Credeţi că asta va fi suficient pentru a-i alerta pe israelieni?

— Nu pot să jur, dar cred că da. *Evident*, ei ştiu că Nawaf Al Indi este născut acolo. De obicei, reacţionează repede.

— Şi apoi?

Malko schiţă un zâmbet.

— În continuare, trebuie să ne rugăm foarte tare. Calculul meu este că israelienii, ştiind că agentul lor este în pericol,

vor face totul pentru a-l scoate din ţară.

— Cum veţi afla de planul lor?

— Există Planul A şi Planul B, explică Malko. Planul A este cel mai sigur. Presupun că Nawaf Al Indi comunică cu Aman în acelaşi mod ca şi Hanadi Jbail. Prin SMS criptat. Deci, îi vor trimite un mesaj. Ideal ar fi ca noi să interceptăm mesajul.

— Cum, dacă va fi criptat?

— Graţie cheii de decriptare pe care o posedă Hanadi Jbail pentru a decodifica mesajele pe care le primeşte.

Şeful Staţiei scutură din cap, sceptic.

— Mai întâi, nu este sigur faptul că *Maaloumat* cunoaşte numărul de telefon al lui Nawaf Al Indi utilizat pentru a ţine legătura cu centrala sa. Apoi, israelienii sunt *foarte* prudenţi. Sunt slabe şanse să utilizeze acelaşi cod pentru doi agenţi diferiţi. Care este Planul B?

— Să cerem forţelor *Maaloumat* ca, începând din momentul în care Hanadi Jbail expediază SMS-ul prin care îi anunţă pe israelieni despre acest agent de care ea nu ştie nimic, doar satul natal, să realizeze o supraveghere continuă asupra lui Nawaf Al Indi. Pentru a-l intercepta.

Ray Syracuse se strâmbă.

— Şi dacă pleacă, via Siria?

— Nu cred. Vor încerca, probabil, să o rezolve cât mai simplu: să se apropie de frontiera israeliană, unde un elicopter al Tsahal poate veni să-l recupereze. Satul său nu este decât la câţiva kilometri de Israel.

— Aş fi de acord cu dumneavoastră, răspunse americanul, dar cum facem să-l recuperăm *noi*?

— Acţionând sub nasul libanezilor. Dacă lucrurile decurg aşa cum estimez, trebuie să aveţi un elicopter în *stand-by* în spaţiul aerian libanez care să poată reacţiona în câteva minute.

— Asta se poate, admise Ray Syracuse. Dar sunt prea mulţi de „dacă” în acest plan.

— Sunt la fel de mulţi „dacă” şi în viaţă. OK.

Acum, vom vinde asta colonelului Al Hassan.

*

* *

Generalul Ashraf Rifi se invitase şi el la întâlnirea cerută de urgenţă de Ray Syracuse. Cei patru bărbaţi erau în marea sală de şedinţe de la al doilea etaj, iar Malko tocmai încheie prezentarea planului său.

Colonelul Al Hassan răspunse, punct cu punct.

— Planul A nu mi se pare posibil, anunţă el. Nu ştim numărul de telefon folosit de Nawaf Al Indi. Apoi, mă îndoiesc şi eu că israelienii utilizează acelaşi cod de criptare pentru *doi* agenţi. Deci, trebuie să aplicăm Planul B. Acesta nu ridică probleme tehnice pentru a-l urmări pe Nawaf Al Indi, fără să-şi dea seama, dar nu ar trebui să dureze prea mult.

— În planul meu, răspunse Malko, dacă nu are nici o reacţie în patruzeci şi opt de ore, nu va avea deloc şi, în acest caz, nu vă rămâne decât să-l arestaţi.

Colonelul din *Maaloumat* schimbă câteva cuvinte în arabă cu generalul Rifi şi concluzionă:

— Suntem de acord. Când daţi undă verde?

— Să fiţi pregătiţi din această seară, zise Malko. Mesajul de alertă va pleca în jur de ora şapte.

*

* *

Hanadi Jbail sosise mai devreme, stând în faţa unei „cafele albe”, în semiîntunericul de la barul din Four Seasons. De această dată, schimbase eternii pantaloni cu o rochie neagră prinsă în capse, de la gât până la genunchi.

Malko se aşeza în faţa ei.

— O să vă trimit un SMS pe care îl veţi transmite, anunţă el. În fine, sunt elementele principale. Corectaţi-l în stilul dumneavoastră. Iată, sunt interesat să vă întreb despre Hezbollah, ştiind că sunteţi şiită şi dacă aveţi prieteni în satul Rmaich.

Hanadi Jbail încruntă din sprâncene.

— Rmaich? Dar este o văgăună, aproape de frontieră.

— Ştiu, făcu Malko. Nu discutăm. Vreau ca SMS-ul să plece într-o jumătate de oră.

Fără nici un cuvânt, îşi termină „cafeaua albă” şi se ridică. Malko făcu la fel şi îi zise cu o urmă de ironie.

— *Now, we are in business*[65].

O „afacere” în care ea îşi juca pielea. Dacă israelienii descopereau jocul dublu, speranţa ei de viaţă se diminua serios.

*

* *

Uri Spielmann era încă la biroul său la ora nouă seara, la etajul al şaselea din Ministerul Apărării, la Tel Aviv, când un agent al diviziei de telecomunicaţii intră şi lăsă o foaie de hârtie pe biroul său. Un mesaj primit prin sistemul codificat de legătură al agenţilor Aman din Liban cu Centrala.

Începea cu un singur cuvânt: DALILA.

Pseudonimul agentului care expediase SMS-ul. Mesajul era scurt, iar Uri Spielmann îl parcurse rapid. Subliniind un nume cu pixul roşu.

Apoi deschise seiful a cărui combinaţie se schimba în fiecare dimineaţă, pentru a lua din el un dosar negru în care se aflau identităţile agenţilor libanezi din legătura serviciului. La a cincea pagină, găsi elementul care îi permitea să identifice aproape cu certitudine agentul menţionat indirect în mesajul de la DALILA.

Fără să piardă nici o secundă, formă numărul ofiţerului însărcinat cu probleme urgente, căpitanul Yehuda Spitz. Trei minute mai târziu, acesta din urmă sosea în biroul său. Uri Spielmann tocmai redacta ordinele care îi erau destinate. Căpitanul aşteptă în picioare, în tăcere, ca Uri Spielmann să termine de scris.

Acesta îi întinse foaia de hârtie.

— Sursa „Mega” este în pericol, anunţă el. Trebuie transferat de urgenţă. Ţineţi-mă la curent.

Întreaga maşinărie de salvare a Amanului avea să se pună în mişcare instantaneu. Resursele umane erau cea mai mare bogăţie a unui serviciu de informaţii. Trebuia să facă totul pentru a-l salva pe „Mega”.

Când rămase singur, Uri Spielmann se simţi recunoscător lui Isser Serfaty. Fără el, „Mega” ar fi ajuns probabil într-o închisoare libaneză.

---

65 Acum suntem în aceeaşi afacere.

CAPITOLUL XXV

Nawaf Al Indi dormea profund când fu trezit de două sonerii stridente. Se ridică în pat, cu pulsul la 150. De când avea telefonul de legătură cu Israelul, era prima dată când primea un SMS noaptea.

Din fericire, soţia sa dormea în camera alăturată, cu una dintre fiice.

Vizualiză SMS-ul, apoi îl decriptă şi avu impresia că o mână invizibilă îi strângea stomacul. Textul îi dansa în faţa ochilor:

„Pericol. Castelul Beaufort. 10 AM.”

Castelul Beaufort se înălţa în vârful unui deal golaş, la sud de Nabatiyeh, în sudul Libanului. Pe vremuri, cu secole în urmă, punct de sprijin al cruciaţilor, acum nu mai erau decât câteva ziduri măturate de vânt. În timpul retragerii lor din Liban, în 2000, israelienii îl distruseseră şi mai mult. Acest mesaj nu putea avea decât o semnificaţie. Hezbollahul sau serviciile libaneze îl bănuiau şi trebuia să fugă.

Cuprins de groază şi panică, se duse la fereastră şi privi pe stradă.

Nimeni.

Se strădui să doarmă la loc. Gândurile i se învălmăşeau în cap. Ştia că nu avea nici un minut de pierdut, dar dacă fugea în mijlocul nopţii, risca să o alerteze pe soţia sa şi, poate, pe cei cu care lucra. Soluţia îi veni o oră mai târziu. Avea să-i povestească soţiei şi la birou că mama sa avea o criză cardiacă şi că trebuia, cu orice preţ, să meargă la căpătâiul ei.

Nimeni nu ar comenta acest pretext. Or, mama sa era în satul lui natal, Nabatiyeh. Castelul Beaufort era la douăzeci de kilometri depărtare. Pentru a fi acolo la ora zece, aşa cum cerea SMS-ul, trebuia să plece la ora opt, cel târziu.

Mercedesul său era parcat în faţa casei şi nu îşi va lua şoferul.

Nu reuşi să adoarmă. Ştiind că nu-şi va mai revedea

copiii şi nici soţia. Nici Libanul. Era un şoc. Bineînţeles, se aşteptase la acest gen de lucruri, dar, când se întâmplă în realitate, nu este acelaşi lucru... Pentru a-şi ridica moralul, se forţă să se gândească la mica avere care îl aştepta în Singapore.

Doar că, pentru a profita de ea, trebuia să iasă din Liban. Serviciile libaneze l-au „ţintit" deja? Avea să afle foarte repede.

Când primele licăriri ale răsăritului invadară camera, avea ochii deschişi, ca o cucuvea. Se ridică şi făcu un duş, cu un nod în gât.

*

* *

Un răsărit ceţos se ridica peste Beirut, care îşi pierdea din farmecul oriental în lipsa soarelui.

Malko se trezise de trei sau de patru ori în timpul nopţii. Când lucrezi fără plasă de siguranţă, nervii îţi sunt puşi la încercare. În fiecare secundă, putea apărea ceva neprevăzut. Hanadi Jbail era o dură. Putea să-l păcălească pe Malko în timp ce îşi pregătea fuga.

Soneria telefonului îl făcu să tresară. Aruncă o privire la Breitling: 6:55. Vocea colonelului Wissam Al Hassan îl trezi imediat.

— Tocmai am interceptat o comunicaţie între Nawaf Al Indi şi un membru al Hezbollahului care lucrează cu el. Îl anunţa că trebuie să plece de urgenţă să-şi vadă mama lovită de o criză cardiacă, în satul său, Rmaich.

Pulsul lui Malko crescu vertiginos.

— Credeţi că...

— Se cam potriveşte, confirmă ofiţerul din *Maaloumat*. Dispozitivul nostru este pe poziţii, îl vom prelua la ieşirea din Beirut. Oricum, nu există decât o singură cale de a ajunge în sud: autostrada de coastă.

— OK, aprobă Malko. Îl anunţ pe Ray. Ţinem legătura.

— Vom bloca frontiera la sud de Rmaich, explică colonelul Al Hassan. Îl vom umfla când va fi în satul lui, care nu este decât la cinci kilometri de frontiera israeliană.

— Perfect, aprobă Malko.

Abia închise, că îl sună pe Ray Syracuse. Trezindu-l.

— Sunteţi operaţional? întrebă Malko.

În ajun se puseseră de acord asupra dispozitivului terestru. Şeful staţiei va avea două vehicule, iar Malko Mercedesul său.

Graţie notei comunicate în urmă cu câteva zile de *Maaloumat*, cunoşteau numărul de înmatriculare al maşinii lui Nawaf Al Indi. Un Mercedes 200 negru.

— Întâlnire într-o oră pe autostradă, în faţa localităţii Khalde. Este o benzinărie Esso.

— Voi fi acolo, îl asigură Malko. Cu Hanadi Jbail.

Înainte de a se băga sub duş, o sună pe libaneză, care răspunse cu o voce ciudat de vioaie, dată fiind ora matinală.

— Trebuie să fiţi în faţa casei dumneavoastră în treizeci de minute, ordonă Malko.

Nu-i lăsă timp să ceară explicaţii şi închise.

În timp ce apa caldă reuşea să-l învioreze, îşi zise că mai avea o problemă spinoasă de rezolvat: să-l răpească pe Nawaf Al Indi de sub nasul libanezilor. Cu condiţia ca acesta să nu le scape printre degete. Nu ştiau planul pus la punct de israelieni. Putea să se ascundă *în oraş* şi să aştepte să fie scos ulterior.

Totuşi, îi venea să cânte, ieşind de sub duş: cu nişte indicii minuscule, reuşise să descopere „cârtiţa” israeliană din sânul Hezbollahului.

*

* *

Nawaf Al Indi nu înceta să se uite în oglinda retrovizoare, fără să se poată abţine. Era în dreptul aeroportului şi era puţină circulaţie spre sud.

Încă prea puţină pentru a-şi da seama dacă era urmărit. Cei din serviciile libaneze nu erau nişte începători şi risca să nu sesizeze nimic. Totuşi, cu cât parcurgea mai mulţi kilometri, cu atât îi revenea încrederea. Până la urmă, nu aveau nici un motiv să fie interesaţi de el. Temerile israelienilor puteau fi nefondate sau premature.

Soarele strălucitor reuşi să-i mai ridice moralul. Soţia sa nu spusese nimic, la fel ca şi adjunctul său. În Liban, familia era sacră.

Privi fâşia de asfalt, în faţa lui: încă aproape două ore de

mers pe şosea. În loc să urmeze autostrada până la Tyr, o va părăsi la bifurcaţia spre Nabatiyeh. Castelul Beaufort se afla la douăzeci de minute spre sud de această mare localitate.

*

* *

Hanadi Jbail îl aştepta pe Malko în faţa casei, în aceeaşi ţinută din piele. Machiată, în ciuda orei matinale. Se urcă lângă Malko.

— Unde mergem?

— Încă nu ştiu, mărturisi Malko, dar mă tem că nu veţi revedea Beirutul curând.

Ea nu reacţionă, în timp ce Malko cobora pe bulevardul Pacific El Hariri pentru a ajunge la autostradă.

Un sfert de oră mai târziu, semnaliză pentru a intra în benzinăria Esso, vizavi de Khalde.

Două 4x4 albe erau deja acolo, cu geamuri fumurii. Ray Syracuse coborî şi veni spre Malko.

— Tocmai am primit veşti, anunţă el. Nawaf Al Indi a ieşit din casă. Va trece pe aici cam în zece minute. Problema este că nu ştim unde merge…

— Este adevărat, recunoscu Malko. Obligatoriu spre Israel. Cum staţi cu elicopterul?

— Tocmai a decolat de pe o fregată aflată la sud de coasta libaneză. Îi voi da ordine prin intermediul staţiei. Când vom afla mai multe.

Telefonul americanului sună.

— Este colonelul Al Hassan, anunţă el. Nawaf Al Indi a intrat pe autostradă. Va trece prin faţa noastră în câteva minute.

— O să pornesc în urma lui, propuse Malko. Rămâneţi ceva mai în spate, cu „baby-sitters”.

Urcară fiecare în maşinile lor.

Exact după şapte minute, Malko văzu trecând prin faţa lui un vechi Mercedes 200 negru. Pulsul îi crescu când citi plăcuţele de înmatriculare.

Era Nawaf Al Indi.

Manevra funcţionase.

Ieşi din benzinărie şi Mercedesul era la trei sute de metri

distanţă. Acceleră ceva mai mult pentru a-l menţine în raza vizuală.

*

* *

Colonelul Al Hassan era într-o Toyota cu motor modificat, însoţit de una din asistentele sale, cu capul acoperit de *niqab*. Un cuplu liniştit, care mergea spre sud. Alte două maşini ale *Maaloumat* mergeau în faţă, pentru a lăsa Mercedesul lui Nawaf Al Indi să le depăşească, apoi să-l preia.

În cazul unor probleme, putea alerta secţia din Sour, mult mai la sud.

*

* *

Cu cât treceau kilometrii, cu atât pulsul lui Nawaf Al Indi se calma. Trecuse de Saida şi, în douăzeci de minute, avea să ajungă în dreptul bifurcaţiei spre Nabatiyeh.

Se uită la ceas: 8:40.

Va fi la timp pentru întâlnirea de la Castelul Beaufort. Era convins: israelienii urmau să-i trimită un elicopter. Frontiera israeliană se afla la vreo zece kilometri, iar ei controlau complet spaţiul aerian. Relaxat, îşi aprinse o ţigară şi aproape că o termină când viră spre Nabatiyeh. O şosea destul de bine întreţinută, cu două benzi.

Urma să ajungă mai devreme la întâlnire. Era atât de euforic, încât nu se mai gândea că ar mai putea fi prins.

*

* *

Maşina *Maaloumat* care preluase urmărirea încetini. În mod normal, Mercedesul 200 ar fi trebuit să fie deja în urma lor şi să-i dubleze.

Nimic.

Şoferul îl apelă imediat prin radio pe colonelul Wissam Al Hassan care îl linişti.

— Tocmai a luat-o spre Nabatiyeh. Avem alţi oameni în urma lui. Întoarceţi-vă şi veniţi după noi.

Din nefericire, nu era decât o şosea pentru a ajunge la Nabatiyeh.

*

* *

Malko intrase şi el pe şoseaua spre Nabatiyeh. Lângă el, Hanadi Jbail fuma fără oprire, fără să vorbească.

Telefonul îi sună.

— Unde sunteţi? întrebă Ray Syracuse.

— Tocmai am intrat pe şoseaua spre Nabatiyeh. Mă întreb dacă nu merge cumva la Castelul Beaufort, răspunse Malko. Este locul ideal pentru o „ridicare” rapidă.

— Unde sunt ceilalţi?

Adică libanezii.

— Este un Audi în spatele meu care ar putea fi al lor, dar mai sunt şi alţii.

Mercedesul 200 al lui Nawaf Al Indi mergea în faţă, la cel puţin un kilometru.

Un sfert de oră mai târziu, după o lungă porţiune de linie dreaptă în pantă, apărură primele case din Nabatiyeh. Nu era nici o variantă de ocolire a oraşului, iar Malko se trezi foarte repede prins în trafic. Audi-ul alb aproape că se lipise de bara din spate. Nu mai avea îndoieli: erau cei de la *Maaloumat*. Ceea ce avea să fie o problemă…

Se gândi, în timp ce traversa Nabatiyeh, la modalitatea de rezolvare. Mercedesul 200 se afla la cel puţin cinci sute de metri în faţa lui, dar, din cauza circulaţiei intense, nu risca să fie remarcat. La ieşirea din oraş, Mercedesul 200 intră pe şoseaua nr. 5.

Hanadi Jbail rupse tăcerea.

— Mergem la Marjayoun?

Satul ei natal.

— Nu cred, făcu Malko. Realizând că îi mai rămânea foarte puţin timp pentru a scăpa de libanezi. Bifurcaţia care ducea la Castelul Beaufort se afla la douăzeci de kilometri depărtare, în mijlocul satului Kfar Tebnit. Apoi, şoseaua urca pe aproape şase kilometri până la Castel.

— Sunteţi departe?

— Ieşim din Nabatiyeh.

— Acceleraţi. Prindeţi-mă din urmă. Am în spate un Audi alb. Cu siguranţă că sunt prietenii noştri. Depăşiţi-i. Veţi ajunge într-un sat unde şoseaua face o curbă, Kfar Tebnit. Simulaţi că aţi rămas în pană în mijlocul satului, pentru a

bloca Audi-ul. Este singura cale.

— OK, confirmă americanul.

— Elicopterul trebuie să fie în zonă în zece minute, continuă Malko. Se poate?

— Este ca şi făcut.

*

* *

Pulsul lui Nawaf Al Indi crescuse mult. De un timp, reperase un Mercedes gri care venea pe urmele lui. Bineînţeles, nu exista prea multă circulaţie înspre Marjayoun, dar era totuşi îngrijorat.

Întinse mâna şi luă din torpedo un Glock de 9 mm, care avea mereu un glonţ pe ţeavă şi îl puse între scaune.

După care se uită la ceas: ora nouă şi douăzeci. În trei minute, ajungea la Kfar Tebnit. Acolo, va şti cu siguranţă dacă era urmărit sau nu.

Şi va lua măsuri în consecinţă.

*

* *

Elicopterul Apache al Tsahal, „închiriat” de Aman, aştepta pe un teren militar din Bet Hilel, la nord de Kiryat Schmona, la zece minute de zbor de Castelul Beaufort.

Echipajul primise ordin să decoleze la 09:45, pentru a sta cât mai puţin posibil în spaţiul aerian libanez. Avea nevoie de mai puţin de şase minute pentru a ajunge la Castelul Beaufort. Erau doi piloţi şi doi mitraliori, pentru cazul în care ar întâmpina rezistenţă.

Încă cincisprezece minute de aşteptare.

*

* *

Şoferul maşinii Audi aparţinând *Maaloumat* văzu trecând o umbră albă pe partea stângă, apoi o a doua şi trase de volan. Deja, cele două maşini 4x4 se repliaseră şi rulau în faţa lor.

Instantaneu, îl sună pe colonelul Al Hassan pe staţie şi semnală incidentul.

— Nici o problemă, îl linişti ofiţerul din *Maaloumat*, sunt cam nervoşi.

*

* *

Nawaf Al Indi îşi abţinu o înjurătură: Mercedesul gri tocmai intrase după el pe drumul care ducea la Castelul Beaufort!

De această dată, fu sigur: era urmărit. Se uită în retrovizoare, fără să reuşească să distingă ocupanţii Mercedesului.

Imposibil să se întoarcă: vedea deja în depărtare ruinele Castelului. Încercă să se mai liniştească, zicându-şi că israelienii urmau să vină după el cu un elicopter. Era suficient să reziste câteva minute şi, cu pistolul Glock, ar reuşi. Apoi, israelienii i-ar pulveriza pe urmăritorii săi cu o rafală de mitralieră.

Era aproape de sfârşitul chinurilor sale. Grămada de pietre vechi care fuseseră, cu secole în urmă, una din fortificaţiile cruciaţilor, se apropia tot mai mult.

Deodată, zări un punct negru pe cerul albastru: un elicopter.

Era salvat.

CAPITOLUL XXVI

Şoferul maşinii Audi alb al *Maaloumat* apăsă frâna, scoţând o înjurătură. Una din maşinile 4x4 care îl depăşiseră tocmai se oprise între casele din Kfar Tebnit. Şoseaua era prea îngustă pentru a o depăşi şi claxonă violent.

Îl văzu pe şofer ieşind din maşină şi ducându-se să ridice capota.

Un alt bărbat coborî din 4x4 şi veni spre el cu un zâmbet.

— *Weare stuck*, explică el. *Fuel pump*[66].

Agentul *Maaloumat* luă staţia radio şi îi raportă imediat colonelului Wissam Al Hassan. Al doilea 4x4 dispăruse.

— Îi sun pe americani, răspunse şeful său, cu o voce ceva mai tensionată.

Nu prea îi plăcea această „pană" providenţială care îl lăsa pe Nawaf Al Indi sub controlul americanilor. Planul său era evident acum: urma să fie recuperat de un elicopter israelian.

*

* *

Nawaf Al Indi dădu spre esplanada care servea drept parcare, lângă ceea ce mai rămăsese din Castelul Beaufort. De un timp, radioul difuza numai posturi israeliene. Emiţătoarele israeliene, fiind mai apropiate şi foarte puternice, piratau staţiile libaneze.

Se întoarse: Mercedesul gri încă nu se vedea. Băgând pistoletul la curea, coborî din maşină, simţind în plină faţă un vânt violent şi rece, în ciuda cerului albastru.

Deodată, un zgomot slab îl făcu să tresară. Ridică privirea şi văzu un elicopter, aproape în zbor staţionar, care începea să coboare înspre el.

Un minut mai târziu, aparatul ateriza într-un nor de praf, la marginea parcării. Nawaf Al Indi porni alergând spre el.

Palele continuau să se învârtă, iar el se aplecă pentru a

66 Am rămas în pană. Pompa de combustibil.

reuşi să ajungă la una din uşile laterale. Când ridică privirea, zări un militar în uniformă kaki, cu cască, care îi întindea mâna pentru a putea urca.

Gâfâind, plin de praf, Nawaf Al Indi se trezi aşezat cu burta pe planşeul aparatului. Se ridică şi îl privi pe bărbatul care tocmai îl ajutase. Primul lucru pe care îl văzu fu ecusonul american cusut pe mânecă.

Apoi, zări un bărbat şi o femeie care urcau şi ei în elicopter. Acesta se ridică imediat.

Nawaf Al Indi căzu pe planşeul metalic, copleşit, incapabil să reacţioneze.

Depăşit.

Apache-ul israelian tocmai decolase din Beit Hilel, pe direcţia vest. Vremea era atât de senină, încât se vedeau cu ochiul liber ruinele Castelului Beaufort pe colină.

Căpitanul Yehuda Spitz, aşezat lângă pilot, luă binoclul, observând obiectivul. Avu brusc senzaţia că are halucinaţii: un alt elicopter, aproape invizibil din cauza camuflajului „deşert”, tocmai decola de pe esplanada Castelului şi zbura spre vest, la câteva sute de kilometri de sol.

Pilotul continua drept spre vârful dealului, iar Yehuda Spitz zări un Mercedes închis la culoare, cu portiera deschisă şi un al doilea, gri, cu ambele portiere deschise.

Nici un semn de viaţă.

Apache-ul era acum la verticala celor două vehicule.

Pilotul începu să coboare. Oprit imediat de căpitanul Yehuda Spitz care zise în microfon:

— Ne întoarcem.

*

* *

Întreg compartimentul de la clasa I al zborului Frankfurt-Washington fusese rezervat de CIA. Pentru Nawaf Al Indi, Hanadi Jbail, Malko şi o escortă de patru ofiţeri de teren, înarmaţi.

Malko privi pădurile de brad din jurul oraşului dispărând în ceaţă şi se întoarse spre Hanadi Jbail.

— Veţi începe o nouă viaţă, remarcă el cu un zâmbet. Ce ziceţi?

— Încă nu ştiu, nu prea îmi vine să cred că nu voi mai

revedea Libanul. O să-mi lipsească mult…

— Nu ar fi prudent să vă întoarceţi acolo, o sfătui Malko.

Se aduceau platouri cu mâncare.

În rândul din spatele lor, Nawaf Al Indi urma să mănânce, legat cu mâna stângă de ofiţerul din gardă.

Interogarea sa la Frankfurt nu fusese uşoară. Timp de trei zile, rămăsese tăcut, fără să răspundă nici la întrebările puse în arabă, nici la cele în engleză. Anchetatorii CIA făceau cu schimbul pentru a-l convinge că soarta sa, chiar dacă nu i se părea de invidiat, era mai bună decât ceea ce îl aştepta în Liban.

În cele din urmă, pentru a-l face să vorbească, şeful anchetatorilor recursese la un argument fără replică. Dacă Nawaf Al Indi continua să tacă, urma să fie trimis în Uzbekistan, pentru interogatorii „solide”. Serviciile uzbece cooperau bucuroase cu CIA folosind vechile metode ale KGB-ului local.

Simple şi de „bun gust”.

„Suspectul” era cufundat într-un recipient enorm din cupru, încălzit cu lămpi cu gaz. Se dădea drumul la gaz şi se lăsa la marinat. Majoritatea vorbeau înainte să aibă arsuri de gradul I, din cauza apei care se încălzea progresiv. Unii rezistau până ce pielea li se topea. În general, nu supravieţuiau…

Câţiva islamişti, îndeosebi cei fanatici, preferaseră să moară asfixiaţi de apa fierbinte, în timp ce strigau „Allahu Akbar”.

Fierţi bine.

Evident, aceste metode primitive dar eficace nu erau oficiale, dar toată lumea le cunoştea. Uzbekistanul devenise coşmarul absolut al inamicilor CIA.

Brusc, Nawaf Al Indi începuse să vorbească. Mărturia lui durase trei zile. Erau şaizeci de pagini de declaraţii în care prezenta traseul lui din momentul în care fusese recrutat de „Alex” la Roma. Americanii voiau să ştie totul, să înţeleagă totul, pentru a prezenta un dosar solid Casei Albe.

Evidenţiase, printre altele, metoda folosită pentru a-l informa pe Nassir Moussawi. Îl convocase pe acesta la Roma şi îi transmisese ordinele presupuse a fi din partea lui

Mustafa Shahabe, ocupat cu treburi la Beirut. Şeful aripii militare externe a Hezbollahului din Statele Unite nu bănuise nimic.

Nawaf Ai Indi urma să fie deferit unui tribunal american pentru rolul jucat în atentatul împotriva lui Barack Obama.

Mai rămânea un punct de lămurit, pe care doar preşedintele Statelor Unite îl putea decide: va fi judecat public sau cu uşile închise? În primul caz, rolul Israelului ar fi expus marelui public, cu consecinţe politice devastatoare, în celălalt, manipularea, concepută de Isser Serfaty fără aprobarea guvernului israelian, ar putea trece drept o invenţie. Printre consilierii preşedintelui care erau la curent cu cazul, se formaseră două tabere. Potrivit simpatiilor faţă de Israel.

Se strânseră platourile. Boeingul 777 zbura la peste 10.000 de metri, fără o zguduitură.

Graţie bărbatului cu şaptesprezece urechi, generalul Mourad Trabulsi şi altor contacte la nivel politic, Malko se clarificase cu privire la atitudinea Hezbollahului care rămăsese tăcut. Nici o reacţie oficială de la „răpirea” lui Nawaf Al Indi. Desigur, conducătorii erau furioşi că fuseseră penetraţi de israelieni, dar, în acelaşi timp, mişcarea scăpa de orice bănuieli în privinţa atentatului împotriva preşedintelui Obama.

Ca şi iranienii.

Mulţumită încăpăţânării lui Malko.

Acesta se relaxa în cele din urmă. Lumina din cabină fusese redusă, pentru noapte. Zumzetul reactoarelor îi făcea pe pasageri să adoarmă. Malko o văzu pe Hanadi Jbail trecând prin faţa lui şi ducându-se la toaletă.

Când se întoarse să se aşeze lângă el, remarcă imediat un detaliu tulburător: se schimbase, îmbrăcând în locul pantalonului din piele o fustă foarte scurtă, care îi dezvelea aproape în totalitate picioarele interminabile.

Pudică, îşi trase imediat o pătură peste genunchi şi se întoarse spre hublou, cu capul pe pernă. Malko rămase fără reacţie un timp. Aruncând o privire la cei doi ofiţeri din gardă aflaţi la dreapta lui, văzu că dormeau cu pumnii strânşi, cu ochelari din pânză pe ochi. Până la Washington

nu se putea întâmpla nimic. Când băgă mâna pe sub cuvertură, atingând carnea caldă şi fermă a coapsei, pulsul îi crescu puternic. Se opri. Hanadi Jbail nu reacţiona.

Plusă, urcând mai sus, strecurându-şi mâna între coapse. Tânăra se mişcă uşor, iar degetele lui Malko atinseră un sex dezgolit, cald şi umed. Fusta scurtă i se ridicase pe şolduri. Instantaneu, înţelese că schimbarea de ţinută nu era făcută la întâmplare.

Tânăra părea că doarme în continuare, dar când degetele lui îi pătrunseră în sex, se cambră ca pentru a-şi oferi fundul.

Un timp, Malko se jucă cu sexul ei, excitând-o tot mai tare. Sexul lui, înghesuit în pantalon, aproape că îl rănea, atât de excitat era. În cele din urmă, se descheie şi îşi lipi mădularul fierbinte de fundul şiitei.

Erau aproape lipiţi unul de celălalt. Poziţia nu era foarte confortabilă, dar Malko reuşi totuşi, pe pipăite, să găsească intrarea în vintrele Hanadei.

Cu o mişcare, împinse cu forţă şi penetră complet sexul inundat.

Cu sângele pulsând în tâmple, rămase nemişcat, înfipt în minunata libaneză. Apoi, ea începu să se mişte. Neputând să reziste, o apucă de şolduri, aşezând-o în genunchi pe scaune. Apoi, cu un braţ în jurul taliei ei, o pătrunse cu toată forţa.

Cu capul sprijinit de hublou, tânăra răspundea cu gemete la fiecare mişcare.

Până ce se eliberă în ea, cu un geamăt înfundat.

Se retrase şi Hanadi îşi reluă poziţia pe scaun, ghemuită, cu spatele la el. Cu un gest automat, îşi trase pătura peste ea.

Nu schimbaseră nici un cuvânt.

Malko privi în jurul său: toată lumea dormea. Îşi aranjă hainele şi, la rândul lui, adormi. Cu nervii relaxaţi.

Stewardesa îi trezi cu micul dejun. Hanadi Jbail se întoarse spre el cu un zâmbet.

— Aţi dormit bine?

Malko se uită la picioarele ei. Îmbrăcase la loc pantalonul din piele neagră.

Îşi zise că avea un viitor mare.

Vocea impersonală a căpitanului anunţă:

— Vom ateriza într-o jumătate de oră la Washington DC. Vremea este înnorată, iar temperatura 80 de grade Fahrenheit.

*

* *

Benyamin Netanyahu, primul-ministru al Israelului, mergea la Canossa, într-un Boeing 747 al companiei El-Al. În ajunul plecării sale, ambasadorul Statelor Unite la Tel Aviv îi înmânase un plic sigilat. O scrisoare personală de la preşedintele Statelor Unite.

Nu chiar o scrisoare amicală.

Doar lista cu ceea ce Statele Unite cereau pentru a nu face public complotul pus la cale de Isser Serfaty. Bineînţeles, prima măsură consta în îndepărtarea sa definitivă de la Afaceri. Era măsura cea mai uşoară. Celelalte îi strângeau stomacul. În cel mai bun caz, riscau să-i distrugă cariera politică, definitiv de această dată. În cel mai rău caz, să declanşeze o criză politică în Israel, cu consecinţe ireversibile.

Problema era că această scrisoare nu era o listă de propuneri, ci de ordine exprimate politicos, fără să-i lase nici cea mai mică marjă de manevră.

Se uită la cerul negru şi la stele, dorind ca avionul El-Al să continue să zboare în jurul pământului şi să nu ajungă niciodată la Washington.

SFÂRŞIT

Chiar înainte de satul Beit Oumma, Malko trebui să încetinească. Un autobuz plin, cu numere de înmatriculare verzi, oprise în viraj pentru a coborî pasagerii.

Deodată, auzi o rafală de sunete seci pe caroserie. Parbrizul Hondei se crăpă, iar volanul deveni greu de manevrat. Lângă el, Avidgor Bilum scoase un țipăt ascuțit şi se prăbuşi pe bord, cu fața plină de sânge.

Honda rula în zigzag pe şosea. Malko, incapabil s-o controleze, se ciocni de autobuz. Împuşcăturile reîncepură, spărgând şi geamurile portierelor. Era în bătaia unei arme automate.

Alte apariții SAS la editura Meteor Press:

- **Omorâți-l pe Dalai Lama**
- **Primăvară la Tbilisi**
- **Piraților!**
- **Bătălia pentru rachetele S-300 (1)**
- **Bătălia pentru rachetele S-300 (2)**
- **Capcana din Bangkok**
- **Lista Hariri**
- **Filiera elvețiană**
- **Ostatic la talibani**
- **Renegatul 1**

www.meteorpress.ro

ISBN 978-973-728-481-5
ISBN 978-973-728-483-9

Distribuţie la:
telefon/fax 021.222.33.12
e-mail: comenzi@meteorpress.ro